

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமః
பரமகாருணிகரான பிள்ளைலோகாசார்யர்
திருவாய்மலர்ந்தருளின
மு மு கூட ப் ப டி யு ம்,

இதற்கு
மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்த
திருமத்த்ரார்த்தமென்கிற வ்யாக்யாநமும்,
ப்ரமாணத்திரட்மே

ஸ்ரீ பரமஹம்ஸேந்யாதிஸாகேத
ராமாநுஜஜ்யர்ஸ்வாமி அவர்களுடைய
பரிசோதிக்கப்பட்டே

கா. வெ. திருக்கச்சிநம்பி தாண்டலால

சென்னை :

பிரஸிடென்சி அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பித்து பிரசுரம் செய்யப்பட்டது.

பராங்குச திருவவதாராதி, ௫௦௬ - வது
ஸம்வத்ஸரமான விசுவாசகருதாஸூ

இதன் விலை

1911.

ரூபா 1—0—0.

புஸ்தக விளம்பரம்.

நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தம் 10 விஷயங்களடங்கியது படங்களுடன் உயர்ந்த பயிண்டு	2	0
திருப்பாவை 30 பாசரமும் பதவுரையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த மூவாயிரப்படி வ்யாக்யானமும் அரும்பதவிளக்கமும், ஸ்வாபதேஸவ்யாக்யானமும் ப்ரமாணத்திரட்டுடன்	1	4
ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரப்ரதிபத வ்யாக்யானமும்	0	8
தூலக்காவேரி மகுத்துவம் வசனம்	0	6
சர்மோபாயநிரணயம்	0	3
திருக்கச்சிநம்பிப்ரபாவம்	0	2
ஸ்ரீரங்க மகுத்துவம்கிரந்தஸ்லோகம் தமழ்வ்யாக்யானம்	0	8
திருக்கோட்டி யூர் நம்பிவுடையவருக்கு அருளிச்செய்த 18-குட்டிரகசியம்	0	3
உடையவர் அருளிச்செய்த 82-வார்த்தை	0	1
கோயில்கந்தாடை பெரிய அண்ணன் ஸ்வாமி தனியன் களும் வாழித்திருநாமங்களுடன்	0	2
மூதலாயிரம் தனி	0	12
பெரிய திருமொழி தனி	0	12
இயற்பா தனி	0	10
திருவாய்மொழி தனி	0	12
சித்யானு சந்தானம் முன்னடி பின்னடியுடன் வுயர்ந்த பயிண்டு	0	8
ஷே மட்ட பயிண்டு	0	6
108-திருப்பதிதிவ்ய தேசவிவரமும் ஆழ்வார்கள் மங்களா ஸாசனம் செய்தருளின பாசரங்களின் தலப்பும் ரெயில்வே டேஷன் விவரமும் டேசகிநுந்து இன்னதிக்கில் இத்துணைமைல் என்றும் விவரமாக அச்சிடப்பட்டது...	0	4
12000-ப்படி குருபரம்பரை	1	8
எதிந்தரப்ரவணபரபாவம்	1	0
விலஷ்ஷண மோஷ்ஷாதிகாரி நிரணயம்	0	12
வுபதேச ரத்னமாலைவ்யாக்யானம்	0	8
ஸப்தக்காதை வ்யாக்யானம்	0	8

இன்னம்வேண்டிய ஸ்ரீதேசங்கள் கிடைக்கும்.

கா. வெ. திருக்கச்சிநம்பி நாவார்,

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பரதாய புஸ்தகசாலை,

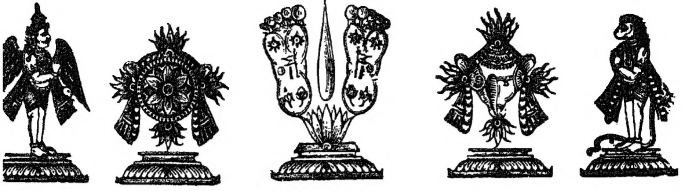
23, தாண்டளராய முதலிவிதி,

ஸ்ரீ பார்த்தசாரதி கோவில்சார்பம்,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை

ஸ்ரீ மணவாத மதமுனிகள்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

திருமந்திரார்த்தம்.

தொடங்கும்பொதநசந்திக்கும்படியான

தனியன்கள்.

மணவாளமாமுநிக ளருளிச்செய்த ரஹஸ்யார்த்த ஸம்பந்தாயபரம்பரையின்
ஓட்டுத்தனியன்.

வொகமரூபமரூபவிஸஹ வடுவெவடும் கூடுகூடு
வொதுதிஜாஸுதிஜாஸுதி | ஸ்ரீநமபக்யவிராஜிவரெஸள ஜீவமு
யாநமரூபமரூப விஜேஹம் ||

லோககுரு குருபிஸ்ஸஹபூர்வைஃ கூரகுலோத்தமதாஸமு
தாரம் | ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேஸெள தீப்ரஸயாககுரு ச பஜே
ஹம் ||

நயுண்ணிபத்மநாபருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர் விஷயமான
தனியன்

வொகாசார்யாய மரூபவெக்யவாஸு வடுவெவடும்
ஸம்ஸாரவொமிஸநஷ ஜீவஜீவாதவெநமஃ ||

லோகாசார்யாயகுரவிவகர்ஷணபாதஸ்யஸ-ஒநவே |
ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவேநமஃ ||

பூர்வோத்தகுருபரம்பரைக்கு ப்ரத்யேகதனியன்கள்
ஞ்ருவாய்மொழிப்பிள்ளை யருளிச்செய்த கூரகுலோத்தமதாஸர் விஷயமான
தனியன்.

வொகாசார்யாயக்யவாவாக்யம் கௌணியக்யவாஸு
ஸஜீவாதமரூபவாஸம் வடுவெக்யவாஸவொதுதிஜீ ||

லோகாசார்யக்ருபாபாத்ரம் கௌண்டியநயகுலபூஷணம் |
ஸமஸ்தாத்மகுணவாஸம் வந்தே கூரகுலோத்தமம் ||

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

திருமந்த்ரார்த்தம் - அவதாரிகை.

ஸ்ரீயப்பதியாய் ஸ்ரீவைகுண்ட நிகேதநனாய் நித்யமுக்தா தபாவ்யனாய் நிரதிஸயாநந்த யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், அந்த நித்யஸ-லிகளோபாதி தன்னை யறுபவித்து நித்யகைங்கர்யரஸராய் வாழுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டா யிருக்கச்செய்தே யும், அத்தை யிழந்து * “கஸநெவ” (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே அஸத்கல்பராய்க்கிடக்கிற ஸம்ஸாரிசேதநருடைய விழவையறுஸந்தித்து, அத்யந்தவ்யாகுலசித்தனாய், இவர்கள் கரணகளேபரங்களை யிழந்து இறகொடிந்தபண்போலே கிடக்கிற தஸையிலே, கரணதகனைக்கொடுத்து, அவற்றைக்கொண்டு வ்யபிசரியாதே, தன்னையாஸ்ரயித்து ஜீவிக்கைக்குடலாக, அமௌருஷேயமாய் நித்ய நிர்தோஷமாய் ஸ்வதஃப்ரமாணமான வேதத்தையும், ததுப ப்ரம்ஹணங்களான ஸம்ருதீதிஹாஸ்புராணதிகளையும் ப்ரவர்த்திப்பித்த விடத்திலும், அந்த ஸாஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு அநேகயோக்யதை வேண்டுகையாலே அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம்பிறந்து சேதநர் உஜ்ஜீவிக்கை யரிதாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸகலஸாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களுையும், ஸுக்ரஹமாக இவர்களறியலாம்படி பண்ணவேணுமென்று, ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்த யாதாதம்ய † ப்ரதிபாதகமான ரஹஸ்யத்ரயத்தையும். ஸ்வயமேவ ஆசார்யனாப்நின்று ப்ரகாசிப்பித்தருளினான். அதில் திருமந்த்ரத்தை ஸ்ரீபதரிகாஸ்ரமத்திலே ஸ்வாம்ஸூதனான நரன்விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். த்வயத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்திலே ஸ்வமஹிஷியான பிராட்டிவிஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். சரமஸீலோகத்தை திருத்தேவர் தட்டிலே ஸ்வாஸ்ரிதனான அர்ஜுநன்விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். ஆகையாலிறே ‡ “வக்ஷ்யேநாயஸோரணாம் (வக்ஷ்யம் நாதஸமாரம்பாம்) என்று, குருபரம்பராதியிலே ஈஸ்வரனை யறு

* தைத் உப. க. ப்ர-அ-அ. † ப்ரகாசக

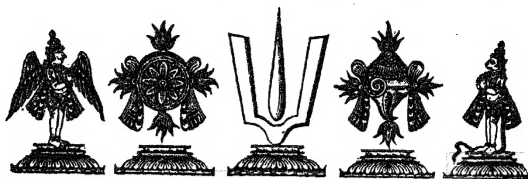
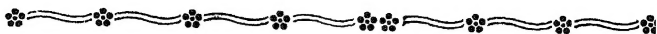
‡ கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்தது.

ஸந்திக்கிறது. இனி யிர்தரஹஸ்யத்ரயந்தான், ஸப்தம்ஸுக்ர ஹமா யிருந்தேதேயாகிலும் அர்த்தமுபதேஸகம்ய மாகையாலும், அதறிந்தே எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும்; அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வுபதேஸ பரம்பராப்ராப்தமான அர்த்தவிஸேஷங்களை, ஸர்வர்க்கும் ஸுக்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும், பிள்ளைலோகாசார்யர் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே இப்ரபந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார்.

முன்பே, ரஹஸ்யத்ரய விஷயமாக மூன்றுப்ரபந்தமிட்டருளி யிருக்கச்செய்தேயும், அதில், யாத்ருச்சிகப்படி அதிஸங்க்ரஹமாகையாலும், பரந்தபடி அதிவிஸ்த்ருதமாகையாலும், ஸ்ரீயபிதிப்படி, உபயதோஷமுமின்றிக்கே யிருந்தேதேயாகிலும், ஸம்ஸ்க்ருதவாக்ய பஹுளமாகையாலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப்போகாமையாலும், த்ரிவிததோஷ மில்லாதபடி யின்னமும் ஒரு ப்ரபந்தமிடவேணுமென்று, திருவுள்ளம் பற்றி, எல்லாத்துக்கும் பின்பிறே முழுக்ஷுப்படியாகிற இப்ரபந்தமிட்டருளிற்று. ஆகையிறே, அல்லாதப்ரபந்தங்கள்கிடக்க, இத்தை யெல்லாரும் அதிகரித்துப்போருகிறது. இன்னமும் பூர்வப்ரபந்தங்களில் அநுக்தமான அர்த்தவிஸேஷங்களும் இப்ரபந்தத்திலே உண்டாகையாலும், இதுவே எல்லார்க்கும் ஆதரணீயமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை முற்றும்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

முமுகூஷுப்படி வ்யாக்யாநம்.

திருமந்த்ரப்ரகரணம்.

உவொஹாநி.

முக(க)முமுகூஷுவுக்கறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று

(க) (வ்யாக்யாநம்) (முமுகூஷுவுக்கறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று) முமுகூஷுவாகிருன் மோகூத்திலே இச்சையுடையனான வன் * “ஐஹிஷோக்ஷணே” (முசில்மோக்ஷணே) யிறேதாநு இத தால், ஸம்ஸாரவிமோசனத்தி லிச்சை பிறந்தவனுக்கென்றபடி. ஆந்மப்ராப்திகாமனுக்கும் முமுகூஷுத்வமுண்டேயாகிலும், இவ் விடத்தில் அவன் விவக்ஷிதனன்று. அவனுக்கு ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞாநாபைக்ஷயில்லையிறே. ஆகையால் இவர் முமுகூஷுவென்கிறது, பக வத்ப்ராப்திகாமதயா ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியி லிச்சைபிறந்தவனை. ஏவம்பூதனானவனுக்கு (அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம்மூன்று) என்றது, இவனுக் கவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யமா யுள்ளது ஸ்வரூபாபாய புருஷார்த்தங்க ளாகையாலும், அவற்றையிந்த ரஹஸ்யத்ரயம் உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ரஹஸ்யத்ரயமுமே அறிய வேண்டுமென்கை. ‘ஸுஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராபுஜ்ஞாந ஐஹிஷோக்ஷணே | ஜநத்ரயஐவாபெய ரெகஜ்ஞாந கிங்ஷந (ஸ்வ ஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முமுகூஷுபிஃ-ஜ்ஞாநத் ரபமுபாதேயம் ஏததந்யந்ரகிஞ்சந.) என்னக்கடவதிறே, (ரஹ

* ஸப்-வி-துத்.

ஸ்யம்மூன்று) என்றிவ நுத்தேஸிக்ஶ்ரது, திருமந்த்ரமும் த்வயமும் சரமஸ்ஸோகமுமாகிற விவற்றை யென்னுமிடம், மேலே ஸுஸ்பஷ்டம். இவற்றை ரஹஸ்யங்க ளென்கிறது, ஸகலவேதாந்தஸாரார்த்தப்ரதிபாதகதயா பரமகுஹ்யங்க ளாகையாலே. ஆகவிவ்யாக்யத்தால், அதிகாரி நிர்தேஸம் தத்ஜ்ஞாதவ்ய நிர்தேஸமும் பண்ணி யருளி னாராய்த்து.

இனி அந்தரஹஸ்ய த்ரயத்திலும் ப்ரதமரஹஸ்யமேதென்னும் ஆகாங்கக்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார்,

மூ (௨) அதில் ப்ரதமரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்.

(௨) (வ்யா) (அதில்ப்ரதமரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்) என்று. அதாவது, அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரதமம் ஜ்ஞாதவ்யமானரஹஸ்யம், ஸ்வரூபயாதாத்மயபரமாய் த்யாஜ்யோபாதேய விபாகஜ்ஞாதத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பிறப்பிக்குமதான திருமந்த்ரமென்கை. அந்யார்ஹஸேஷத்வம்; அந்யஸரணத்வம். அந்யபோகத்வமாகிற வரிகாரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே சேதநஸ்வரூப யாதாத்மய ப்ரதிபாதபரமாய், ததநுகுணமான த்யாஜ்யோபாதேய விபாகத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதியா நின்றுள்ள இம்மந்த்ரத்தாலே ஸுஸிக்ஷிதமான ஸ்வரூபத்தையுடையவனுக்கிறே, மற்றைரஹஸ்யங்களிரண்டாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற உபரயோபேயங்களில் அபேகை ஜநிப்பது. ஆகையால் ஸ்வரூபயாதாத்மயபரமான திருமந்த்ரம், ப்ரதமரஹஸ்யமென்னக் குறையில்லை. இன்னமும், ப்ரணவத்துக்கு மந்த்ரஸேஷம் விவரணமானுப்போல மந்த்ரஸேஷத்துக்கு த்வயம் விவரணமாய், த்வயத்துக்கு சரமஸ்ஸோகம் விவரணமாயிறே யிருப்பது. அந்தந்யாயத்தாலும் இதனுடைய ப்ராதம்யம்வித்தமிறே. ஆக இவை யெல்லாத்தையும் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து, (ப்ரதமரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்) என்றிவரருளிச்செய்தது. இத்தை மந்த்ரமென்கிறது, † ஶ்னாஸூத்ராயகஜகிணே (மந்தாரம் த்ரயதஇதிமந்தரஃ) என்கிறபடியே ஸப்தஸக்தியாலும் அர்த்தபோதநத்தாலும் தன்னையநுஸந்திப்பார்க்கு ரக்ஷகமாகையாலே. ஸப்த

† ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம்.

வழரண்யத்வப்ராப்யத்வங்களாகிற வாகாரதர்யயுக்ததயா இம்
மந்த்ரத்துக்கு வாச்யவஸ்துவாயிருக்கிற ஈஸ்வரவிஷயத்திலும்
*“தஹோத்ருஷ்டாவணாயநம” (தன்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்) எ
ன்கிம்படியே இம்மந்த்ரம் ஆசார்யாதீநமா யிருப்பதொன்றாகை
யாலே இத்தை யதாப்ரதிபத்தியுத்தனய்க்கொண்டு தனக்குபகரி
த்த ஆசார்யவிஷயத்திலும் தத்தத்வைவக்ஷண்யா நூருபமாகப்ரே
மமதிஸ்யேந வுண்டானுவிவனுக்குக் கார்யகரமாவதென்கை.
§ “ஃஓத்ரு-தஜேவதாயாஹ சயாஃஓத்ரு-புஜேஹ-ஹௌ | த்ரி ஷ-
ஹகிஸுடாகாரூர் ஸாஹிவ்யயஸாயநம || (மந்த்ரேதத்தேவ
தாயாஃசததாமந்த்ரப்ரதே குரேள-த்ரிஷ-பக்திஸஸதாகார்யா
ஸாஹி ப்ரதமஸாதநம்) என்னக்கடவதிற.

இனி இம்மந்தரத்தினுடைய அவதரணப் பரகார கதநடிகத்
தாலே இதனுடைய அபரகிமவைபவத்தை யருளிச்செய்க்குமா,

மு (ரு) ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈஸ்வரனையும்
மறந்து, ஈஸ்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து.

(ரு)வயா (ஸம்ஸாரிகள்) என்று தொடங்கி. ஸம்ஸாரிகளாகிறார்; அநாத்யசித்ஸம்பந்தத்தாலே ப்ரவாஹுபேணவருகிற அவித்யாநர்மவாஸநாருசிஷ்வராய் ஜம்மரணத்திலேய்பாக்களாய்த் திரிகிற பத்தசேதநர்.

(தங்களையும்மீள்வரையும்மற்றும்)என்றது : “உாஸஹுக்ர
 ஸ்துதஸ்துவஸ்துதாந்வரோதநம் | நாநுயாஸக்ஷணம் தெ
 ஷாஸ்துதோக்ஷணத்வஸ்துதாஸபூதாஸஸ்தஸஸ்தேவஹ
 யாத்மாநம் பரமாத்மநம்- நாந்யதாஸக்ஷணம் தேஷாம்பந்தேதேமோ
 க்ஷணதவஸ்துதாஸஸ்தஸஸ்தஸ்தமாந பகவத்சேஷ
 த்வத்த ஸக்ஷணமாத்மயராயிநுக்கித தங்களையும் : “வதி

* மெடிவாய்நம் ஜமஸ்தவம் சிஞ்ஞாய்நம்-மெடிவத்யு | த
நஞ்ஞொய்யாஹ்ணாய்நம் தஸாஹ்ணம்-மெடிவத்யு !!

§ விஷ்ணு தத்வம்.

† பகவச்சாஸ்த்ரம்.

† உத்தரநாராயணத்தில்.

விஸ்வஸ்ய ” (பதிம்ஹிஸ்வஸ்ய) *[“]ஸாநிதஸ்யஹணிவ்யிதஸ்ய[”] ||
 (ஸ்வாமித்வம்ப்ரஹ்மணிஸ்த்திதம்) இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற
 படியே தங்களுக்கு நிருபாதிகஸேஷியாமிருக்கிற ஈஸ்வரனையும்
 அறியாதேயென்கை. ஆனால்றியாமலென்னாதே மறந்தென்பா
 னேன், முன்பொருக்கால் நினைத்துப்பின்பு அந்நினைவுக்குப் ப்ரச
 யுகி வந்தவிடத்திலிஹ மறந்து என்னலாவதென்னில், (உ) “ம
 றந்தேனுன்னை முன்னம்” என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான
 ஸம்பந்தத்தையுணர்ந்தால், முன்பு நினைத்திருந்த வர்த்தத்தை
 மறந்தாப்போலே இருக்கும் ஸம்பந்தத்திலுறைப்பை நினைத்
 தருளிச்செய்தாராமித்தனை.

(ஈஸ்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து) என்றது, கீழ்ச்சோ
 ன்ன அஜ்ஞாநத்தாலே வகுத்த சேஷியான ஈஸ்வர விஷயத்தில்
 கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தையும் ப்ராபிக்கப்பெறாதே
 யென்கை. புருஷார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும், அதுக்
 கிட்டப்பெறாதுவைத்து கிட்டப்பெறாமல் கிடந்தபடியையும் நினை
 தது, (இழந்து) என்கிறார்.

மு(சு) இழந்தோமென்கிற விழவுமின்றிக்கே, ஸம்
 ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்
 வேஸ்வரன் தன் க்ருபையாலே.

(வ்யா)(சு) (இழந்தோமென்கிறவிழவுமின்றிக்கே) என்றது-ஸ்வ
 ஸ்வரூப ப்ரஸ்வரூப ஜ்ஞாநமும் புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமும் இல்லா
 மையாலே ஸ்வஸேஷத்வாநுரூபமான சேஷிவிஷயகைங்கர்ய
 ரூப புருஷார்த்தத்தை இழந்தோமென்கிற வலாபக்லேஸந்தானு
 மின்றிக்கே யென்கை.

(ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலேவிழுந்து நோவுபட) என்
 றது-†“ ஸம்ஸாரஸாமராவொர ஶநக்ஞேஸலாஜநஸ்ய” ஸம்ஸா

*விஷய-தக்ஷை ஸக்ஷிபாதுநிஸம்ஜாந-ஶ்வாநி-ஶ்ரேஷ்ட-ஹணிவ்யி
 தஸ்ய | உவ்யொரெஷஸம்ஸந்தஃநவரொஹிதேதாபி ||

[உ) பெ-திருமொழி-சு-உ-உ.

†ஸம்ஸாரஸாமராவொர ஶநக்ஞேஸலாஜநஸ்ய | தூரேவ
 ஸாணவ்யாப்ய நிஶ்ரவணிகேஷிணம் ||

ரஸாகரம் கோரமநந்தக்லேசபாஜநம்) என்கிறபடியே அநந்தக்லேசபாஜநமாய், ஒருவராலும் ஸ்வயதந்தத்தால் கரைகாணவரிதாம்படி யிருக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற மஹா ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே விழுந்து *தாபத்ரயாபிபூதராய் கொண்டுக்லேசப்படவென்கை. இத்தால், தங்கனையும் ஈஸ்வரனையும் அறியாமையாலும், புருஷாந்தத்தை யறியாமையாலும், ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே கிடந்து நோவுபடாநிற்க, விரோதியான ஸம்ஸாரந்தன்னையும், தந்நிஸ்தரனோபாயத்தையு மறியாமையாலும், ஜ்ஞாதவ்யமான வர்த்தபஞ்சகத்திலும் ஒன்றையும் அறியாமற்கிடந்தார்களென்கை. †“புராவுஷுஷ்யூஹொணாரூப்ய” ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மனோரூபம் இத்யாதிப்படியே ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களும் ப்ரதிபாதிப்பது அர்த்தபஞ்சகத்தையுமிறே. அவ்வர்த்தங்களை யிவர்களுக்கு ஸுக்ரஹமாக வறிவிக்கைக்காக, ஸகலஸாஸ்த்ர ஸங்க்ர

[illegible]

(ஸர்வேஸ்வரன் தன்க்ருபையாலே) என்றது-“ஓம் ஸேரி
தவ்யஸம்பந்தாதநித
ம்ப்ரதமாதபி என்கிறபடியே அநாதியாகஸர்வரோடிமுண்டான
ஈசேரிதவ்யஸம்பந்தத்தை யுடையனான் எம்பெருமான்,† “வா
வம் வம்வயூதிவகூஷெஹிஜிரணை லுககீழ்வம் | ஜீவெஃவா
கூஷெஹிஜிரணை க்ருபாகாவ்யுவஜாயதே” ஏவம்ஸம்ஸ்ருதி ச
க்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகாம்பி—ஜீவெதுங்காகுலே விஷ்
ணோ க்ருபாகாவ்யுவஜாயதே) என்கிறபடியே இவாகள்படுகிற
துக்கத்ஸநமாத்தரத்தாலுண்டான தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ரு
பையாலே யென்கை.

மூ(எ) இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ்சேரும் படி, தானே சிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளினான்.

(வ்யா)(எ)(இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ்சேரும்படி) என்ற
து-இப்படி ஸம்ஸாரஸாகரத்திலேகூடந்து நோவுபடுகிற விவர்கள்
‡ “கூரெவஸாஸாணஞ்சூரய நிஸூரணிகீஷிணம்” த்வாமேவஸ
ரணம்ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மகீஷிணம் என்றும், § “ஸம்ஸாரா
ணபூவஜிஹாநாம் விஷயாக்ரான்தெவசஸாடி | விஷ்ணுபொகம் வி
நாநாந்யூதிவிஷ்ணுபராயணடி” ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம்வி
ஷயாக்ரந்த சேதஸாம் விஷ்ணுபோதம் விநாநாந்யத் கிஞ்சிதஸ
தி பராயணம், என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸாரநிஸ்தரநீண

* அகநாடு நெடுவாலைவழி - அகநாடு - அகநாடு நெடுவாலைவழி
 கருவாயொழுகுநாடு நெடுவாலைவழி | அகநாடு நெடுவாலைவழி
 அகநாடு நெடுவாலைவழி || அகநாடு நெடுவாலைவழி ||
 அகநாடு நெடுவாலைவழி || அகநாடு நெடுவாலைவழி ||
 அகநாடு நெடுவாலைவழி || அகநாடு நெடுவாலைவழி ||

† சுவிநாபுரம் ஸம்வந்தா :

++ திகுதா - பொ - ச.

§ விஷ்ணுதர்மம்.

பாய பூதனான தன்னையறிந்து ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடந்து
அக்கரைப்படும்படி யென்கை.

(தானேஸிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய்கின்று) என்றது-(ந)
“நரநாரணயுலகத்தறநூல் சிங்காமைவிரித்தவன்” என்கிறப
டியே நரநாராயணரூபேணவவதரித்து நரனானதான் ஸிஷ்யனு
மாய், நாராயணானதான் ஆசார்யனுமாய் கின்றென்கை.

(திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான்) என்றது - ஸகல
ஸாஸ்திர ஸங்க்ரஹமாய், அந்த ஸாஸ்திர தாத்பர்யமான வர்த்த
பஞ்சகத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாகப் ப்ரதிபாதிப்பாநிற்கும் திருமந்
தரத்தைப் ப்ரகாஸிப்பித்தருளினனென்கை. அருளிச்செய்தா
னென்னுதே வெளியிட்டருளினனென்றது, இப்போது, தானொ
ன்றை நிர்மித்துச் சொன்னால்லன் அநாதியானத்தைப் ப்ரகா
ஸிப்பித்தானித்தனை யென்னு மிடமும், அதிகுஹ்யமாயுள்ள
த்தை யிவர்கள் தூர்க்கதி கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமையாலே
ப்ரகாஸிப்பித்தானென்னுமிடமும் தோற்றுகைக்காக.

ஆனால் ஆசார்யனாய்கின்று வெளியிட்டருளி ங்டவமையா
தேதா, ஸிஷ்யனாய் நின்றுதேதுக்காக வென்ன அருளிச்செய்கி
றார்,

மு(அ) ஸிஷ்யனாய் நின்றது சிஷ்யபனிருக்குமிருப்பு
நாட்டிர நியாமையாலே அத்தைய நிவீகைக்காக.

[illegible]

* (௩) பெ-தி-மொ. க-சு-க. † நயரஸவிட்சதி; ந-சீலா.

‡ பகவச்சராஸ்தீரம்.

“பாவிநாஷீ ஸம்ஸு குஷுஷுதோநம் பூணிவதநவராவ்ஸு
காவுபுதீக்ஷம் | ஸாநொடாநொநஸுப்யஸுநாண ஸ்வமத
ஸூஸூ விஸூஸூஸாஸீஸிஷுஷுப்ராஹ் வரீக்ஷாங்குதவிதஹீதம்
தக்ஷுதஸூக்ஷணீயம்” ஸத்புத்திஸ்ஸாதுஸேவீஸமுசிதசரிதஸ்த
த்வபேபாதாபி லாஷீஸம்ஸுநுஷுஸ்த்யக்தமாநம்ப்ரணிபதநபரம்
ப்ரஸ்நகாலப்ரதீக்ஷம்—ஸாந்தோதாந்தேநஸப்யுஸ் ஸரணமுப
கதஸ்ஸாஸ்த்ரஹ்ஸ்வாஸசாலீசிஷ்யம்ப்ராப்தம் பரீக்ஷாம் க்ருத
விதபிமதம் தத்வதஸ்ஸிக்ஷணீயம்)இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடி
களும். ஸாத்யாந்தரநிவ்ருத்தியும், பலஸாதநஸம்ஸுநுஷுயும்,
ஆர்த்தியும், ஆதரமும், அநஸப்யையும் உடையனா யிருக்கையு
மாகிற ஸிஷ்யலக்ஷணம் லோகத்திலுள்ளா ரறியாமையாலே,
அத்தை ஸ்வாநுஷ்ட்டாநத்தாலே யறிவிக்கைக்காக வென்கை.
உபதேஸத்தாலே யறிவிக்குமளவில் ஸ்வோத்கர்ஷந்தேதடிக்கொ
ள்ள வந்தானித்தனை யென்று நினைக்கவுங்கடும். அநுஷ்ட்டா
நத்தாலேயறிவிக்குமளவில் நமக்கும் இதுவேனுமென்று விர்வ
லித்து பரிக்கரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்கும்மிறே.

இப்படி ஸிஷ்யனாய்நின்று இம்மந்த்ரஸிகைபண்ணி இவ்
வழியாலே ஞாநம் பிறக்கவேனுமோ(ச) “ஞாநக்கலைகள்” என்
கிறபடியே ஸகலஸாஸ்த்ரங்களும் ஜ்ஞாநஸாதநமாயன்றோ இரு
ப்பது, அவற்றை யப்பவலித்து அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்தா
லோவென்ன, ஸாஸ்த்ரஜ்யஜ்ஞாநத்துக்கும் இம்மந்த்ரஜ்ய
ஜ்ஞாநத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக
வருவிச்செய்கிறார்,

மு(க) ஸகலஸாஸ்த்ரங்களால் பிறக்கும்ஜ்ஞாநம்
ஸ்வயமார்ஜிதம் போலே, திருமத்த்ரத்தால் பிறக்கும்ஜ்
ஞாநம்பைத்ருகதநம்போலே.

(வ்யா)(க)(ஸகலஸாஸ்த்ரங்களாலும்)என்றுதொடங்கி.அதா
வது, தத்வஜ்ஞாநஜநங்களான ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ஸகலஸாஸ
்த்ரங்களாலும் சேதநருக்குப்பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயமார்ஜித
நம்போலே அத்யாயாஸ லப்யமாயிருக்கும். ஆசார்யோபதேஸ

(ச) திருவாய்மொழி. க-க-அ.

மடியாகத் திருமந்தரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம், பைத்ருகதநம் போலேயநாயாஸலப்யமா யிருக்குமென்கை. “ஸாஸ்திரஜாநம் வ ஹுஞ்சுஸம் வஹுஞ்சுஸமகாரணம் | உவஞ்சுஸாஜ்ஞரிம் வஹு விரஜெத்யவகூப்யம்” (சாஸ்திரஜ்ஞாநம்பஹுக்லேசம்புத்தேஸ் சலனகாரணம்-உபதேசாத்தரிம்புத்த்வா வீரமேதஸ்வகர்மஸு என்னக்கடவத்தே. இத்தால் ஸாஸ்திரங்களிற்காட்டில் தத்ஸந் க்ரஹமான திருமந்தரத்துக்குண்டான வைபவஞ்சொல்லிற்று யிற்று.

ஆனால் பாலத்தீரங்களொழிந்ததாகிறது, பகவந்தந்தரந்தா
னிதொன்றும்ன்றோ பின்னையும் பலவீனமாயோ வென்கிறபாங்கை
யிலே மந்தரந்தரங்களிற்காட்டில் இதுக்குண்டான வைபவத்
தை யருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி.

அ (ii) பகவதம்ந்தரங்கள் தானேகங்கள்.

(வ்யா)(௨)(பகவத் மந்திரங்கள் தான் அநேகங்கள்) என்கிறார். அதாவது, * “சூலோதே ம-ணராஸிவஜ-ணவரீவாஹாத் தாஜேநாமாஸஜா” ஆஸ்தாந்தே குணராசிவத் குணபரீ வாஹாத் மநா-ஜம்நா-ஸங்க்யா† “வஹ்வொநூபகஸ்யாணம-ணா-வ-சூலு ஸஜிதே | தவாநஜம-ணஸ்யாவி ஷயெவபு-ய மெம-ணா” (பஹ்வொநூப கல்யாணகுணம் புத்ரஸ்யதஸந்தி தே-தவாநந்த குணஸ்யாபிஷ்டே வப்ரதமேகுணம் ‡ “வஹ-நி-நிரேஷு-தாநிஜூநாநிதவவாஸூந” பஹ-நிமேவ்யதீதாநிஜந் மாநித்வசார்ஜஜுன என்றும் (௫) “எண்ணில் தொல்புகழ்” என்றும், (௬) “என்னின்ற யோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்” என்றும், இத் யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே பகவத்குணங்களும், குணபரீவா

*சூலாஸ்தே மஃணராஸிவஜ்ஜணவஸ் வாஹா₂தநா₂ஜி₂த₂
நா₂ம் ஸம்வ₂யாஹஸீ₂நிகே₂தநெ₂ ஷ்வி₂க₂டிக₂க₂ம்₂ஜெஷ₂க₂ம்₂ம₂
ஸா₂சு₂ஸ₂வ₂ஸ₂ஹி₂ஷ்₂நா₂க₂வ₂ரா₂ய்₂நா₂வி₂யா₂த₂ஸி₂கி₂ம்₂ஷ்₂
ணீ₂ஷெ₂ஹ₂த₂யா₂ய₂ம்₂ஸி₂வ₂த₂ஸீ₂யா₂ஜீ₂வ₂ய₂ம₂ஸ₂ ||

†ஸ்ரீர-ரா-க-உ-உ(ந). †ஸ்ரீகீதை ச-ந.

(ந) தி-வா-மொ-கூ-க-க.

(சு) தி-வி-க.

ஹ்ருபங்களான வவதாரங்கடும் அஸங்க்யாதமா யிருக்குமா போலே அவற்றை யதுபந்தித்திருக்கும் மந்த்ரவிசேஷங்களும் “சுதனோவெஹமவநூஹி” (அந்தாவைபகவந்த்ராரி) என் கிறபடியே அநேகங்களாயிருக்குமென்கை.

அவையெல்லாந்தான் ஏகவர்க்கமோவென்ன,

மூ (௧௧) அவைதான், வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கம்.

(௧௧) (வ்யா) (அவைதான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங் கென்றும் இரண்டு வர்க்கம்) என்கிறார். அதாவது, ஸர்வவ்யாப கமான பகவத்ஸ்வரூபத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே வ்யாபகங் கென்றும், பகவதவதாரகுண சேஷத்தங்களி லோரோன்றை ப்ரதிபாதிக்கையாலே அவ்யாபகங்களென்றும் உபயவர்க்கமா யிருக்குமென்கை,

வர்க்கதவ்யமும் தன்னிலொக்குமோவென்ன,

மூ (௧௨) அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ச்ரே ஷ்ட்டங்கள்.

(௧௨) (வ்யா) (அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ச்ரே ஷ்ட்டங்கள்) என்கிறார். அதாவது, அவ்யாபகங்களா யிருந் துள்ள ஸதஸமந்த்ரங்களிலும் ‡ “நாராயணாய விஷ்ணு வா ஸுமேதவாய ஸ்ரீஹி, தனொ விஷுஃ ப்ரவொடிபாக” (நாரா யணயனித்மஹி வஸுமேதவாயதிஹி, தந்நொவிஷ்ணுஃ ப்ர சோதயாக்) என்று விஷ்ணுகாயத்ரியில் ஒதப்படுகிறவ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்ட்டங்களாயிருக்கு மென்கை. இந் தவிஷ்ணுகாயத்ரியிலே நாராயணவாஸுமேதவ விஷ்ணுஸப்தங் கள் அந்தமந்த்ரத்தயத்துக்கும் ப்ரதாநபூதநாமத்ரயங்கள் ; ஆ கையாலே, ஸாதாரணப்ரணவ நமஸ்ஸுங்களோடேகூடின மந் த்ரத்தயத்துக்குமுபலக்ஷணமாகக்கடவது.

இந்தவ்யாபகமந்த்ரத்தயமும் தன்னிலொக்குமோவென்ன,

‡ தை-உப-உ-ப்ர-உஹ.

மூ (கக) இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்திரம் ப்ரதாநம்.

(வ்யா) (கக) (இவைமூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரியதிருமந்திரம்ப்ரதாநம்) என்கிறார். அதாவது, அவ்யாபகங்களிற்காட்டில் ஸ்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள இந்த வ்யாபகமந்தாங்கன் மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு (நாராயணாயவிஜ்ஜே) (நாராயணபவித்மஜே) என்று ப்ரதமோபாத்த மாகையாலும், அர்த்தபூர்த்தபாதிகளாலும், (நாஸ்திவாஷ்டாக்ஷராதூரீ) (நாஸ்திசாஷ்டாக்ஷராதூரீ) (நமந்தோஷ்டாக்ஷராதூரீ) (நமந்தோஷ்டாக்ஷராதூரீ) என்னும்படியான பெருமையையுடைய திருமந்திரம் ப்ரதாநமாயிருக்குமென்கை.

அவ—மற்றைவ்யாபகவ்யயத்துக்கும் தாழ்வேதென்ன.

மூ (கஉ) மற்றையவை யிரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியுமுண்டு.

வ்யா (கஉ) (மற்றையவையிரண்டுக்கு மஸிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியுமுண்டு) என்கிறார். அதாவது, வாஸுதேவவிஷ்ணுஸர்ப்தங்களான மற்றைவ்யாபக மந்தாங்கனிரண்டுக்கும், நாராயணஸர்ப்தம் போலே ஸ்வரூபரூபகுண திகளை பெல்லாம்ப்ரதிபாதிபாதே, ஸ்வரூபமாத்ரத்தைப்ரதிபாதிக்கையாலே, சிர்சிஸேஷசிம்மாத்ரவஸ்துவாதிகளான குத்ருஷ்டிகள், மிகவும் ஆகரித்துப் போருகையாகிற அரிஷ்டபரிக்ரஹமும், வ்யாப்யாத்ரஹாரதிஸாபேக்ஷைதபாகிற அபூர்த்தியுமுண்டுென்கை. “ஷ்டாக்ஷரிவ்யாப்யபதார்த்தங்களையும், வ்யாப்யப்ரகாரத்தையும், வ்யாப்யதிபலத்தையும், வ்யாபகனுடைய குணங்களை யும் சொல்லாதே வ்யாப்யிமாத்ரப்ரகாரமாகையாலே அபூர்ணம்; வ்யாப்யப்ரகாரத்தைச் சொல்லா நிற்கச்செய்தேயும், வ்யாப்யப்ரகார்த்தங்களுக்கு வாசகர்ப்தம் இல்லாமைபாலும், (ஸ்வயாவஸதி) (ஸ்ரீவாவஸதி) என்று அர்த்தபலத்தாலே ஸர்வர்ப்தம் புதுத்தாலும், அதில் குணம் அர்வயிபாமைபாலும், இனி குணவித்திசுக்காக பகவச்சப்தத்தைக் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டிகையாலும், வ்யாப்யதிபலத்தைச் சொல்லாமைபாலும், திருக்வாதராக்ஷரியும் அபூர்ணம்; இம்மந்திரம், அவையேபாலன்றியிலே, வ்யாப்ய பதார்த்தங்க

னோடு, வ்யாபகந்ரகாரத்தோடு, வ்யாப்திபலத்தோடு, வ்யாபகனுடைய குணங்களோடு வாசியறஸாப்தமாகக் காட்டுகையாலே, அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கார்த்தபௌஷ்கல்யநிபந்தகமான ஆதிக்கமுண்டு” என்று, மற்றைவ்யாபகமந்த்ரங்களிணடினுடைய அபூர்த்தியையும் திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தபூர்த்தியையும், ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தாரிறே.

அவ.—இதுதனக்கு ஸிஷ்டபரிக்ரஹ முண்டோவேன்ன வருளிச்செய்கறார்.

பு(௧௩) இத்தை வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆசுவார்களும், ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்.

(வ்யா) (௧௩) (இத்தை)யென்று தொடங்கி. அதாவது, விஷ்ணு காயத்ரியிலே வ்யாபகமந்த்ரத்யத்தையுஞ் சொல்லுகிறவனாவில் ப்ரதமத்திலே நாராயணஸப்தத்தை ப்ராதாந்யேந ப்ரதிபாதிக்கையாலும், (விஹம் நாராயணம்) (கிரஹம் நாராயணம்) என்று தொடங்கி, (நாராயண வரஹஸூக்தத்வம் நாராயணம் வரஹம் நாராயணம் வரஹ ஜெயாதி ராதா நாராயணம் வரஹம் கிம்வ ஜ்யைஷ்வம் ஜ்யைஷ்வெ ஸூரியகேவலிவா| சகஸ்க்ஷிஸூ தக்ஷிஷ்வம் வ்யாபு நாராயண ஸூக்தம் (நாராயணபஃப்ரஹ்ம) தத்வநாராயணம்: பர: நாராயண பஸேஜ்யோதி சாத்மா நாராயண: பர:, யச்சகிஞ்சிஜ்ஜகத்யம்மிந் த்ருப்யதே ஸ்ருப்யதேமி வ| அந்தர்ப் பஹி ஸ்சதத்வரவம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்சத்தி:, என்று, ஸகஸ்க்ஷிவேதாந்த ஸகஸ்க்ஷிநாராயணஸூக்தத்திலும், (ஹகோஹ ஹே நாராயண ஸூக்தம் ஸூக்தம் நேஸகோ நேகே ஜ்யாவாவ்யம்) (ஹகோஹவை நாராயண ஆஸித் நப்ரஹ்மா நேஸகோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ) என்று மஹோபநிஷத்திலும், (ஸகஸ்க்ஷிஸூக்தவ்யு நாராயணம் ஸ்ரோதுண ஸ்ரோதவ்யு நாராயணம் (சகஸ்க்ஷிஸூக்தவ்யு நாராயணம்: ஸ்ரோதவ்யு: ஸ்ரோதவ்யு: நாராயணம்: என்று தொடங்கி “ஜிஸ்யுபு ஜிஸ்யு நாராயணம்: (திசு ஸ்சப்ரத்யஸ்சநாராயணம்:”) என்று முடிவாகநடுவடையஸுப்பாலோபநிஷத்திலும் “யஸ்யூதாமரீரடி யஸ்யுப்யவீ ஸாரீரடி” (யன்

பாத்மாசரீரம்யஸயப்ரதிவீ சரீரம் என்றுதொடங்கி (யஸ்யே
சூரீரம்) (யஸ்யம்ருத்யுப்ராரீரம்) என்கிற தீருக நடுவுள்ள
பர்பாயங்கள்தோறும் (வாஷஸவ்யுஹுதாஹாராதாபவஹதவா
வாஜிவ்யோஷெவ வாகொநாராயண:) (வஷஸர்வ பூதாந்தாத்மா
அபஹதபாப்மாதிவ்யோதேவ ஏகோநாராயண:என்று அந்தர்பாயமிப்
பாஷ்மணத்திலும் வாஸுதேவ விஷ்ணுஸப்தங்க... யகாதரித்து
நாராயண ஸப்தத்தை யிட்டு பகவத் ஸ்வரூபதிகளை நிந்தேயரீக்
கையாலும், அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்த்தோஷமாய் ஸ்வத: ப்ரா
மானங்களான வேதங்களும் விரும்பிற்றின. (யயாவவெஷ்டெஷ்டெஷ்ட
வெஷ்டமாஸிநாராயணாதார: | தயாவவெஷ்டெஷ்டெஷ்டெஷ்டமா
ஸி வாஷ்டாஷ்டரூப: (யதாஸர்வேஷ்ட தேவேஷ்ட நாஸ்தி நாரா
யணாத்மா: ததாஸர்வேஷ்ட மந்த்ரேஷ்டநாஸ்திசாஷ்டாக்ஷாத்மா:)
(ஹுக்ஷாயுவாஹுரஸ்யாது ஸத்யவசிவம் ஸுவீதி வ: |
ஹெவாது ஸிஷ்டாஸ்யுணாத நடுஷ்டாஷ்டரூப: |
(பூத்வோர்வபாஹுரத்பாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்ராமிவ: ஹேபுத்
ரஸிஷ்டபாப்ருணுநமந்த்ரேஷ்டாக்ஷாத்மா: | ஸவ்யவெஷ்ட
வாராயு ஸ்வவாராயணவதாரக: | மநிரஷ்டாஷ்டரோ நயுணா
ரீவாமஹவகாஷ்டா) (ஸர்வவேதாந்தஸாரார்த்தஸ்ஸம்ஸாரார்
ணவதாரக: சதிரஷ்டாக்ஷோ ந்ருணமபுநர்ப்பவகாங்க்ஷிணம்)
(சுதாஷ்ட விஷ்டாஸ்யுணாது மீதாவொரேஷ்டவவ்யாபிஷ்டவத
தாமா: | ஸங்கீத்ய நாராயணஸவரீதாம் விஸுததூஷ்வாஸுஸி
மொஹவதி) (ஆர்த்தா விஷண்னா ஸ்ரீதிஸாஸ்ச பீதகோரேஷ்ட
சம்பாதிஷ்டாவர்த்ததாமா: ஸங்கீர்த்த நாராயண சப்தமாத்மா விமுக்த
தது: காஸ்ஸுகீரோபவந்தி) (நாராயணேதிஸவோஷ்ட வாமஸி
யஸவநிநீ | தயாஸி நாரகெ வொரே வதநீதி கிரீஷ்டம்)
(நாராயணேதி ஸப்தேதாஸ்தி வாகஸ்தி வசவந்தி தீததாபி நாகே
கோரேபதந்திதிமத்புதம்) (கிந்தசுவஹுஸிஷ்டெஷ்ட: கிந்தசுவ
ஹுஸிஷ்டெஷ்ட: | நரோ நாராயணாயெதி உதஸவ்யா
தயாவக: (கிர்த்தாபஹுபீர்மந்த்ர: கிர்த்தா பஹுபீர்வதா:
நமோநாராயணேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்தஸாதக:) இத்தபாதி

னாலே வேதார்த்தோப ப்ருப் ஹணங்களா யிருக்கிற ஸ்வப்ரபந்தக் கனிலே பல விடங்களிலு மித்தை ஸ்லாகித்துக்கொண்டு சொல்லு கையாலே, வேதார்த்த விஸதீகரண ப்ரவ்ருத்தரான வ்யாஸாதி பச மர்ஷிசுளும் வீரும்பினூர்கள்; (எ) “வண்புகழ்நாரணன்” (அ) “செல்வநாரணன்” என்று தொடங்கி (க) “வாழ்புகழ்நாரணன்” என்று முடிவாக, ஆதிமத்யாவ ஸாநமாக நம்மாழ்வாரருளிச் செய் கையாலும்; (இ) “நாநகரமு நன்கறிய நமோ நாராயணய” என்று தொடங்கி (கக) “ஓவாதே நமோ நாரண வென்பன்” என்று பெரியாழ்வாரும், (கஉ) “நாததழும்பெழ நாரண” என்று தொடங்கி (கங) “நலந்திகழ்நாரணன்” என்று பெருமானும், (கச) “நான்முசனை நாராயணன் படைத்தான்” என்று தொடங்கி (கரு) “எட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே” என்று திருமழிசைப் பிரானும், (கக) “நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயண வென்னும்நாமம்” என்று உபக்ரமதஸையிலே ஒருகாற் சொன்னாப்போலே யொன்பதின்காற் சொல்லி (கஎ) “நாராயண வோ பணிவண்ண! நாகணையாய்வாராய்” என்று திருமங்கையாழ்வா ரும், உபக்ரமத்தோடு உபஸம்ஹாரத்தோடு வாசியற வருளிச்செய் சையாலும், (கஅ) “நன்மாலிகொண்டு நமோ நாரண வென்னும் சொன் மலை கத்தேன்” என்றும், (கக) “நாரணவென்றோவா துரைக்கு முரையுண்டே” என்றும் (உஅ) “ஞானச்சுடர் விளக்கே ற்றத்தேன் நாரணர்ச்சு” (உக) “நாரணன்றன் நாமங்கள்” (உஉ) “உசுத்தண்டேன் நாரணனைச்சுண்டேன்” என்றும், (உங) “நா

(எ) தி-வா-க-உ-க0.

(கரு) தி-ச-எ-எ.

(அ) தி-வா-க-க0-அ

(கக) தி-மொ-க-க-க.

(க) தி-வா-க0-க-க.

(கஎ) கி-தி-ருய.

(க0) திருப்பல்லாண்டு-ச.

(கஅ) முதல்-தி-ரு-எ.

(கக) பெ-ஆ-தி-ரு-ங-க

(கக) முதல்-தி-க-ரு.

(கஉ) பெ-மா-தி-க-உ-ச

(உ0) இரண்-தி. க.

(கங) பெ-மா-தி-க-க0.கக

(உக) இரண்-தி-உ0.

(கச) நாலாந்திரு-வ-க

(உஉ) உ-தி-அக.

[உங] க-தி-அ.

ஊம்பல சொல்லி நாராயண” என்றும், முதலாழ்வார்களும்ருளிச்செய்கையாலும் (உச) “மயர்வறமதிநல மருளினை” என்கிறபடியே நிர்ஹேதுகபகவத் கடாக்ஷத்தாலே ஸமதிகத ஸமஸ்த வஸ்து வாஸ்தவரான ஆழ்வார்களெல்லாரும் விரும்பினார்கள்; இதர மந்த்ரங்களை யநாதரித்து, இத்தையே தந்தாமுக்குத் தஞ்சமாக வதுஸந்தித்து உபதேசவேளையிலும், தந்தாமைப் பற்றினவர்களுக்கு மித்தையே உஜ்ஜீவநஹேதுவாக உபதேசித்துப் போருகையாலே, அவ்வாழ்வார்களைப் பின் சென்ற ஆசார்யர்களெல்லாரும் விரும்பினார்களென்கை. இத்தால் மந்த்ரார்த்தங்களிற் காட்டில் இம்மந்த்ரத்துக்கு ஸ்டான வைபவஞ் சொல்லிற்றாயிற்று.

அவ.—இனிவாச்யந்தன்னிலும் இதுக்குண்டான வைபவத்தை வருளிச் செய்கிறார்.

மூ (கச) வாச்யப்ரபாவம் போலன்று வாசகப்ரபாவம்.

(வ்யா) (கச) வாச்யப்ரபாவம்போலன்று வாசகப்ரபாவம என்று அதாவது, இதுக்கு வாச்யனாயிருந்துள்ளதஸ்வரானுடைய பெருமை போலன்று தத்வாசகமான இதின் பெருமை யென்றபடி.

அவ.—அதுதானேதென்ன வருளிச் செய்கிறார்.

மூ (கரு) அவன் தூரஸ்த்தனான மிது கிட்டி நின்று தவும்.

(வ்யா) (கரு) (அவன் தூரஸ்த்தனான மிது கிட்டி நின்று தவும்) என்று. அதாவது, வாச்யனானவன் ஸந்திஹிதனன்றிக்கே தூரஸ்த்தனாயிருந்தகாலத்திலும், வாசகமான விது ஆஸந்ரமாய்நின்று, தன்னை வசுத்தவர்களேகூறிதங்களை ஸாதித்துக் கொடுக்கு மென்கை.

அவ.—இப்படி வாச்யன் தூரஸ்த்தனாயிருக்க வாசக முத வினவிடமுண்டோவென்ன வருளிச் செய்கிறார்.

மூ (கசு) த்ரேளபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிதே.

(வ்யா) (கசு) (த்ரேளபதிக்காபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிதே) என்று. அதாவது மஹாஸதஸ்ஸிலே துபராஸநன்வஸ்த்ரப

(உச) தி-வா-க-க-க.

ஊர்வலித்துச் சொல்லுகையாகிற காமமொழிய, * (வாங்கேது) வாழிஹாஷ்யம் (வெளியேறாமலேவா) (ஸாந்தேதயம்பாரி ஹாஸ்யஞ்ச ஸ்தோபம் ஹேலநமேவவா) என்கிறபடியே சொல்லி லும், சொன்னவர்களுக்கு மகிழ்கமாயாகிற தன் ஸ்வரூபத்தில் நமுவதில்லா தென்கை.

அவ.—இனிஇதின் ஸர்வாபேக்ஷிதப்பாதத்வமாகிற வைபவத்தை
யநினைச்செய்கிறார்,

மூ (கஅ) இதுதான் “குலந்தரும்” என்கிறபடியே
யெல்லா வபேகதிதங்கனையும் கொடுக்கும்.

(வயா) (சுஅ) (இதுதான்) என்றுதொடங்கி. அதாவது, இம்மந்தர்தான் (உரு) “குலந்தரும்” என்றுதொடங்கி ஆழ்வாரருளிச் செய்த படியே, அதிகாராநுசுணமான வீரபக்திதங்களை யெல்லாம் கொடுக்கமுன்கை.

அவ. — அத்தை விஸ்திகரிக்கிறார்,

மு(க) ஜார்வாய்கைவல்யபகவல்லாபங்களை ஆசை
மீட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

[illegible]

மாறவ-லாஜெதாவாரிநாவு மஞ்ஜாஸெநெமுமெரிவவாவெ
காணமாஜ மண்ணி செஷ்வநாவிடிஃ || வந்தாவதாஜி
வநிஹபுணாய வ-லாஸ வ-கீதமு மவவதொமுணகஜி
நாஜாஜி சூசு-முயுவ-து உவவாநு யஜஜாஜிநொஉவி காநாய
ணெதிஜி யாண உவெதரி-கி' || ஸ்க-உ-ஆத்-டு-கந ||

(உரு) பெ-தி-மொ-க-க-கா.

பட்ட வதிகாரிகளுக்கு ஜபஹோமாதிகளாலே ஸ்வயம் ஸாதநமாய்
நின்று, அவ்வோபுருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்குமென்கை.

அவ—இனி கர்மாத்யபாய ஸஹகாரித்வரூபமான இகிண்வைபன்
த்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(மு) (௨௦) கர்ம ஜ்ஞாநபக்திகளிலே இழிந்தவர்களு
க்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத் தலைகட்டிக்
கொடுக்கும்.

(வ்யா) (௨௦) (கர்மஜ்ஞாந) இப்பாதிபாலே. அதாவது, கர்மயோகத்
தில் இழிந்தவர்களுக்கு, ஜபஹோமாதிகளாலே தன்னை ஸஹாய
மாகக் கொள்ளுமளவில், கர்மயோகாரம்பவிரோதியான பாபத்
தைப்போக்கி, அந்தகர்மத்தினுடைய அவிச்சேதாபாதகமாய்க்
கொண்டு அதைத் தலைகட்டிக் கொடுக்கும். ப்ராதமத்திலே, ஜ்ஞா
நயோகத்திலே யிழிந்தவர்களுக்கு, தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளு
மளவில், கர்மஸாத்பமான ஜ்ஞாநாரம்பவிரோதி பாபநிவ்ருத்தி
யைப்பண்ணி, அந்தஜ்ஞாநத்துக்குநாடோறும் அகிரபத்தைப்
பண்ணு நின்றுகொண்டு, அதைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்.
பக்தியோகத்திலே இழிந்தவர்களுக்கு, தன்னை ஸஹாயமாய்க்
கொள்ளுமளவில், பக்தியோகாரம்பவிரோதியான பாபத்தைப்
போக்கி பக்திவிவ்ருத்திஹேதுவாய்க்கொண்டு அதைத் தலைக்கட்
டிக் கொடுக்குமென்கை.

அவ—இங்ஙனன்றிக்கே ப்ரபந்நர்க்கிது செய்யு முபகாரவைப
வத்தையருளிச்செய்கிறார்.

(மு) (௨௧) ப்ரபத்தியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வ
ரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து காலக்ஷேபத்துக்கும்
போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

(வ்யா) (௨௧) (ப்ரபத்தியிலே) என்று தொடங்கி. அதாவது,
கீழ்ச்சொன்னவைபோலே துஸ்பரகமுமாய் ஸ்வரூபவிருத்தமுமா
யிருக்கையன்றிக்கே ஸுஸகமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமான ப்ரபத்
த்யபாயத்திலே இழிந்தவர்களுக்கு, ததநுரூபமான பகவத்ப்ராதந்ந்ய

ரூப ஸ்வரூப ஜ்ஞாதத்தை விஸுதமாகப் பிறப்பித்து அர்த்தாது ஸந்தானாதிகளாலே போதுபோக்குகைக்கும் ஹேதுவாய், (௨௬) “எனக்கென்றுந்தேனும்பாலு மமுதுமாய திருமால் திருநாயம்” என்கிறபடியே ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவைப் போலே ஸ்வயம் போக்யமா யிருக்கையாலே போகத்துக்கும் ஹேதுவா யிருக்குமென்கை.

இனி ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமாகிற இதின் வைபத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(௨௨) “மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே அறிய வேண்டு மர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே யுண்டு.

(௨௨) (மற்றெல்லாம் பேசிலும்) என்றுதொடங்கி. அதாவது, (௨௨) “நின்றிரு வெட்டெழுத்துங் கற்று மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குடலாக வறியவேண்டும் அர்த்தவிஸேஷங்களைல்லா மிம்மந்தரத்துக்குள்ளே யுண்டென்கை.

அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லா மாகிறதேதென்னு மாகாங்கைஷியிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(௨௯) அதாவதஞ்ஜர்த்தம்.

(௨௩) (அதாவதஞ்ஜர்த்தம்) என்று. ஸ்வஸ்வரூபபரஸ்வரூப புருஷார்த்தஸ்வரூபோபாயஸ்வரூபனீரோதிஸ்வரூபங்கலாகிற அர்த்தபஞ்சகமும்என்றபடி. * “பூவுஷுஷுஹணை ருவிவூபூவூபூ பூதூபூதூதூதூ: | பூரூபூவாயம் மயம் பூரூபூ வூரூபூவூவிவிரூபூ || வடிநி லகரூ வெலா லெதூஹூவூவூ ராணகா: | ரூபயூ ஊதூநா வெலவெலாயூ வெலிந:” “ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணே ரூபம் ப்ராப்தஸ்ச ப்ரத்யகாத்மந: | ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ்ததா ப்ராப்திவிரோதிச: | வதந்தி ஸகலா வேதா ஸ்ஸேதிஹாஸபுராணகா: | முநயஸ்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்தவேதிந:” என்கிறபடியே, ஸகலவேதபாஸ்த்ரங்களும் ப்ரதிபாதிப்ப திவ்வர்த்தபஞ்சகத்தையு மாகையாலே

[௨௬] பெ-மொ-க-க0-க-

[௨௭] பெ -தி-மொ-அ- க0- ஈ*ஹாரீதஸம்ஹிதா.

தத்ஸங்க்ரஹமான விம்மந்தர்த்துக்கும் ப்ரதிபாத்யமிதுவேயிறே. இம்மந்தர்த்தான் ப்ரணவத்தாலே ப்ரத்யகாத்ம் ஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே விரோத்யுபாயஸ்வரூபங்களையும், நாராயணபதத்தாலே பரஸ்வரூபத்தையும், அதில் சதுர்த்தியாலே பலஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாயிறே யிருப்பது.

இம்மந்தார்த்தவைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(௨௪) பூர்வாசார்யர்கள் இதிலர்த்தமறிவதற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதிலர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு, “பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்கிறபடியே இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலகேசபம் பண்ணியறியார்கள்.

(௨௪) (பூர்வாசார்யர்கள்) என்று தொடங்கி. அதாவது, நாத யாமூர யதிவாதிகளான நம்பூர்வாசார்யர்கள், (௨௫) “அன்று நான் பிறந்திலேன்” என்கிறபடியே, இம்மந்தர்த்தில் அர்த்தமறிவதற்கு முன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞாநம் தங்களுக்குண்டான பின்பு “பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்று ஆழ்வார்திவ்ய ஸூக்தியில் சொல்லுகிற படியே இம்மந்தார்த்தத்தை யொழிய மற்றொன்றால் காலகேசபம் பண்ணியறியார்களென்கை. வேதபுராஸ்தரங்கள், ஆழ்வாரருளிச்செயல்கள் இவற்றால் போது போக்கும்போதும் இம்மந்தார்த்ததையுட்கொண்டே யநுஸந்திக்கையாலே, (இத்தை யொழிய வேறொன்றால் காலகேசபம்பண்ணியறியார்கள்) என்னத்தட்டில்லை.

வாசகஸக்தி ஸர்வத்தையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கவற்றாயிருக்க, இதினுடைய வாச்யத்திலே இவர்களுள் றுகைக்கு ஹேதுவே தென்ன அருளிச் செய்கிறார்,

(௨௫) வாசகத்திற்காட்டில் வாச்யத்திலே ஊன்றுகைக்கடி, ஈஸ்வர னேயுபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை.

(௨௫) (வாசகத்திற்காட்டில்) என்று தொடங்கி. அதாவது, ஸர்வபலத்துக்கும் ஸ்வயம் ஸாதநமாயும், ஸாதநாந்தரங்களுக்

(௨௫) திருச்ச-௧௪.

கும் ஸஹகாரியாய் நின்றுதலைக்கட்டிக் கொடுத்தும் போருகிற இதினுடைய வாசகஸக்திதானே யமைந்திருக்கச்செய்தே, அதிலுங் காட்டில் கீழ்ச் சொன்னபடிபே, இம்மந்தரத்தினுடைய வாச்சு யத்திலே பூர்வாசார்யர்களுன்றுகைக்கடி, உபேயாந்தர பராய் இத்தை ஸாதநமாகக் கொண்டு ஸாதித்தல், உபாயாந்தரபராய் இத்தை ஸஹகாரியாகக் கொள்ளுதல் செய்யுமவர்களைப் போலன்றிக்கே, உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஸ்வரனே யென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருக்கை யென்றபடி. ஆக(திருமந்தரத்தினுடைய ஸீர்மைக்குப் போரும்படி) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், வாய்வந்த படி யநுஸந்திக்கவொண்ணாதபடியான இதினுடைய கௌரவத்தையும், ஈஸ்வரன் தானே ஸிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று வெளியிட்டருளுகையால் வந்த வேற்றத்தையும், ஸகலபாஸ்தாங்களிலும், ஸகலமந்தரங்களிலும், வாச்சயந்தன்னிலுங் காட்டில் இதுக்குண்டான பெருமையையும், அக்ரமமாகச் சொல்லிலும் தன்காரமும் செய்யுமா திக்யத்தையும், அபேக்ஷித ஸகலலபாதத்வரூபமானாத்மயத்தையும், கர்மாத்யுபாய ஸஹகாரித்வரூபமான உத்கர்ஷத்தையும் ஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகதயா வந்த மாஹாத்மயத்தையும், ஏதத்ப்ரதிபாத்பார்த்த கௌரவஸ்பேஷத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே இம்மந்தரத்தினுடைய வைபவத்தை யெல்லாரும் அறியும்படி தர்ஸிப்பித்தருளி னாயிற்று.

இனிமேல் இம்மந்தரத்துக்கு, வாக்யார்த்த மிரண்பேடியாக வருளிச்செய்கிறார்,

(௨௬) இதுதன்னில் சொல்லுகிற வர்த்தம் ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலமு மென்னவுமாம்.

(௨௭) (இது தன்னில்) என்று தொடங்கி. அதாவது, இம்மந்தர தன்னில் சொல்லுகிற வர்த்தம் இவ்வாத்மாவினுடைய ஸேஷத்வபாரதந்த்யங்களாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யமும், அன்றிக்கே, ஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாய

மும், உபாயலப்யமான பலமும் என்று சொல்லவுமாமென்னகை. இதில் ப்ரதமபோஜனையில் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களாலே ஸ்வரூபமும், நாராயணபதத்தாலே ப்ராப்யமும் சொல்லுகிறது. அநந்தரபோஜனையில் ப்ரணவத்தாலே ஸேஷத்வமும், நமஸ்ஸாலே உபாயமும், நாராயணபதத்தாலே பலமும் சொல்லுகிறது.

பலவேஷந்தானிருக்கும்படி. யெங்ஙனே யென்ன வருளிச் செய்கிறார்,

(௨௭) பலமிருக்கும்படி ப்ரமேயஸோகரத்திலும் அர்ச்சிராதிகதியிலும் சொன்னோம்.

(௨௭) (பலமிருக்கும்படி) என்று தொடங்கி. அதாவது, இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்யமான பலந்தான் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பாமபதத்திலே போப், பரிபூர்ண பகவதருபவத்தைப் பண்ணி, அவ்வருபவஜிதப்ரீதிப்ரேரிதனுக்கொண்டு பண்ணும் அஸேஷஸேஷவ்ருத்தியாகையாலே, அதிருக்கும்படியை ஸங்க்ரஹேண ப்ரமேயஸோகரமாகிற ப்ரபந்தத்திலும், விஸ்தரேண அர்ச்சிராதிகதியாகிற ப்ரபந்தத்திலும் விஸுதமாகச் சொன்னோம், அவற்றிலே கண்டுகொள்வதென்கை.

இனி இம்மந்தத்துக்கு ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் இதினுடைய அக்ஷரஸங்க்ஷையையும், பதஸங்க்ஷையையும் அருளிச்செய்கிறார்,

(௨௮) இதுதான் எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் முன்று பதமாயிருக்கும்.

(௨௮) (இதுதான்) என்று தொடங்கி. அதாவது, *இம்மந்தரத்தான் + “ஒதிசுக்ரகாஷ்டாடி, நமசிதேவ சக்ஷரெ, நாராயணாயெகி வஸூக்ஷராணி, ஐசுஷாஷாரம் ஹரஹாயகீ. வெகி:” “ஓமித்யேகாஷ்டாம், நம இதி த்வே அக்ஷரே, நாராயணேயேதிபஞ்சாஷ்டராணி, இத்யவ்ஹாஷ்டாஞ் சந்தஸா காயத்ரீசேதி” + “ஒதிசுக்ரகாஷ்டாஷ்டரெ, நம ஐதிவஸூக்ஷராணி, நாராயணாயெகி வஸூக்ஷராணி” “ஓமித்யேகே வ்யாஹரேத், நம இதி பஞ்சாத், நாராயணேயேதிபஞ்சா

*பரந்தரஹஸ்யம். ப்ரவே.

+ நாராயணேயேதிஷத்து.

ஷ்டாத்” என்கிறபடியே எட்டுத்திருவகூடாமாய், மூன்றுபதமா
பிருக்குமென்கை. இதனுடைய அஷ்டாகூடாத்வஞ் சொல்லுகிற
விடத்தில், * “ஒழிதெய்காக்காடி” “ஒழிதீயகாக்காடி” என்றுப்
பரணவத்தை யோரகூடமாகவும், * “நலி ஐதி ஐதி ககாக்காடி” “நமஇதி
தீவே அகூடே” என்று நமஸ்ஸை இரண்டகூடமாகவும், * “நாரா
யணாயதி வஞ்சாகூடாணி” “நாராயணாயேதி பஞ்சாகூடாணி”
என்று நாராயணபதத்தை பஞ்சகூடமாகவும் ஸ்ருதி சொல்லுகையா
லே, ஸமஸ்தபதமான நாராயணபதத்தில், நாராயணபதத்தைப்பிரித்து ஷட்
கூடமாக்கி, பரணவத்தையொழிய அஷ்டாகூடாத்வம் சொல்லுமவர்க
ளுடைய பக்தம் அவைதிகமாகையாலே அநாதரணியமாகக் கட
வது.

இதில் பததாயமும் எவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்னு
மாகாங்கையிலே,

(௨௯) மூன்று பதமும் மூன்று அர்த்தத்தைச்
சொல்லுகிறது.

(௨௯) (மூன்றுபதமும் மூன்றர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது)
என்கிறார்.

அவ்வர்த்தங்கள் தம்மை விஸ்தமாக அருளிச்செய்கிறார்,

(௩௦) அநாவது ஸேஷத்வமும், பாரதந்திர்யமும்,
கைங்கர்யமும்.

(௩௦) (அதாவது ஸேஷத்வமும், பாரதந்திர்யமும், கைங்கர்யமும்)
என்று. (ஸ்வரூபமும், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்ப்யமும்) என்று
முதற்சொன்ன வாக்யார்த்தம் இத்தை கிளைத்திறே.

இப்பததாயத்திலும் ப்ரதமபதந்தானேதென்ன,

(௩௧) இதில் முதற்பதம் ப்ரணவம்.

(௩௧) (இதில்முதல்பதம்ப்ரணவம்) என்கிறார், * “ஒழிதெய்காக்காடி”
ஹரெஸ” “ஒழிதீயகாக்காடி” என்றிறே ஸ்ருதி சொல்லி
ந்து. ஸம்ருதியும், “புணவாஜ்யம் நகோஜ்யம் நாராயணவாஜ்யம்”

* நாராயணேபரிஷத்து.

யத்தில் தின்றும், “பூ:புவ:ஸுவ:” என்கிற வ்யாஹ்ருதித்யத் தையும் தோற்றுவித்து, அந்தவ்யாஹ்ருதி த்யத்தையும் பொன் றோட வைக்குமாபோலே தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஓடவைத்து அவற்றில் தின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரங்கள் மூன்றும், அடைவே தோன்றும்படி பண்ணி, இப்படி ஸர்வேஸ் வரன் ஸமுத்தரித்தபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, பாத்ரத்யகத மான தாயிரைத் தனித்தனியே கடைந்து, தத்ஸாரமான வெண் னையை வாங்கித் திரட்டினுப்போலே, (மூன்றுவேதத்திலும் மூன்றக்ஷரத்தையுமெடுத்தது) என்கிறார்.

இத்தால் பலித்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(௯௪) ஆகையால் இது ஸகலவேதஸாரம்.

(௯௪) (ஆகையாலிது ஸகலவேதஸாரம்) என்று. அதாவது, அக்ஷ ரத்யயமும் ஒரோ வேதத்தினுடைய ஸாரமாக ஸமுத்தருதமாகை போலே இவ்வக்ஷரத்யாத்மகமான ப்ரணவம் ஸகலவேதஸாரம் என்ற படி. ஆக (இதுதன்னிற்சொல்லுகிற அர்த்தம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், இம்மந்தரத்தினுடைய வாக்யார்த்தத்தையும், அக்ஷர ஸங்கல்பையையும், பதஸங்கல்பையையும், பதத்யயமும் அர்த்தத்யய ப்ரதிபாதகமென்னு மத்தையும், அதில் ப்ரதமபதம் இன்னதென்னு மத்தையும், ஆதாதான் அக்ஷரத்யாத்மகமா யிருக்குமென் னுமத்தையும், அவ்வக்ஷரத்யயமும் வேதத்ய ஸாரமாகவுத்பந்நமா கையாலே தத்ஸமுதாயமான ப்ரணவம் ஸகலவேதஸாரமென்னுமத் தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி இவ்வக்ஷரத்யயத்துக்கு மடைவே அர்த்தமருளிச்செய்வ தாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அகாரார்த்தத்தை யருளிச்செய் கிறார்,

(௯௫) இதில் அகாரம் ஸகலஸூப்தத்துக்கும் காரண மாய் நாராயணபததத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கை போலே ஸகலஜகத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷக னான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

(௯௫) (இதில் அகாரம்) என்று தொடங்கி. அதாவது, *இவ்வக்ஷரத்ய

*-ப்ரந்த-ர-அகாரார்த்தம்.

*வி-பு-க-௩-௭௨-

புணர்வாழ்வரவெளி: முணர்வெய்யுடையார்: வாழ்
யு. முணர்வாழ்வரவெளி: முணர்வெய்யுடையார்: வாழ்

...தை.உப-உ-க0.

உத.உப-க-கசு.

ரவி-பு-க-ந-எக.

ரக்ஷிக்கையாவது தான் ஏது என்னும் ஆகாங்கைப்பிலே அருளிச் செய்கிறார்,

(௧௬) ரக்ஷிக்கையாவது விரோதியைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.

(௧௬) 'ரக்ஷிக்கையாவது' என்றுதொடங்கி. அதாவது, ரக்ஷகன் வந்தான் அரிஷ்டசிவர்த்தகத்வ இஷ்டப்பாபகத்வ ரூபேண த்விவிதமாகையாலே, ஈஸ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கையாவது-அவர்களுக்கு துக்காவஹமான விரோதியைப் போக்குகையும் ஸுகாவஹமான அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும் என்கை.

இவர்களுக்கு இவன் போக்கும் விரோதி ஏது, கொடுக்கும் அபேக்ஷிதமேது என்ன அருளிச்செய்கிறார்,

(௧௭) இவை யிரண்டும் சேதநர் நின்றநின்ற அளவுக்கீடாயிருக்கும்.

(௧௭) (இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கீடாயிருக்கும்) என்று. (சேதநர் நின்றநின்ற அளவுக்கீடாயிருக்கும்) என்று தத்தத்திகாரா நுகுணமாயிருக்குமென்றபடி.

இது தன்னை வபத்தமாக அருளிச்செய்கிறார் மேல்,

(௧௮) ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி ஸத்ருபீடாதிந், அபேக்ஷிதம் அந்நபாநாதிகள்; முமுகூஷுக்களுக்கு விரோதி ஸம்ஸாரஸம்பந்தம். அபேக்ஷிதம் பரமபதப்பாப்தி; முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி நைகங்க்யஹாநி. அபேக்ஷிதம் கைங்க்யவ்ருத்தி.

(௧௮) (ஸம்ஸாரிகளுக்குக்கு) இப்பாதி. அதாவது, தேஹாத்யாதி மாநாதிகளும் ஸப்தாதிவிஷபாதுபவமுமே யாத்ரையாதிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு நிவர்த்யமான விரோதி ஸத்ருக்களால் வரும் நலிவு தொடக்கமானவை; ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம் சோறு தண்ணீர் முதலானவை யென்கை. (ஸத்ரு பீடாதிகள்) என்

இந்விடத்தில் ஆதிஸப்தத்தாலே ஆதிவ்யாகி முதலானவற்றால் வரும் பீடைகளைச் சொல்லுகிறது. (அந்நபாநாதிகள்) என்கிற விடத்தில் ஆதிஸப்தத்தாலே ஸ்ரக்வஸ்த்ரபரணங்காகாங்கநா ஸிங்கநாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

(முமுகூடாக்களுக்கு)இத்யாதி. அதாவது,ஸம்ஸாரத்தில் அடிக் கொடுத்த பரமபதத்திலே போக ஆசைப்படா நிற்கும் முமுகூடாக்களுக்கு நிவர்த்தயமான விரோதி [உக] பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பும் ஆய்க்கொண்டு இவ்விபூதியிலே விருக்கையாகிற ஸம்ஸாரஸம்பந்தம்;ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம்- பகவதநுபவாதிகளுக்கு அநுகூலமான பரமபதத்தைப் ப்ராபிக்கையென்கை.

(முசுதர்க்கும்) இத்யாதி. அதாவது, நிவ்ருத்த ஸம்ஸாராயும் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தராயும், பகவதநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிகைங்காய்பராயுமிருக்கும் முசுதர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி வருத்தஸோஷியான ஸர்வேஸ்வரன்திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமாகப்பண்ணிக்கொண்டு போருநடைங்காயத்துக்கு வரும் விச்சேதம்; அபேக்ஷிதம்- உத்தரோத்தரமடிமைசெய்து செல்லுகையாகிற கைங்கர்யவ்ருத்தியென்கை. ஆக இப்படி அதிகாராநுகுணம் விரோதியைப் போக்கி அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையால் ஈஸ்வரனே ஸர்வரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லிற்றுபிற்று.

இப்படி ஈஸ்வரனேயோ பின்னை யெல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறவன், லோகத்திலே மாதாபித்ரு ப்ரப்ருதி தேவதாந்தரபர்யந்தமாக ரக்ஷகராய் ப்போருகிறவர்கள் பலருமில்லையோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார்,

(கக) ஈஸ்வரனே யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

(உக) (ஈஸ்வரனே யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்) என்று, அதாவது, நிருபாதிக

பந்துவாய், ஸர்வசாலமும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டிப்போரும் ஸர்வேஸ்வரையொழிந்த ஓளபாதிபந்தத்துக்களான மாதாபித்ராஜி களும், அர்வாசீரான தேவதார்தாங்களும் ரக்ஷகரல்லவென்னிடம் ஸ்வேஹதுகமாக ப்ரபந்ரபரித்ராண மென்கிற ப்ரபந்தத்தினிலே சொன்னோம்; அதிலே கண்டுகொள்வதென்கை.

அநந்தரம் அர்த்தபலத்தாலே இப்பதத்தில் அநுஸந்திக்கப் படும் ஸ்ரீய:பதித்தவத்தை யருளிச்செய்கருர்,

(ச௦) ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டிஸந்திதி வேண்டுகையாலே இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தத்தமநுஸந்த்தேயம்.

(ச௦) (ரக்ஷிக்கும்போது) என்று தொடங்கி. அதாவது, *“(யக்ஷ்யாவஹஹுஷீகெஸொஷெஷாகாராணுரலிபயா|ரக்ஷக வவ்வுவிஜாகெவெஷாகெவ்விவ மீயதெ)” “லக்ஷம்யாஸஹஹ்ருஷீ கெஸோதேவ்யாகாருண்ய-ருபயா|ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்தார்தே வேதாந் தேபிசக்யதே” என்றபடியே ரக்ஷகனுஸர்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்குந்தஸையில், இவர்களுடைய வபராதங்களைக்கண்டாதல், தன் ஸ்வர தந்த்யத்தாலேயாதல் உபேக்ஷியாமற்செய்கைக்குறுப்பான க்ரு பைபை ஜகிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டிஸந்திதி, அவர் பாபேக்ஷிதமாகையாலே, ரக்ஷகனுஸவவனைச்சொல்லுகிறவிவகாரத்திலே, அவனுடைய லக்ஷமீஸம்பந்தத்தும் அநுஸந்த்தேயமென்கை. லக்ஷ்மியென்னுதே ஸ்ரீயென்றது ‘ஸ்ரீயதஹகிஸ்ரீ:’ ‘ஸ்ரீயத இதிஸ்ரீ:’ என்கிறபடியே அவனைநித்யஸேவைபண்ணுகையாலே அவ லேடிவளுக்குண்டான அஹ்நபாவமும், ‘ஸ்ரீயதஹகிஸ்ரீ:’ ‘ஸ்ரீயத இதிஸ்ரீ:’ என்கிறபடியே சேதநருக்கு இவள் நித்யஸேவையை யாபிநுக்குமென்னு மதுவுந் தோற்றுகைக்காக.

இன்னமும் இவ்வகாரத்தில் ஸர்வரனுடைய லக்ஷமீஸம்பந்தத் தம் நியமேந் தோற்றமென்னுமத்தை ஆப்தவசந்தாலே தர்சயிப்பிக்கிறார்,

(சக) அந்ர பகவத்ஸைநாபதிமிஸ்ரர்வாக்யம் “அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷாம் விட்டுப்பிரிவது.”

(சக) (அந்ர) இத்தயாதியால். அதாவது, இவ்விடத்திலே ஜ்ஞா

நாதிசுரான ஸ்ரீ ஸேநாதிபதிஜீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை, [௩௦]
 “அகலகில்லேனிறையும்” என்று அவன்திருமார்பிலே நித்யவாஸம்
 பண்ணுமிவள், அம்மார்பை விட்டுப்பிரியலாயிற்று அவனுக்கு ப்ரதி
 பாதகமான இவ்வகூடத்தை விட்டுப் பிரிவதென்றென்கை. (என்று)
 என்கிறவித்தனையும் கூட்டாதபோது, கீழோடு இவ்வாக்யம் அர்வ
 யியாது. இத்தால், அவன்திருமார்பில் ஸம்பந்தத்திவளுக்கு நித்ய
 மாகையாலே, அவன் தோற்றுமிடத்திலே யிவளும் தோற்றுகை
 நிபந்தமாயாகையால், அவன் திருமார்பி ஸ்வயத்தோபாதி, அவனு
 க்கு வாசகமான அகாரத்தில் அர்வயமும், இவளுக்கு நித்யமென்ற
 தாயிற்று.

இன்னமும் இவ்வர்த்தத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கைக்காக, ஈஸ்வர
 சேதநர்ப்பாதி அகாரமகாரங்கனிரண்டிலும், இவளுக்குண்
 டான அநவரதாந்வயத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

(௪௨) பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ர
 ஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே யிருக்கும்
 மாதாவைப் போலே ப்ரதம சரமபதங்களை விடாதே
 யிருக்குமிருப்பு.

(௪௨) (பர்த்தாவினுடைய) என்று தொடங்கி. அதாவது,
 ஸ்ரேஷ்ட பூதையான தன்ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரும்படி அவனை ரஸிப்பி
 க்கைக்காக, (பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும்) விடாதே, ரட்சகை
 யான தன்ஸ்வரூபத்துக்கும் போரும்படி ததர்ட்சணம்பண்ணுகைக்
 காக, (ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும்) விடாதேயிருக்கும்மாதா
 வானவளைப்போலே, இவளும்பர்த்தரூபமான வீஸ்வரனுக்கு ப்ரதி
 பாதகமாயிருந்துள்ள ப்ரதமபதமான, அகாரத்தையும், ப்ரஜாபூத
 ரானசேதநர்க்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள சரமபதமான மகாரத்
 தையும் தத்தத்விஷயத்தில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தத்ததுக்கிடாக
 ரஸிப்பிக்கை, ரக்ஷிக்கையாகிற விவற்றைப்பற்ற, (விடாதேயிருக்கு
 மிருப்பு) என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்தை, ஒரு விஸேஷ நிஷ்ட்டமாக்கி
 வருளிச்செய்கிறார்,

(ச௭) ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத
யஸோதைப் பிராட்டியைப்போலே.

(ச௭) (ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாதே) என்று
தொடங்கி. அதாவது, பார்வையான தன்ஸ்வரூபாதுகுணமாக ரஸிப்
பிக்கைக்காக பர்த்தாவான (ஸ்ரீநந்தகோபரையும்) விடாதே மாதா
வான தன்ஸ்வரூபாது குணமாக ரக்ஷிக்கைக்காக புத்ரான (க்ருஷ்
ணனையும்) விடாதே. [௭௧] “அம்பரமே” என்கிற பாட்டில் சொல்லு
கிறபடியே மத்தேய வர்த்திக்கும் (யஸோதைப் பிராட்டியைப்போலே)
ப்ரதமசரமபதவாச்யரான வீஸ்வரஸேதநர்க்கரிருவரையும் விடாதே
இவனும் வர்த்திக்கும்படியென்கை.

ஸ்வரஸேஷத்வமாத்ரமொழியப் பிராட்டிக்கும் ஸேஷமென்னு
மிடம், இவ்வாசகத்திலின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், இவனாக்
கும் ஸேஷமென்று நாம் கொள்ளுகிறபடி யெவ்வனே யென்ன
வருளிச் செய்கிறார்,

(ச௭) ஒருவனடிமை கொள்ளும்போது க்ருஷ்ணனிக்
கென்றன்றே ஆவணை யோலை யெழுதுவது; ஆகி
லும் பணிசெய்வது க்ருஷ்ணனிக்கிறே. அதுபோலே
நாம் பிராட்டிக்கடிமையா யிருக்கும்படி.

(ச௭) (ஒருவன்) என்று தொடங்கி. அதாவது, லோகத்திலே (ஒரு
வன்) தாஸதாளிகள் முதலானதோரடிமையைக் கொள்ளும்போது
தனக்கென்றே யெழுதிக்கொள்ளு மதொழிய, தன் (க்ருஷ்ணனிக்கெ
ன்றன்றே) விலை (யோலை) யெழுதிக்கொள்வது அயிருக்கச்செய்தே
யும், அடிமைத்தொழில் (செய்வது க்ருஷ்ணனிக்கிறே. (அதுபோலே)
ஸ்வரஸேஷமென்னுமளவை யிவ்வகாரம் சொல்லிறேயாகிலும்,
(நாம் பிராட்டிக்கடிமையா யிருக்கும்படி) என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களையெல்லாம் அறுவதித்துக்கொண்டு
ஸ்வரஸனாக்கும், பிராட்டிக்கும் ஒருக்காலும் ப்ருதக்ஸ்த்திதியில்லா
மையை யருளிச்செய்கிறார்,

(ச௭) ஆகப் பிரித்து நிலையிலலை.

(ச௭) (ஆகப்பிரித்து நிலையிலலை) என்று.

[௭௧] திரு-பா-௧௭.

இந்த ப்ருதக்ஸ்த்தித்பபாவத்துக்கு இரண்டு த்ருஷ்டாந்த ம்ருளிச்செய்கிறார்,

(சுக) ப்ரபையைபும் ப்ரபாவானையும் புஷ்பத் தையும் மணத்தையும் போல.

(சுக) (ப்ரபையை) என்று தொடங்கி. அதாவது, ப்ரபைக்கும் ப்ரபாவானுக்கும் ப்ருதக்ஸ்த்தித்யில்லாதாப்போலவும், புஷ்பத்துக்கும் பரிமளத்துக்கும் ப்ருதக்ஸ்த்தித்யில்லாதாப்போலவும் மென்கை-
(க) “சுமந்யாராவயெணாஹாஸாஸரண ஹாஸாயயா” “அந்யா-
சாகவேணாஹாஸாக்ரணப்ரபாயதா” (உ) “சுமந்யாஹிமயாஸீதா பாஸ்க்ரணப்ரபா-
யதா” என்று, ப்ரபாப்ரபாவான்களைப் போலே யிருவருக்கும் ப்ருத-
க்ஸ்த்தித்யில்லை யென்னுமிடம் இருவர் வாக்காலும் சொல்லப்பட்ட-
தினே (க) “ஹாஸாநா வஷ்யதீதவி வரிபிமயிஜிமஜிஷா” “ப்ர-
ஸாஸம்புஷ்பந்தீமபி பரிமலத்திஜிகதிஷா” என்கிறவிடத்திலே
ஈஸ்வரனை புஷ்பஸ்த்தாநேயாகவும், பிராட்டியைப் பரிமளஸ்த்தா-
நேயாகவும் பட்டாருளிச் செய்கையாலே, புஷ்பபரிமளங்களுக்-
குப்போலே, இருவர்க்கும் ப்ருதக்ஸ்த்தித்யில்லை யென்னுமிடம்
அர்த்தாத் ஸித்தம்.

இந்த ப்ருதக்ஸ்த்தித்பபாவத்தை யறுவதித்துக் கொண்டு,
இச்சேர்த்தியே சேதரர்க்கு உத்தேஸ்யமாய்த் தலைக்கட்டினபடி-
யை யருளிச்செய்கிறார்,

(க) ரா-ஸா-உக-கரு-ராவணம் ப்ரதி! ஜாககே-ஸந்யாலோப-
யிதௌ நாஹமைஸ்வரீயேணாதநேவா! அந்யா ராகவேணாஹம்பாஸ-
க்ரணப்ரபாயதா (உ) ரா-யுத்-கஉக-கக-ப்ரம்மாதீந் ப்ரதிராம:-
அந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்க்ரணப்ரபாயதா! விஸ்ருதாத்நி-
ஷாலோகேஷாமைதிலீஜாகாத்மஜா! (ங) ஸ்ரீகுணாதநகோபே-
தவஸ்பர்ஸாதீஸா ஸ்ப்ருஸதி கமலே மங்கலபதா தவேதா நோபா-
தேருபரிபதிதா ஸ்ரீரஸிபதா! ப்ரஸாஸம் புஷ்யந்தீமபிபரிமலத்-
திஜி ஜிகதிஷாநசைவர்த்வாதேவாஸ்வததஜிதி சுஸ்ரித்கவயதே!

(௪௭) ஆக இச்சேர்த்தி உத்தேச்யமாய்விட்டது.

(௪௭) (ஆக இச்சேர்த்தி உத்தேச்ய மாய்விட்டது) என்று. (இச்சேர்த்தி உத்தேச்யம்) என்கையாலே, இவர்களைத் தனித்தனியே விரும்புகை யுத்தேச்யம் அன்றென்றபடி. இருவரையும் பிரித்து விரும்பினால், ராவணஸூர்ப்பணைகளுக்குப்போலே, அகர்த்தமே பவிக்குமத்தனை. இருவரையும் பற்றினாலிறே, ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வாணப்போலே வாழலாவது.

இனிமேல், இதில் விபக்த்யர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகப் ப்ரதமம் விபக்தி தன்னை நிர்த்தேசரீக்கிறார்,

(௪௮) இதிலே சதூர்த்தி யேறிக்கழியும்.

(௪௮) (இதிலே சதூர்த்தி யேறிக்கழியும்) என்று. அதாவது, இவ்வகாரத்திலே சதூர்த்தியேறி [௧] “ஸௌவாஸௌவக்” “ஸடபாஸௌவக்” இத்தயாதிஸூத்ரத்தாலே லுப்தமாய்ப் போமென்கை. விபக்த்யந்தாமெல்லாங்கிடக்க, இவ்வகாரத்தில் சதூர்த்தியேறினபடி தானெங்கனே யென்கிற ஸங்கைபை யறுவதிக்கிறார்.

(௪௯) சதூர்த்தியேறினபடி யெண்ணென்னில்;

(௪௯) சதூர்த்தியேறினபடி யெண்ணென்னில் என்று.

அதுக்குத்தமருளிச்செய்கிறார்,

(௫௦) நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே.

(௫௦) (நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே) என்று. அதாவது, இவ்வகாரம் சதூர்த்த்யந்தமான நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாகையாலே, இதிலும் சதூர்த்தியேறிற்றென்கை. இங்ஙனன்றாகில், இரண்டுக்கும் ஸங்க்ரஹவிவரணத்வம் ஸித்தியாதிறே.

இத்தாற் சொல்லுகிற வர்த்தந்தானேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(௫௧) இத்தால் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்கிறது.

(௫௧) (இத்தால் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்கிறது) என்று. அதாவது, இதுதான் [௨] “தாஷ்டேய” உதாஹ்ரீ” “தாதார்த்த்யே சதூர்த்தி”

[௧] அஷ்டா-௭-௧-௩௮. [௨] அஷ்டா-௨-௩-௧௩ - வா.

[க] “லவபுரவரவரமடிபு” “ஸ்ரீவம்பரவரந் தூக்கம்” “லெஷ வாறுபுதி” “ஸேவாரவருத்தி.” என்கிற லெனசிக ந்யாயத்தைக் கொண்டு ரோஷத்வத்தை அக்கரூபமாக நினைத்திருக்குமவர்கள் பண்ணும் பார்வைத் தபதுவதிக்கிறார்,

(நீ) சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டித்
காண்கிறதென்னில்;

(இஉ) பேரவத்வந் துக்கரூபமாக வன்றோ நாட்டிற் காண்கிற தென்னில்) என்று.

அதுக்குத்தரம் அருளிச் செப்போர்,

(நீங்) அந்த நியம மில்லை, உகந்த விஷயத்துக்கு
சேஷமாமிருக்கு மீ நுப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே.

(ருங்) (அந்ததியமில்லை) என்று தொடங்கி. அதாவது, நாடுதன்
னிலே[உட] “பணிமின்றிருவருள்” இத்தாதிப்படியே அபிமத விஷ-
யத்துக்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகருபமாகக் காண்கையானே
சேஷத்வமாகில் துக்காபமாயிருக்கிற நியமமில்லையென்கை.

அபிமதவிஷபத்தில் ரோஷத்வம் ஸுகமாகிறது, அவ்விஷபத்
தில் குணமடிபாக வந்ததாணையமே யன்றோ வென்ன வருளித்
செய்கிறார்.

(ரு) அகாத்திலே நல்லாண குணங்களைச் சொல்லுகிறாலே, இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது

(ருசு) (அகாரத்திலே) என்று தொடங்கி. அதாவது, ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷைத்வப் பரதிபாதகமான அகாரத்திலே அந்த ரக்ஷைப்பேராகிய பரான கல்பாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே ஈஸ்வரவிஷயமான இந்த ரோஷத்வமும் அந்த குணங்களையாக வந்த தென்கை. ஆகையால் இதுவும் ஸுக்ருபமாயிருக்கக் குறையில்லையென்று கருத்து.

[க] மதுஸ்துதி- கூ- கூ-

[௩௨] திரு-வா-ச-க-ரு.

ஆனால் ஸாபா திகமான வித ஸ்வரூபமன்றே பெண்ண வநுளிச்
செய்கிறார்,

(௫௫) சேஷத்வமே யாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

(ருடு) (ஸோஷத்வமே யாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்) என்று. அதாவது, உகந்தவிஷயத்தில் இதின்ஸூகூருபத்வத்துக்கு குணக்ருதத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே அந்த குணக்ருதத்வ மிங்குமுன்னென்னு மிடத்துக்குச் சொன்ன வித்தனையொழிய அந்தத்வத்திதிறை சிருபித்தால் (க) “வஸூரீதநிலஸஜாதவநாஜிதம் ஹ்ருணணிவஸூகஜ” “ஸ்வத்வமாத்மநிலஞ்ஜாதஸ்வாமித்வம்பாஹமணிஸ்திதம்” “சூதூரஸ்யஹ்ருணாஜிவஸூராவஸூர” “ஆத்மதாஸ்யஹ்ருணஸ்வாம்பா ஸ்வபாவஞ்சதாஸம்” “தாஸஹிதாஸத்வஸூராவஸூரதாஸம் வரூரீதம்! நான்யூர இக்ஷணந்தேஷாம் வநெஷ்வொக்ஷே தயெவ” “தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாநாபரமாத்மந:1 நாந்பதாலக்ஷணந்தேஷாம்பந்தீதேமோக்ஷேதவைவச” இப்பாதிகளிலே இத்தை யாத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாய்ச்சொல்லுகையாலே, (ஸோஷத்வமே யாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்) என்னுக.

மேலதவமே பென்று அவதரிப்பானென், ஜ்ஞாநாதந்த ஸ்வ
ரூபமான ஆத்மவஸ்துவக்கு, அல்லாதபோதும் ஸ்வரூபமில்லையோ
வென்ன வநுளிச்செய்கிறார்,

(ருக்) சேஷத்வமில்லாத போது ஸ்வரூபமில்லை.

(ருக்) (பேரஷத்வமில்லாத போது ஸ்வரூபமில்லை) என்று.
 பேரஷத்வமில்லாதபோது ஆத்மாபஹாரரூபமானஸ்வாதந்தர்ய
 ித்தி நடக்கையாலே, ஸ்வரூபமழிந்துவிடு மென்னுமத்தை தர்
 மிப்பிக்கிறார் மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே,

(ரு) ஆதாரபஹாராவது ஸ்வதந்தா மென்கிற
தினவு; ஸ்வதந்தாராமரோதில்லையாய்விடும்.

(ரு) (ஆத்மாபஹார மாவது) என்று தொடங்கி. அதாவது,

(க) விஷ்வக் ஸேதஸம் ஹிதை.

(க) “யோ஽ந்யூயாவஹோதாநந்யூயாபுத்வஹுதெ| கிம் தெந
ந க்ருதம் வாவம் வொரொணா஽தாவஹாரிணா” “யோ஽ந்ய
தா ணந்த மாத்மாந மந்யதா ப்ரதிபத்யதே | கிந்தேந க க்ருதம்
பாபஞ் சோரேணாத்மாபஹாரிணா” என்று ஸ்வபாப மூலமா
கச் சொன்ன (ஆத்மாபஹாரமாவது) தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரம்
என்கிற ப்ரதிபத்தி; ஸ்வதந்த்ர மாமளவில் “ஈஸாநெவ”
(2) “அஸந்நேவ” என்கிறபடியே ஸ்வரூபம் இல்லையாய் விடும்
என்கை. ஆகையால் ஸேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை, என்
னத்தட்டில்லை யென்று கருத்து. ஆக ப்ரக்ருத்யர்த்தமான ஈஸ்வர
னுடைய காரணத்வமும் தாத்வர்த்தமான ரக்ஷகத்வமும் அர்த்த
பலத்தால் வந்த ஸ்ரீய:பதித்வமும் ப்ரத்யயலித்தமான சேதந
ஸேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான ஸேஷித்வமுபாகிற அகாரார்த்
தத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

அந்த்ரம் மத்யமாக்ஷரமான உகாரத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்
செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார்,

(ருஅ) ஸ்த்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரமவதாரணத்
த்தம்.

(ருஅ) (ஸ்த்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரமவதாரணத்தம்) என்று.
அதாவது, (ரு) “ததேவ ஊதிகனஹு ஹவூரே ஹடி” “ததே
பூநந்தது பவ்யமா இதம்” என்றும், (ச) “ததேவாநூதிஸுபாயஸு
ததிரூவஹுஹுஹு” “ததேவாக்கி ஸ்தத்வாயுஸ்தத்ஸுமிர்யஸ்தத்வ
சந்த்ரமா:” என்றும் இத்யாதிகளிலே எவகார ஸ்த்தாநத்திலே
உகாரத்தை ப்ரயோகிக்கக் காண்கையாலே ஸ்த்தாந ப்ரமாணத்
தாலே உகாரம் அவதாரணத்தை யர்த்தமாக வுடைத்தாயிருக்கு
மென்கை.

அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் அயோகவ்யவச் சேதமாதல்
அந்யயோக வ்யவச் சேதமாதல் ஆகையாலே இவ்வவதாரணத்தால்
சொல்லுகிறதே தென்ன வருளிச் செய்கிறார்,

(க) பா-ஆதி-எச-உஅ. (உ) தை-உப-ப்ர-க-அநு-கச-ப-உக-வா-க

(ரு) தை-உப-ப்ர-உ-அநு-க-ப-க-வா-ச

(ச) தை-ரு-ப்ர-உ-அநு-கச-ப-உக-வா-க.

(ருக)இத்தால் பிறர்க்கு ஸேஷம் அன்றென்கிறது.

(ருக) (இத்தாற் பிறர்க்கு ஸேஷமன்றென்கிறது.) என்று. அதாவது, அவதாரணவாசகமான விவகாரத்தால் கீழ் ஈஸ்வர ஸேஷமாகச் சொன்ன இவ்வாத்மவஸ்து, அந்யர்க்கு ஸேஷமன்றென்னு மிடத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை. சதுர்த்தியாலே ஈஸ்வரஸேஷத்வம் ப்ரதிபாதிதமாகச்செய்தே, அந்யஸேஷத்வம் ப்ரஸ்துதமாமோவென்னில், லோகத்திலே யொருவனுக்கு ஸேஷமான க்ருஹக்ஷேத்ரபுத்ரதாஸாதிகள், வேறேயுஞ் சிலர்க்கு ஸேஷமாயிருக்கக்காண்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அந்யஸேஷத்வம் இந்தஸ்தலத்திலு முண்டோவென்றொரு ஸங்கை யுதிக்குமிதே. ஆகையாலே, தாத்ருஸமான அந்யஸேஷத்வம் இங்கில்லை யென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது உகாரம்.

அங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வுகாரத்தாலே லக்ஷ்மீஸேஷத்வம் சொல்லுகிற தென்பாரு முண்டென்கிறார்,

(கூ0) பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கிற தென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

(கூ0) (பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கிறதென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்) என்று. அதாவது, “ஈகாரஸி க்ரூ^வவஸ்ய விஷ்ணு^வ வபூ^வவக ஐஷு^வதே | உகாரஸி க்ரூ^வவா^வயா^வஸி^வயோ வா^வவி தஸா^வ விஷு^வ! | உகாரஸு^வதபொ^வடி^வவஸ ஐ^வதி^வஸ்ர^வணவ^வருக்ஷண^வ” “அகாரஸு^வ சித்ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர்வாசக இஷ்பதே | உகாரஸு^வ சித்ஸ்வரூபாயாஸ் ஸ்ரியோ வாசி ததா விது: | மகாரஸ்துதயோர் தாஸஇதி ப்ரணாவலக்ஷணம்” என்றும், “ஈகாரஸெணாவு^வதே விஷ்ணு^வவஸ்ய^வ வொ^வகெ^வஸ்வரொ^வ ஹரி: | உஜு^வதா^வ விஷ்^வமா^வ ருக்ஷ^வரூ^வகாரெ^வணாவு^வதே வடி^வ! | உகாரஸு^வ தபொ^வடி^வவஸு^வ ஸ்ரீ^வநாராயணயொ^வவஸடி^வ! | சூ^வத நஸேஷஸி^வதஸ்ய வா^வவகஸு^வதி^வ வொ^வடி^வத:” “அகாரேணு^வ சயதே விஷ்ணு^வஸ் ஸ்வலோகேஸ்வரோ ஹரி: | உத்த்ருதா விஷ்ணு^வநா லக்ஷ்^வயிருகாரேணு^வசயதேஸதா! | மகாரஸ்துதயோர்விப்ரஸ்ரீ^வநாராயணயொ^வஸஸதா! | ஆத்மநஸு^வ ஸேஷபூதஸ்ய வாசகஸு^வஸ்ருதிசோ^வதித:” என்றும் இத்தபாதிகளாலே பகவச்சாஸ்க்ரத்திலே, அகாரத்தை பக

வத்வாசகமாகவும், உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகவும், மகாரத்தை ததுபயஸேஷ பூதஜீவவாசகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே, உகாரத்தை அவதாரணவாசகமாகக் கொள்ளாதே, லக்ஷ்மீவாசகமாகக் கொண்டு, இவ்வுகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கிறதென்றும் நிர்வஹிப்பர்களென்கை.

அத்தைப் பற்றவும் பூர்வயோஜனையே முக்கியமென்னுமத்தை யருளிச் செய்கிறார்,

(சுக) அதிலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

(சுக) (அதிலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்) என்று, அதாவது, பெரிய பிராட்டியார்க்கு ஸேஷமாகையாகிற வதிலுக் காட்டில் கீழ்ச்சொன்ன பகவச்சேஷத்வத்துக்குவிரோதிபான அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநாபேக்ஷிதம் என்கை.

அந்யஸேஷத்வப்படி க்ரூரமோவென்ன அதின்கொளர்ந்ததை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்,

(சுக) தேவர்களுக்கு ஸேஷமான புரோடாஸத்தை நாய்க்கிடுமாபோலே ஈஸ்வரஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸேஷமாக்குகை.

(சுக) (தேவர்களுக்கு) என்று தொடங்கி, அதாவது, ஆராத்யமான இந்த்ராதி (தேவர்களுக்கு), போக்யதயா ஸேஷமாகக் கல்பிதமான, (புரோடாஸத்தை) தர்ஸனஸ்பர்ஸநாதிகளுக்கு அஹமாம்படி நிவ்ரீநமாயிருக்கிற (நாய்க்கிடு மாபோலே) இருப்பதொன்று ப்ராப்தஸேஷிபான ஈஸ்வரனுக்கு (ஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவை) ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஹேயான (ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸேஷமாக்குகை) யென்கை.

இப்படி க்ரூரமான அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மவுக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதமென்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸத்திரீகரிக்கிறார்,

(சுக) பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

(சுக) (பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ர

தானம்) என்று. அதாவது, ஸ்ரீமதேவஞ்சுத்தியுலங்காட்டில் பரதா
நம் என்ற வளவேயன்று, பகவான் தனக்கு ஸேஷமாயிருக்கும்தி
லுங்காட்டில் அந்யவிஷத்தில் (ஸேஷத்வம் கழிகையே) ஆத்மாவுக்கு
பரதானா பேக்ஷிதமென்கை.

இதுக்கு பரமாணங் காட்டுகிறார்,

(சூச) “மறந்தும்புறந்தொழாமாந்தர்” என்கையாலே.

(சூச) (“மறந்தும் புறந்தோழாமாந்தர்” என்கையாலே)
என்று. அதாவது, யமகங்கரஸம்வாதத்தைத் திருமழிசைப்பிரான்
அருளிச்செய்த [௩௩] “திறம்பேல்மின்கண்டர்” என்கிறபாட்டிலே
பாகவதம்ஷுணஞ்சொல்லுகிறவளவில் திருவடிதன்னமம் (மறந்
தும் புறந்தோழாமாந்தர்) என்றுஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை
மறந்தார்களாகிலும் மற்றொருவிஷயத்தில் ஸேஷவ்ருத்தி பண்
னாவர்கள் என்றுசொல்லுமையாலே யென்கை.

ஸ்பந்தஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வஸேஷத்வ பர
ஸேஷம் பம்ஸரிண்டும் அந்யஸேஷத்வமாகையாலே உபயத்தையும்
பிந்தாமம் கழிக்கிறதென்று சொல்லி நிகமிக்கிறார்,

(சூச) இத்தால் தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்றென்
கிறது.

(சூச) இத்தால் தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்றென்கிறது
என்று. அதாவது, அந்யஸேஷத்வ நிவர்த்தகமான இவ்வுகாரத்தாலே
அந்யஸேஷத்வமவிஸிஷ்டமாகையாலே இவ்வாத்மவஸ்து தன
க்கு (உரித்தன்று) தன்னையொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கும் (உரித்
தன்று) என்னுமிடஞ் சொல்லுகிறதென்கை. ஆக உகாரார்த்த
த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அந்தாம் த்ருதியாக்ஷரமான மகாரார்த்தத்தை யருளிச்
செய்கிறார்,

(சூச) மகாரம், இருபத்தஞ்சா மக்ஷரமாய் ஜ்ஞாத
வையுடையிருக்கையாலே ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

(சூச) (மகாரம்) என்று தொடங்கி. அதாவது, [சு] “ஹொதாநிஉ
கவமெண்ணவமெண்ணெந் யாணி உடவமெண்ணவமெண்ணெந்

ஈமஸூரபவஸூர || கீம: வகாரெண்ணெவொகூம் மகாரெண்கூ
ஹஜ்ஜி கி: வகாரெண வகாரெண ஹோநு பூக்யகிரா-வ்யுதே||
சூத்ரத-வகாரெணவனுவிம்ஸ:பூகீ கி:கூ:” “பூதாநிச கவர்கே
ணசவர்கேணேந்திரியாணிச| டவர்கேண தவர்கேண ஜ்ஞாநகந்ததா
தயஸ்ததா|| மந:பகாரேணேவோக்தம் பகாரேணத்வஹம்கருதி:| பகா
ரேணபகாரேண மஹாந்பாக்ருதிருச்யதே|| ஆத்மாதுஸமகாரேண
பஞ்சவிம்ஸ: பாகீத்திதி:” என்கிறபடியே, ப்ருதிவ்யாதி பாக்ரு
த்யந்தமான இருபத்துநாலுதத்தவத்துக்கும் வாசகமாயிருந்துள்ள
ககாராதிபகாராக்தமான இருபத்துநாலு அக்ஷரமும்போலன்றிக்கே
(மகாரம் இருபத்தஞ்ஜாமக்ஷாமாய்)[க]“உமஜ்ஜோமெ” “மநஜ்ஞாதே”
என்கிறதாதுவிலே யாதல்,[உ]“உமகூவவெவாயமெ” “மநஅவபே
தநே” என்கிறதாதுவிலே யாதல் நிஷ்பந்தமாயைலே, (ஜ்ஞாநவா
சியுமாயிருக்கையாலே), “வனுவிம்ஸொஈயம் வொஈயம்” “பஞ்ச
விம்ஸொஈயம்புருஷ:” [கூ] “வனுவிம்ஸ:சூத்ராவகி” “பஞ்சவிம்ஸ:
ஆத்மா பவதி” என்கிறபடியே பஞ்சவிம்ஸகளை,[ச]“விஜ்ஜாநாநூ
வொஈயம்” “விஜ்ஞாநாதமா புருஷ:|ரு”“விஜ்ஜாநாரபொ கெந
விஜாநீயாக்” “விஜ்ஞாநாரமரே கெந விஜாநீயாத்” என்கிறபடியே
ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய், ஜ்ஞாநகுணகனுமாயிருக்கிற ஆத்மாவைச்
சொல்லுகிற தென்கை .

கீழ்ச்சொன்ன பேரவுத்வம் ஸ்வஸாதாரணமாகையாலேத்தி
தாத்மவர்கத்தையும், இதிலே சொல்லவேண்டிகையாலே அருளிச்
செய்கிறார்,

(௬௭) இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்.

(௬௭) (இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்) என்று. அதாவது, இப்
படி ஆத்மவாசகமான இம்மகாரத்தான் ஆத்மஸமஷ்டிக்கு வாசக
மென்கை.

[க] தாது-திவாதி-ந்ரபர்விணணி. [உ] தாது-தநாதி-உவிசாணி.

[கூ] யஜுஷி-ஸாகை-க-அ-உ-ப்ர-சா-ப [ச] ப்ர-உ-ச-கூ.

[ரு] ப்ரு-உ-கூ-ரு-கரு.

ஏகவசநம், ஸமஷ்டி வாசகமாமோ வென்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்,

(சுஅ) ஜாத்யேகவசநம்.

(சுஅ) (ஜாத்யேகவசநம்) என்று. அதாவது, வீர ஹிஸுமுஹத்தைச் சொல்லுகிறவன், இதொருநெல்லென்றால், அந்த ஏகவசநம், ஜாதி பரமானுப்போலே, இதுவும் ஆத்மஜாதிபரமான ஏகவசநமென்கை.

இம்மகாரத்தால், ஆத்மாவினுடைய எவ்வாகாரஞ் சொல்லுகிற தென்ன அருளிச்செய்கிறார்,

(சுக) இத்தால் ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

(சுக) (இத்தால்) என்று தொடங்கி. அதாவது, பஞ்சவீம்ஸாக்ஷ ரூபம் ஜ்ஞாதவாசியுமா யிருந்துள்ள இம்மகாரத்தால், பேஷத்வாஸ்யமான ஆத்மா ஜ்ஞாதாஸ்யபூதனாவெனென்று, அசேதமான தேஹத்திற்காட்டில், ஆத்மாவின் (வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று) என்று என்கை.

‘தேவோ஽ஹம், மதுஷ்யோ஽ஹம், வத்துலோ஽ஹம், க்ருரோ஽ஹம்’ என்று தேஹத்திலே அஹம்புத்திவ்யவஹாரங்கள் நடவாநிற்ச, அஹமர்த்தபூதனான ஆத்மா, தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி எனென்று சொல்லுகிறபடி தானெங்கெனெனென்ன அருளிச்செய்கிறார்,

(சுஃ) தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்த்வஸேகரத்திலே சொன்னோம்.

(சுஃ) (தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்த்வஸேகரத்திலே சொன்னோம்) என்று. அதாவது, அநேகதேஹதுக்களாலே தேஹத்தினுடைய அநாத்மத்வத்தை ஸாத்பாநின்றுகொண்டு, ஆத்மாவினுடைய தத்வவ்யாவ்ருத்தியை தத்த்வஸேகரமாகிற பரபந்தத்திலே வ்யக்தமாகச்சொன்னோம்; அதிலே கண்டு கொள்வதென்கை.

தர்மி ஸ்வரூபகதநூர்வகமாக தத்தர்மமான ரோஷத்வத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்ரணவந்தன்னிலே ப்ராதமம் ரோஷத்வத்தைச்சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுவானென் என்கிற ஸங்கையிலே, அப்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை யருளிச் செய்கிறார்,

(எக) மணத்தையும், ஒளியையுங்கொண்டு, பூவையும், ரத்தத்தையும் விரும்பு மாபோலே, சேஷமென்ற மாணவ யாதரிக்கிறது; அல்லாத போது “உயிரினோற்குறைவிலம்” என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அதுதோன்ற சேஷத்வத்தைச் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

(எக) (மணத்தையும்) இத்யாதி வாக்யதரயத்தாலே. அதாவது, மணத்துக்கார்ப்பரமென்று பூவை விரும்புமாபோலேயும், ஒளிக்கார்ப்பரமென்று ரத்தத்தை விரும்புமாபோலேயும், சேஷத்வத்துக்கார்ப்பரமென்றபிறு ஆத்மாவையாதரிக்கிறது; சேஷத்வத்தார்ப்பரமல்லாதபோது, [௩௪] “உயிரினோற்குறைவிலம்” என்று “பகவச்சேஷத்வரஹிதமான ஆத்மாவால் அபேகை யுடையாமல்லே” என்கிறபடியே, த்யாஜ்யமானபிமித்தனை. இப்படியிருந்துள்ள சேஷத்வத்தின் ஊற்றந்தோற்ற, (சேஷத்வத்தை) முந்தற்ச் (சொல்லி, பின்னை யாத்மாவைச்) சொல்லிற்றென்கை.

பத்யபா நமகமான இப்ரணவத்தாற் சொல்லித் தலைக்கட்டுன அர்த்தத்தை யருளிச் செய்கிறார்,

(எஉ) ஆக இப்ரணவத்தால் “கண்ணபுரமொன்றுடையானாக் கடியேனொருவர்க்குரியேனோ” என்கிறபடியே ஜீவபரஸம்பந்தத்தஞ் சொல்லிற்று.

(எஉ) (ஆக) என்று தொடங்கி அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன எல்லாத் தாலும் (இப்ரணவத்தால் [௩௫] “கண்ணபுரமொன்றுடையானாக் கு”) என்றுசுதூர்த்தயந்தமான அகாரார்த்தத்தையும், “அடியேன்” என்று சேஷத்வார்ப்பர வாகியான மகாரத்தில் அந்தந்தத்தையும் “ஒருவர்க்குரியேனோ” என்று அந்யசேஷத்வவிவர்த்தகமான உகாரார்த்தத்தையும் சொல்லி விற்கொண்டு, இப்ரணவார்த்தத்தையருணந்தித்த திருமங்கைபாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே, ஜீவபார்க்குக்குண்டான சேஷஸேஷிபாவஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிற்றென்கை.

இன்னமும் பொய்கையாருடைய திவ்யஸூக்தியாலே ஸேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தி யொருமிதுந் மென்னுமிடந்தோற்ற, இந்தஜீவபரஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்,

(எக) இத்தால் “தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்றதாயிற்று.

(எக) (இத்தால் “தாமரையாள் கேள்வன்”) என்று தொடங்கி அதாவது, இப்ரணவத்தால், [நக] “தாமரையாள் கேள்வன்” என்று அகாரவாச்யனாப், ஸேஷத்வப்ரதி ஸம்பந்தியான ஸூயபுதியையும், (ஒருவனையே நோக்கும்) என்று சதுர்த்த்யுகாரங்களால் சொல்லுகிற அநந்யார்ஹஸேஷத்வப்ரயுக்தமான ஆத்மாவினுடைய ததேகபாதையையும், (உணர்வு) என்று அந்த ஸேஷத்வாப்ரயமாக மகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானைகிரூபணியான ஆத்மாவையும், சொல்லுகிற ஸூக்தியிற்படியே, ஜீவபரஸம்பந்தம் சொல்லிற்று விற்பென்கை.

அகாரத்தில் ப்ரத்யயார்த்தப்ரதானமாக, ப்ரணவார்த்தத்தையோஜித்தார் கீழ்; அதில் தாத்வர்த்தப்ரதானமாக, ப்ரணவத்துக்கு இன்னமுமொரு யோஜனை யருளிச்செய்கிறார்,

(எச) அகாரத்தாலும், மகாரத்தாலும் ரக்ஷகனையும் ரக்ஷயத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும், உகாரத்தாலும் ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும் பலத்தையும் சொல்லிற்று.

(எச) (அகாரத்தாலும்) என்று தொடங்கி. அதாவது, அகாரத்தாலே ரக்ஷகனான ஸர்வரணைச்சொல்லிற்று, மகாரத்தாலே தத்ரக்ஷயமான ஆத்மவஸ்துவைச்சொல்லிற்று, சதுர்த்தியாலே ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவான ஸேஷத்வமாகிற ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று. இப்படி ரக்ஷிக்கிறதற்கு பலம் இவ்வாத்மவஸ்து, அத்தலைக்கநந்யார்ஹமாக விநியோகப்படுகையாகையாலே, அவ்வநந்யார்ஹஸேஷத்வவாசியான உகாரத்தாலே ரக்ஷண பலத்தைச்சொல்லிவிற்பென்கை,

ஆக இம்மந்தர்த்திற் ப்ரதமபதமான ப்ரணவார்த்தத்தை யருளிச்செய்தா ராயிற்று.

[நக] க-திரு-அ-கூஎ.

இனி,மேலிற் பதங்களுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, அந்தரஸேஷமும் இதுக்கு விவரணமா யிருக்கும்படியை முந்தற் அருளிச்செய்கிறார்,

(எஞ்) இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.

(எஞ்) (இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது) என்று, “இவ்விடத்தில் விவரணமாகிறது, ப்ரஸ்துதமான அர்த்தத்துக்கு உபயுக்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு பூர்வோக்தமான அர்த்தத்தை விஸ்தீகரிக்கை” என்று தீபப்ரகாஸத்திலும், “உகா ஸுவிஸதீகார ய-கூரூரூரவொயமடி| தீதம் விவரணம் தத்ர தீஹிதாமாம் உநீஷிணாடி” “உக்தார்த்தவிஸ்தீகார யுக்தார்த்தாரந்தர போதநம்| மதம் விவரணம் தத்ர மஹிதாமாம் மநீஷிணாம்” என்று ரஹஸ்யதரயார்த்த விவரணக்ரமமருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்திலும், விவரணலக்ஷணத்தை ஜீயரருளிச் செய்தாரிதே.

விவரிக்கிறபடி தானெங்கனெயென்ன அருளிச்செய்கிறார்,

(எக்) உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி; நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

(எக்) (உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு) என்று தொடங்கி, அதாவது, அந்யஸேஷத்தவத்தைக்கழிக்கிறவிடத்தில் அந்யரிலே அந்ய தமனாகச் சொல்லப்பட்ட தன்னை வெளியாகச் சொல்லிக் கழிக்கையாலே, (உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு.) ரக்ஷகனுன ஸர்வரஹ டையஸ்வரூபத்தையும், ரக்ஷயபூதசேதநாசேதநங்களையும், ரக்ஷதேஹ பயோகியான குணங்களையும், ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், விஸ்தமகர் சொல்லுகையாலே, (அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம்). “நாக் ஹிக்ரூததஸ்யஷக்ஷ” “நாகிஞ்சித்ஞர்வதஸ்ஸேஷத்வம்” (க்) “சுகி ஹிக்ரூததஸ்யஷக்ஷாம-உவதீ” “அகிஞ்சித்தகால்ய ரேஷத்வாதுபபத்தி” என்கிறபடியே, கிஞ்சித்தகாரமில்லாதபோது ரேஷத்வ வித்தியில்லாமையால், தத்ஸித்தீக்குறப்பான கிஞ்சித்தகாரத்தை,

(க்) பூர்வமீமாம்ஸை.

ப்ரதிபாதிக்கிற சதுர்த்தி, ஸேஷத்வார்ப்ரயமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லுகிற (மகாரத்தை விவரிக்கிறது) மகாரவாச்யமான ஆத்மா வினுடைய நித்யத்வம், ஏகரூபத்வம், பஹுத்வம் தொடக்கமானவற்றை ப்ரதிபாதிக்கையாலே, (மகாரத்தை விவரிக்கிறது) (ரூபத்வம் மென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்) என்கை.

அக்ஷரம்மத்திலே விவரியாதே வ்யுத்தர்மமாக விவரிப்பாணென்ன அருளிச்செய்கிறார்,

(எஎ) அடையே விவரியாதொழிகிறது, விரோதி போயநுபவிக்கவேண்டுகையாலே.

(எஎ) (அடையே) என்று தொடங்கி. அதாவது, அக்ஷரம்மத்திலே விவரியாதொழிகிறது அகாரவிவரணமான நாராயணபதத்தில் பகவதநுபவத்துக்கு விரோதிபான அஹங்காரமகாராதிகள், நமஸ்ஸாலே கழியுண்டுபோய் (பின்னை அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே) என்கை.

இனி மத்பமபதமான நமஸ்ஸுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்தாக, அதில் அவந்தரபதபேதத்தை அருளிச்செய்கிறார்,

(எஅ) நமஸ்ஸு “ந” என்றும், “ம” என்றும் இரண்டுபதம்

(எஅ) நமஸ்ஸு “ந” என்றும், “ம” என்றும் இரண்டுபதம்) என்று.

இவ்விரண்டுபதங்களுக்கும் அர்த்தமேதென்னவருளிச்செய்கிறார்,

(எக) “ம” என்கிறவித்தால் நனக்குரியனென்கிறது “ந” என்று அத்தைத் தவிர்க்கிறது.

(எக) (“ம”-என்கிறவித்தால்) என்று தொடங்கி. அதாவது, “ம”-என்று ஷஷ்ட்பந்தமான விம்மகாரத்தால் மகாரவாச்யமான ஆத்மாவுக்குத் திழ்ச்சொன்ன தாதர்த்த்யப்ரதிக்கோடியான ஸ்வர்த்தத்வத்தோற்றுகையாலே, நனக்குரியனென்னுமத்தைச்சொல்லுகிறது. “ந” என்று நிஷேதவாசியான நஞ்ஞாலே (அத்தைக்கழிக்கிறது) என்கை.

உபபதத்தாலும் சொன்னவர்த்தத்தைச் சொட்டித்தருளிச்செய்கிறார்,

(அ) ஆக “நம:” என்கிறவித்தால், தனக்குரியனன் நென்கிறது.

(அ) (ஆக “நம:” என்கிற வித்தால் தனக்குரிய னன்றென்கிறது) என்று. பதக்ரமத்திலே யர்த்தஞ்சொல்லாதே, வ்யுத்தக்ரமமாகச் சொல்லுகிறது, நிஷேத்த்யத்தைச்சொல்லி நிஷேதிக்கவேண்டுகையாலே. க்ரமத்திலே சொல்லும்போது [௩௭] “ வீடு மின்முற்ற வும் ” என்னுமாபோலே நிஷேத பூர்வகமாக நிஷேத்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜிக்கவேணும். அதுதானும்பாரதபடியிலே விவர்தாமே யருளிச்செய்தார்.

தனக்கும் பிறர்க்குமுரித்தன்றென்று அந்யஸேஷத்வத்தை நிஷேதித்த உகாரத்தை விவரிக்கிறதாகில் பிறர்க்குரித்தன்றென்றதையும் விவரியாமல், தனக்குரியனன்றென்ற வித்தையே விவரிப்பானேனென்கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்,

(அ) பிறர்க்குரியனானவன்று தன் வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்யதையுங் கூட வழியும்.

(அ) (பிறர்க்குரியனானவன்று) என்று தொடங்கி. அதாவது, அந்யஸேஷபூதனானவன்று, ஸேஷத்வத்துக்கிசைகையாலே, அந்ய பிற்காட்டில் தனக்குண்டான ஸர்வகாரணத்வ, ஸர்வக்ஷயத்வ, ஸர்வ ஸேஷத்வாதியான (வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி) அந்நிலையில் நின்றும் (மீட்கலாம்.) (தனக்குரியன்) என்று நிற்குமன்று. “கூட” “த்வம்மே” என்றால் “கூடமே” “அஹம்மே” என்னுமதொழிய ஸேஷத்வத்துக்கிசையாமையாலே, மீட்கைக்கு (யோக்யதையுங்கூட) இல்லையாய் விடுமென்கை,

[௩௭] திரு-வா-மொ-க-உ-க.

* பட்டர் ஸ்லோகம். த்வம்மேஹம்மேகுதஸ்தத்ததபிகுத இதவேதமுலப்ரமாணதேததச்சாராதிவித்தாதநுபவவிபவாததந்நிஸாக்ரோஸரவக்வாக்ரோஸநி கஸ்ய கிதாதிஷ்டமம விதிதிக்கொதந்ஸாக்ஷிஸுநிஸஸ்யாத் ஹந்த த்வத்பக்ஷபாதிஸ இதி ந்ருகலேஹருக்யமத்யஸ்தத்வத்த்வம்.

இந் நமஸ்ஸால் செய்கிற அம்ஸந்தா னேதென்ன அருளிச் செய்கிறார்,

(அஉ) இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது.

(அஉ) (இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது) என்று.

அதுதான் ஒன்றோ பலவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(அக) விரோதி தான் மூன்று.

(அக) (விரோதிதான் மூன்று) என்று.

அம்மூன்றுந்தானேதென்ன வருளிச் செய்கிறார்,

(அஃ) அதாவது ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்யவிரோதியும்.

(அஃ) (அதாவது, ஸ்வரூபவிரோதியும், உபாயவிரோதியும், ப்ராப்யவிரோதியும்) என்று. இத்தால் ப்ரதமபதத்திற்சொன்ன ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியும் இப்பதத்திலார்த்தத்தமாக வித்திக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதியும் உத்தரபதத்திற் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியு மென்கை. இந்நமஸ்ஸுதான், காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே பூர்வோத்தரபதங்களிற் சொல்லுகிற ஸ்வரூபப்ராப்யங்களினுடைய விரோதிகளைக்கழிக்கக் கடவதாயிறேயிருப்பது.

இவ்விரோதிரயமும் கழிகையாவது தானேதென்ன, அது தன்னையடைவே யருளிச்செய்கிறார், மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

(அரு) ஸ்வரூபவிரோதி கழிகையாவது, “யானே நீயென்னுடைமையும் நீயே” என்றிருக்கை; உபாய விரோதி கழிகையாவது, “களைவாய் துன்பங்கலையா தொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்” என்றிருக்கை; ப்ராப்யவிரோதி கழிகையாவது, “மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்றிருக்கை.

(அரு) (ஸ்வரூபவிரோதி) இத்தாதி. அதாவது ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதி “ யானே யென்றனதே” என்றிருக்கை யாகையாலே, அது கழிகையாவது [௩௮] “யானே நீ யென்னுடைமையும்

தீயே” என்று ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் அத்தலைக்குப் பாகர
தயா ஸ்ரேஷ்டமென்றிருக்கை யென்கை.

(உபாயவிரோதி) இத்தயாதி. அதாவது, உபாயத்துக்கு விரோதி ஸ்வராக்ஷணை ஸ்வார்வயடாகையாலே அது கழிகையாவது [௩௬] “களைவாய்துன்பங் களைபாடுதாழிவாய் களைகண் மற்றிலென்” என்று. து:கத்தைப்போக்குவாய் போக்காடுதாழிவாய் வெனொரு ராக்ஷவஸ்துவையுடையேனல்லேன் என்றிருக்கை என்கை. (ப்ரா ப்யவிரோதி) இத்தயாதி. அதாவது, ப்ராப்யத்துக்கு விரோதி ஸ்வர ப்யோஜநபுத்திபாகையாலே, அது கழிகையாவது [௪0] “மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்று உன்னுகப்புக்குப் புறம்பான எங்க ளுடைய ஆசையைப்போக்கு என்றிருக்கை என்கை.

இப்படி ஸ்வரூபேயாய்வுருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும் விரோ
திபாகிடுது இவனுடைய அஹங்காரமகாரங்கராகையாலே, அதி
னுடைய க்ரொளர்த்தையும் தந்நிவ்ருத்தியிலுண்டான நன்மைப
யும் அருளிச் செப்கிறார்,

(அக) “ம:” என்கை ஸ்வரூபநாமம்; “நம:” என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்.

(அசு) ("ம:" என்கை ஸ்வரூபாராம், "நம:" என்கை ஸ்வரூபோஜ்
ஜீவரம்) என்று. அதாவது, "உதததய வடிவ ரூபோ ஜீவரம்"
வாய்பெய வஸ்யாமி ரிதி மதுஷ்டிர அநம் ததா ரூபே வாஸகம்"
"சேதநஸ்ய யதா மம்பம் ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வியேச வஸ்தி தி மம இத்ய
க்ஷாத்வந்த்வந்ததா மம்பஸ்ய வாசகம்" என்கிறபடியே, (ம:) என்கிற
இதிலே அஹங்காரமமகாரங்கள் இரண்டுமுண்டாகையானிருக்கிலே
அர்விதனுகை சிவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு நாமம் (ம)
என்று அதில் அவ்வப்பற்றிற்குக்கை ஸ்வரூபத்துக்கு ஜீவரம்
என்கை.* "அக்ஷரவ்யோமவெத்யா உரி க்ஷரம்" என்றால்

[கக] திரு-வா-மெள-கு-அ-அ. [ச௦] திருப்பாவை-உ-அ.

* பா-ஸா-கசு-ச- த்வபகதாஸ்து ... பாபவநா, நிதநா
நா லக்ஷணம் ஸ்ரீபெருந்ரவேதந்ரபிவாஸிபாம் | சித்பாந்ரவ
புடா ஸ்ரீருஷ்டா: காதிந்ரபவவாஸிதம்.

உலோகி அஞ்ஞரோஜித்யுநம் உலோகி வஸாஸுதம்” “தவ்யக்ஷாஸ்
துபவேந்ருத்யுஸ்தர்பக்ஷம் ப்ருஹ்மண: பதம்| மமேதி தவ்யக்ஷ
ரோ ம்ருத்யுந்ருமமேதிச ஸாஸ்வதம்” என்னக்கடவுதிறே.

இப்படி ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளைக் கழிக்கிற
வளவன்றிக்கே, இந்நமஸ்ஸுதான் ஸ்வரூபாதிர்பத்தையும் ப்ரா
காஸீப்பிக்கும் என்கிறார்,

(அ) இது தான் ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும்,
பலத்தையும் காட்டும்.

(அ) இதுதான் ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையும்
காட்டும் என்று.

இது தன்னை யுபபாதிக்கிறார் மேல் முன்று வாச்யத்தாலே,

(அ) “தொலைவில்லி மங்கலந்தொழும்” என்கை
யாலே ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; “வேங்கடத்துறைவார்
க்கு நம:” என்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று; “அந்தி
தொழுஞ் சொல்” என்கையாலே பலம் சொல்லிற்று.

(அ) (தொலை வில்லிமங்கலம்) இத்யாதி. அதாவது, [சக]
“தொலைவில்லிமங்கலந்தொழும்” என்று, அவனுக்கந்தருளினநிலத்
தளவும் செல்லு ஸேஷமாபிருக்கும் படிபைச் சொல்லுகிறவளவில்
“தொழும்” என்று நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகையாலே, (ஸ்வரூபம்
சொல்லிற்று) என்கை. (வேங்கடத்து) இத்யாதி. அதாவது, [சஉ]
“வேங்கடத் துறைவார்க்கு நம:” என்று திருவேங்கடமுடையானு
க்கு ஸேஷம் நான் எனக்குரியேனல்லேன் என்று, ஸ்வரூபத்தைத்
தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரூப பாரதந்த்ரபத்தைச் சொல்லுகை
யாலே, அவனை உபாயமென்னுமிடம் வித்திக்கையாலே (உபாயம்
சொல்லிற்று) என்கை. (அந்திதொழுஞ்சொல்) இத்யாதி. அதாவது,
[சக] “அந்திதொழுஞ்சொல்” என்று தாஸ்யஸமதிஸூபித்
தால், அதிநுணைய சமதஸையிலே சொல்லக்கடவ “தொழுஞ்
சொல்” என்று, நமஸ்ப்ராப்தத்தைச் சொல்லுகையாலே (பலம்
சொல்லிற்று) என்கை.

[சக] திரு-ர-க-ரு-க.

[சஉ] திரு-வா-க-க-க-க.

[சக] திரு-வா-க-க-அ-எ.

இப்பதத்திலே ததீயஸேஷத்வமும் ஆர்த்தமாக வதுஸந்த் தேயமாகையாலே, அத்தையருளிச்செய்கிறார்,

(அக) “ உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை ” என்கையாலே இதிலே பாகவதஸேஷத்வம் அநுஸந்தத்தேயம்.

(அக) (உற்றதும்) என்று தொடங்கி. அதாவது, [சச] “ நின்றிரு வெட்டெழுத்துங் கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை ” என்று, திருமந்தரங்கற்றத்தால் “ நானுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை ” என்னு மிவ்வர்த்தத்திலே என்கிறபடியே அஹங்காரமகாரங்கள் நிவ்ருத்தமாய், பகவச்சேஷத்வம் உள்படி ப்ரகாஸிக்கிற விந்நமஸ்ஸிலே, தத்காஷ்ட்டையான (பாகவதஸேஷத்வமும்) அநுஸந்திக்கவேணுமென்கை.

இப்படி ஆர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படும் பாகவதஸேஷத்வந்தான், இந்நமஸ்ஸிலன்றிக்கே ஸ்த்தலாந்தரங்களிலே சொல்லு வாரமுண்டாகையாலே, அத்தையருளிச்செய்கிறார்,

(கூ) இது அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவார்கள்; உகாரத்திலேயென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

(கூ) (இது அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவார்கள், உகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவார்கள்) என்று. * அதாவது, சதுர்த்தியாலே ஆத்மாவினுடைய பகவச்சேஷத்வத்தைச்சொல்லுகையாலே, பகவச்சேஷத்வகாஷ்ட்டையான இந்தபாகவதஸேஷத்வாநுஸந்தாரம் (அகாரத்திலே என்றும்) சிலர்சொல்லுவார்கள். அந்நயார்ஹஸேஷத்வத்துக்கெல்லே ததீயஸேஷத்வபர்யந்தமாக நிற்கையாலே, அந்நயார்ஹத்வப்ரதிபாதகமான (உகாரத்திலே என்றும்) சிலர் (சொல்லுவார்கள்) என்கை. ஆர்த்தமாகையாலே அவ்வோஸ்த்தலங்களிலும் சொல்லலாயிருந்ததேயாகிலும், கந்தல்கழிந்தவிடத்திலே சொல்லுகையே உசிதம் என்று கருத்து.

இந்நமஸ்ஸுக்கு பூர்வத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தியைப் பற்றி இதற் பிறந்த ப்ரதிபத்திக் குண்டான வாஸியை யருளிச் செய்கிறார்,

(கூக) ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்துப் பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே அசித்தைப்போலே தனக்கே யாக எனைக் கொள்ளவேனு மென்கிறது நமஸ்ஸால்.

(கூக) (ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்) என்று தொடங்கி. அதாவது, “ஸ்வரூபம் ஸ்வாத்மம்” “ஸ்வரூபம் ஸ்வாத்மம்” என்கிறபடியே, ஸ்வாத்மம் ஸ்வரூபமான ஈஸ்வரன் ஸ்வார்த்தபரையே இருக்கும்; சைதன்யரஹிதமாகையாலே தனக்கே என்கைக்கு யோக்கதை யன்றிக்கே, பாரதந்த்ரயஸ்வரூபமாயிருக்கும் அசித்து பார்த்தமாயே இருக்கும். சதூர்த்தியிற் சொன்ன சேஷத்வத்தையும் மகாரத்திற் சொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் உடைய னான ஆத்மா ஜ்ஞாத்ருத்வபலத்தாலே ஸ்வார்த்தத்தைக்கும் சேஷத்வத்தாலே பார்த்தத்தைக்கும் (பொதுவாயிருக்கும்) என்று நமஸ்ஸுக்கு பூர்வபதத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தி; அப்படி யன்றிக்கே, பார்த்தத்தைக் கவேஷமான (அசித்துப்போலே [சூடு] “தனக்கேயாகவெனக் கொள்ளுமீதே” என்கிறபடியே அத்தலைக்கே ஈஸ்வரம்படி விதி யோகங்கொள்ள வேணும் என்றபேக்ஷிக்கிறது இந்நமஸ்ஸாலே என்கை.

“தனக்கேயாக” என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார்,

(கூஉ) அதாவது போகதஸையில் ஈஸ்வர னழிக்கும் போது நோக்கவேணும் என்றழியாதொழிகை.

(கூஉ) (அதாவது) என்று தொடங்கி. இத்தால், அத்தலைக்கே ஈஸ்வரம்படி விதியோகப்படுகையாவது தன்னோடே கலந்து பரிமாறுந் தஸையில் போக்தாவான ஈஸ்வரன் [சூடு] “ஆட்கொள்வானொத்தென்

* பூரீகுணாத்ர கோஸம்-ஸ்வரூபம் ஸ்வாத்மம் பகவத இத்ர சந்த்ரவதநே த்வதாஸ்ஸேஷாத்ரவத பவதி கலு பிஷ்கர்ஷ ஸமயே த்வமாஸீர்மாதஸ்ஸரீ: கமிநூரிதமித்தந்த்வவிபவந் ததந்த்ரபவாத்வந்த்ர ப்ருதகபிதத்தே ஸ்ருதிரபி.

[சூடு] திரு-வா-உ-கூ-ச

[சூடு] திரு வா-கூ-கூ-௭

“ஹிருண்டமாயன்” என்கிறபடியே, அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து தன் வ்யாமோஹத்தாலே தாமதமின்று பரிமாறி, இத்தலையில் ஸேஷத்வத்தை (அழிக்கும்போது) நம்ஸேஷத்வத்தை நாம் (நோக்கவேணும்) என்று ரைச்யம்பாவித்திருய்த்து அவன் போகத்தை (அழியாதொழிகை) என்கை.

இப்படி இவனழிக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்,

(கூக) அழிக்கைக்கு ஹேது கீழே சொல்லிற்றுமேலுஞ் சொல்லும்.

(கூக) (அழிக்கைக்கு ஹேது) என்று தொடங்கி, அதாவது, ஈஸ்வரன் மேல் விழுந்து விரியோகங் கொள்ளுகிறதஸையிலே இவன் ரைச்யம்பாவித்திருய்த்து, அவன் போகத்தை (அழிக்கைக்கு) ஹேது “ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்” என்கையாலேகீழே ப்ரணவத் திலே (சொல்லிற்று); சதுர்த்தியிலே கங்காஸ்வபாவனாகச் சொல்லுகையாலே மேலிற் பதத்திலும் (சொல்லும்) என்கை.

இனி இப்பாரதந்த்யபாதிபத்தியினுடைய வைபவத்தைப்பல படியாக அருளிச் செய்யா நின்றகொண்டு இப்பதத்தை நிகமித் தருளுகிறார் மேல்,

(கூச) இந்நினைவு பிறந்த போதே க்ருதர்க்ருத்யன். இந்நினைவில்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களுங் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லாஸுக்ருதங்களுமுண்டு. இதன்றிக்கே இருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயஸ்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்; இது தன்னாலே எல்லாப்பங்களுமும் போம், எல்லாபலங்களும் உண்டாம்.

(கூச) (இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதர்க்ருத்யன்) என்றது. [சுரு] “தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளவேணும்” என்னும் இவ்வத்யந்தபாரதந்த்யபாதிபத்தி (பிறந்தபோதே) தன்னுடைய ஸ்விதத்துச்

[சுரு] திரு-வா-உ-க-ச.

குடலாகச் செய்யவேண்டிவதெல்லாம் செய்து தலைகட்டினவ
னென்கை.

(இந்நினைவில்லா தபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்) என்
றது, இப்பாரதந்தர்யப்ராதிபத்தி (இல்லாதபோது) (க) “கிடுதெநமகூ
தாவாவ்வொரெணா சூவஹாரிணா” “கிந்தேந நக்ருதம்பாபஞ்
சோரேணாத்மாபஹாரிண” என்கிறபடியே ஸகலதுஷ்க்ருதங்களும்
இவனாலே செய்யப்பட்டதாய்விடும் என்கை.

(இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு) என்றது,
இதுவுண்டாகவே எல்லாஸுக்ருதமும் பண்ணினால் பிறக்கும்பீதி
ஈஸ்வரனுக்கு விளைகையாலே இந்தப்பாரதந்தர்யப்ராதிபத்தியிலே
ஸகலஸுக்ருதமு முண்டு என்கை.

(இதின்றிக்கே இருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிசுளும்ப்ராயஸ்சித்
தாதிசுளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்) என்றது, இந்த பாரதந்தர்யப்ராதி
பத்தி (இன்றிக்கேயிருக்க)ச் செய்தே ஈஸ்வரப்ரீணார்த்தமாக இவ
ன் (பண்ணும்) யாகாதிசுர்மங்களும் தன் பாபவிமோசனார்த்தமாகப்
(பண்ணும்) க்ருச்சர்சார்த்தாயணாதிசுளாகிற (ப்ராயஸ்சித் தாதிசுளும்)
ஈஸ்வரப்ரீதிக்கும் ஸ்வபாபவிமோசனத்துக்கு முடலாகாமையாலே
(நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்) என்கை.

(இது தன்னாலே எல்லாபாபங்களும் போம், எல்லா பலங்களும்
உண்டாம்) என்றது, இந்தப் பாரதந்தர்யப்ராதிபத்தியாலே ஈஸ்வரன்
இவனளவிலே அதுகூறாதிஸ்யத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனு
டைய நிக்ரஹாத்மகமான ஸகல பாபங்களும் போம்; [சுஎ] “உன்ன
புயார்க்கென் செய்வனென்றே யிருத்திசீ” என்கிறபடியே இவனுக்
கெத்தைச் செய்வோமென்று மேன்மேலு முபகரிக்கையாலே ஸம்
ஸாரிவ்ருத்திதொடக்கமான கைவக்யப்ராப்தியர்யந்தமாக ஸகல
(பலங்களும் உண்டாம்) என்கை.

ஆக மத்யமபதார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

[க] ரியாந்யதாஸந்த மாத்மார மந்யதா ப்ராதிபத்யதே ,
கிந்தேந நக்ருதம் பாபஞ் சோரேணாத்மாபஹாரிண.

(சுஎ) பெ-திரு-ஆர்-ருஉ.

அநந்தம் நாராயணபதார்த்தத்தை யருளிச் செய்கிறார்,

(௬௫) நாராயண னென்றது நாரங்களுக்கும் அயந
மென்றபடி.

(௬௫) (நாராயணனென்றது) என்று தொடங்கி. அதாவது, நாராயணபதந்தான் “நாரானும் அயநம்: ஸ: நாராயண:” என்றும் “நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ: நாராயண:” என்றும், தத்புருஷபஹுவீஹிருபஸமாஸத்வயஸித்தமாகையாலே அதில் தத்புருஷனில் அந் தத்தை முந்தற வருளிச்செய்கிறார், (நாரங்களுக்கயநமென்றபடி) என்று.

நாரங்களாகிறவைதானெவையென்ன அருளிச்செய்கிறார்,

(௬௬) நாரங்களாவன நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்.

(௬௬) (நாரங்களாவன நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்) என்று. நாரபதம் “நர” என்றும் “நார” என்றும் “நாரா:” என்றுமாய் [த] ஸ்ரீ ஐ யே” “நிகக்ஷயே” என்கிறதானுவினிலே “ர” என்றுபதமாய்கூடியிக்கும்வஸ்துவைச்சொல்லிநாரம் அத்தை நிஷேதித்து “நர” என்று கூடியமில்லாதநித்யவஸ்துவைக்காட்டிஸமூஹார்த்தத்திலே அண்பரத்யமும்ஆதிவ்ருத்தியுமாய் “நார” என்று நித்யவஸ்து ஸமூஹத்தைச் சொல்லி “நாரா:” என்றுபஹுவசநமாகையாலே ஸமூஹபாஹுவஸ்துத்தையும்சொல்லுகையால் (நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்) என்கிறார். இதில் (நித்ய) என்கையாலே நாரபதார்த்தமும் (வஸ்துக்கள்) என்கையாலே நாரபதார்த்தமும் அவற்றினுடைய (திரள்) என்கையாலே பஹுவசநார்த்தமும் சொல்லப்பட்டதிறே.

தாத்தரு ஸங்களானவை தானெவையென்ன அருளிச்செய்கிறார்,

(௬௭) அவையாவன ஜ்ஞாநநத்தாமலத்யதிகளும், ஜ்ஞாநஸத்த்யாதிகளும், வாத்ஸல்யஸௌக்யாதிகளும், திருமேனியும், காந்த்ஸௌகுமார்யாதிகளும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாபுஷங்களும், பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சியார்களும், நித்யவஸ்துதிரள்களும், சத்தரசாமராதிகளும், திருவாசற்பாங்கும்.

முதலிகளும், கண்திபரும், முத்தரும், பரமாகாஸமும், ப்ரக்ருதியும், பத்தாத்தமாக்களும், காலமும், மஹாதிவிகாரங்களும், அண்டங்களும், அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதிபதார்த்தங்களும்.

(கௌ) (அவையாவன) என்று தொடங்கி. (ஜ்ஞாநாந்தாமலத்வாதிகள்) ஆவன, ஸ்வரூபநிருபக தர்மங்கள். ஆதிஸப்தத்தாலே அநந்தத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஜ்ஞாநஸக்திபாதிகள்) ஆவன, நிருபிதஸ்வரூப விஸேஷணங்களான ஸமஸ்த கல்பாணகுணங்களுக்குட்பட்ட தாநமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநஸக்திபலிஸ்ரவ்யவீர்யதேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஷட்குணங்கள். (வாதஸல்ய ஸௌரீல்யாதிகள்) ஆவன, அந்த ஷாட்குண்யாயத்தமான வாதஸல்ய ஸௌரீல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌல்ப்யாத்யஸங்க்பேயகல்பாணகுணவிஸேஷங்கள். (கிருமேனி) ஆவது, அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹம், ஏகவசநம் ஜாத்யபிப்ரயமாய் நித்யமான திவ்யவிக்ரஹத்தையும் ஐச்சிகமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹாந்தாங்களையும் சொல்லுகிறது; அல்லாதபோது ஒரே ஸமுஹமாக எண்ணிவருகிற ப்ரகரணத்துக்குச் சேராதது. இதுதான் சுவிவ்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் ஆச்சான் பிள்ளை இவர்கள் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களிலே ஸுஸ்பஷ்டம். (கார்திஸௌ குமார்யாதிகள்) ஆவன, அந்த விக்ரஹகுணங்களான ஸௌந்தர்ய ஸௌ குமார்ய ஸௌகந்த்யலாவண்ய யௌவநாதிகள். (திவ்யபூஷணங்கள்) ஆவன, ஆபரணகுணையிலே பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தபடியே கிரீடாதிநூபூரந்தமான அத்திருமேனிக்குச்சாத்தும் அஸங்க்யேயமான திருவாபரணங்கள். (திவ்யாயுதங்கள்) ஆவன, அழகுக்கும் ஆப்ரிதவிரோ திரிஸநத்துக்குமுடலாயிருந்துள்ள ரங்கசக்கதாஸிஸார்ங்காத்யஸங்க்யேயாயுதவிஸேஷங்கள். (பெரியபிராட்டியார்தோடக்கமான நாச்சிமார்) ஆவார் (க) “ஸ்ரீஹ்ருவ வஸவாஹிதஹிநீரூந யக” “ஸ்ரீவல்லப ஏவம்பூதபூமிநீலாநாயக” (உ) “ஹேவிக்ஷாஉக-நீரூபா

[க] கத்யத்யம். க [உ] ஸ்ரீகுணரத்நகோஸம்- (போக்யாவாபிநாந்தரீயகத்யா புஷ்பாங்கராகைஸ்ஸமந்நிர்வருத்தப்ரணயாதிவாஹநந்தேன ரீதா: பரீவாஹதாப்! தேவித்வாமஹுரீஸ்ய ஸஹபஹ்ரீதேவ்யஸ்னஹஸ்ரந்ததா யாபிஸ்த்வஸ்தபாஹ-த்ருஷ்டி பிஹிஸ்வாபி: ப்ரியா ஸ்லாகஸே.

ஸஹ உஹீ டெவ்யஸஹஸ்யா தயா” “தேவித்வா மது லீலயா ஸஹ மஹீ தேவ்யஸ்ஸஹஸ்யந்ததா” என்கிறபடியே ப்ரதாந்மஹிஷிபாண பெரிய பிராட்டியார் முதலாக தத்ஸமாநைகளான பூமிநீள்களும் மற்றுமநேக்களாகச்சொல்லப்படுகிறவர்களும். (க) “லக்ஷ்மீப்ரப்ருதி மஹிஷீவர்க்கக்களுந்” என்றிறே ஆச்சான் பிள்ளையருளிச்செய்தது. (சித்பஸுடரிகள்) ஆவார், அந்த கருட விஷ்வக்ஸைநாதி களாயிருந்துள்ள அஸங்க்ஸீயபரானஸுடரிஜநங்கள். (சத்ரசாமராதிகள்) ஆவன, கைங்கர்யோபகரணங்களான சத்ரசாமரதாலவ்ருந்த ப்ருங்கார பதக் க்ரஹாதிகள். (திருவாசற்காக்கும்முதலிகள்) ஆவார், (உ)சண்ட ப்ரசண்டபத்ரஸுபத்ர ஜயவிஜயாதிகள். (கணாதிபர்) ஆவார், குமுத குமுதாக்கூ புண்டரீகவாமர ஸங்குக்ரண ஸர்வநேத்ரஸுமுக ஸுப்ரதிஷ்டிதாதிகள். (முத்தர்) ஆவார், [சஅ] “கரைகண்டோர்” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டு சித்யஸுடரிகளோடு ஸமாநாகாராய் நிகிலகைங்கர்ய சித்ராயிருக்கும் அஸங்க்ஸீயபரான சேதநர். (பரமாகாரம்) ஆவது, பஞ்சோபநிஷ்டம்யமான பரமபதம். இதுதான் பஞ்சோபநிஷ்டம்யமாகைபாலேஸ முஹாத்மகமாயிறே யிருப்பது. ஆகையால் ஸமுஹகணனைக்கு விநோதமில்லை. [க] “பஞ்சோபநிஷ்டம்யமாகையாலே, பரமபதமும் ஸமுஹாத்மகமாயிருக்கும்” என்றிறே, ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

ஆக (ஜ்ஞாதாநந்தாமலத்வாதிகளும்) என்று தொடங்கி, இவ்வளவும் ஸ்வரூபரூபகத்மங்களையும், நிரூபிதஸ்வரூபவிநோதணங்களான கல்யாணகுணங்களையும், அக்குணங்களுக்கு ப்ரகாஸகமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையும், விக்ரஹகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகளையும், அந்த ஸௌந்தர்யாதிகளோபாதி, பூத்தாப்போலே சாத்தின திவ்யபரணங்களையும், அவ்வாபரணங்களோடு விகல்பித்

[க] பரந்தா.

[உ] சண்டப்ரசண்டபத்ரஸுபத்ர ஜய விஜயாதிகள். சண்டப்ரசண்டோளப்ராக்த்வாரொ யாம்யே பத்ரஸுபாத்கை ! வாருண்யாஞ் ஜயவிஜயென ஸௌம்யே தாத்ருவிதாத்ருகை.

[சஅ] திரு-வா-அ-௩-௧0.

கனம் படியான திவ்யாயுதங்களையும், இவையித்தனையும் காட்டி-
லெறித்திலாவாகாதபடி யருக்க யிருந்ததுபல்கிற நரச்சிமாரை
யும், அச்சேர்த்தியிலே யடிமைசெய்கிற நித்யஸூரிகளையும், அவர்க
ளுக்குக் கைங்கர்யோபகரணங்களான சத்ரசாமராதிகளையும், “இச்
சேர்த்திக்கென் வருகிறதோ”வென்று வயிறெறிந்துநோக்கும் திரு
வாசற்காக்கும் முதலிகளையும், அப்படி மங்கள: ஸாஸநபராய்திருப்
படைவீட்டுக்கடைய காவலாயிருக்கும் கணாதிபளையும், நிவ்ருத்த
ஸம்ஸாரராய் அவர்களோடொருநீகார்வை யாயடிமைசெய்கிற முக்
தரையும், அவ்வடிமைக்கு வர்த்தகமான பரமபதத்தையும் அரு
ளிச்சய்தாராயிற்று.

லீலாவிபூதியிலுள்ளவற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல். (ப்ர
க்ருதி) ஆவது, குணத்ரயாத்மகதயா ஸமுஹாத் மிகையா
யிருக்கும் மூலப்ரக்ருதி. (க) “குணத்ரயாத்மிகையாகையாலே மூல
ப்ரக்ருதியும் ஸமுஹாத்மிகையாயிருக்கும்” என்றிறே, இதற்
்கும் ஆச்சான் பின்னே யருளிச்செய்தது. (பத்தாத்மாக்கள்) ஆவார்,
உரைமெழுதிப்பொன்போலே, இப்ரக்ருதிக்குள்ளே உருபாய்ந்து
கிடக்கிற வாத்தாக்கள். (காலம்) ஆவது, அஹோராத்ராத்ரிபாக
யுத்ததயா ஸமுஹாத்மகமாயிருக்கும் அசித்திபோஷம். (க) “அஹோ
ராத்ராத்ரிபாகங்கள் அநேகமாகையாலே, காலமும் ஸமுஹாத்மக
மாயிருக்கும்” என்றிறே, இதுக்கும் ஆச்சான் பின்னே யருளிச்செய்
தது.

ஆக இவ்வயும் ஸ்வரூபேண நித்யங்களான வஸ்துக்களைச்
சொல்லிற்று.

மேல் ப்ரவாஹரூபேண நித்யங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வ
ரூபேண நித்யத்வமாவது, ஸத்தானபதார்த்தத்தினுடைய வுத்
பத்தி விநாஸாத்யந்தாபாவம். ப்ரவாஹரூபேண நித்யத்வமாவது,
உத்பத்திவிநாஸயோகியாகாநிற்கச் செய்தேயும், பூர்வகாலத்திலுண்
டான நாமரூபலிங்காதிகளுடைய அநர்யதாபாவம்.

இதில் (மஹாத்ரிவிகாரங்கள்) ஆவன, மஹத்தத்வந்தொடங்கி
ப்ருதிவிபாவாக வுண்டான இருபத்து மூன்றுதத்தவழும். (அண்
டங்கள்) ஆவன, இம்மஹாத்ரிசஸாலே யாசப்த்தங்களாய்

(க) “சுணாநாஹு ஸஹஸ்ராணா ஸஹஸ்ராணயுகாநிவ”

“அண்டநாஹு ஸஹஸ்ராணா ஸஹஸ்ராணயுகாநிவ” என்கிறபடியே, அஸங்க்யேயமாயிருக்கிற அண்டவிஸேஷங்கள். (அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதிபதார்த்தங்கள்) ஆவன, அண்டாந்தர்வர்த்திகளான தேவமதுஷ்பதிர்யக்ஸ்தாவரங்கள்.

ஆக நாரபதார்த்தமருளிச்செய்தாராயிற்று.

மேல் அபநபதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(கூஅ) அபநயமென்றது இவற்றுக்காஸ்ரயமென்றபடி.

(கூஅ) (அபநமென்றது இவற்றுக்காஸ்ரயமென்றபடி) என்று, அதாவது, அபநஸப்தம் ஆஸ்ரபவாசிபாபைபாலே (இவற்றுக்கு அபநமென்றது, (இவற்றுக்காஸ்ரய மென்றபடி) யென்கை.

பஹுவீஹி ஸமாலார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(கூக) அங்கனன்றிக்கே யிவைதன்னையாஸ்ரயமாகவுடைய நென்னவுமாம்.

(கூக) (அங்கனன்றிக்கே யிவைதன்னை யாஸ்ரயமாகவுடைய நென்னவுமாம்) என்று. அதாவது, இவற்றுக்காஸ்ரயமென்று, “தத்புருஷனாகச்சொல்லுகையன்றிக்கே, (இவைதன்னை யாஸ்ரயமாகவுடையன்) என்று பஹுவீஹிபாகச் சொல்லவுமாமென்கை. (இவற்றுக்காஸ்ரயம்) என்கிறவிடத்தில், குணங்களையும் சொல்லிற்றேயாகிலும், (இவைதன்னை யாஸ்ரயமாகவுடையன்) என்கிற விடத்தில், குணங்களை யொழியச்சொல்லவேணும், அக்குணங்களுக்கு வ்யாப்யத்வம் சொல்லுமளவில் ஆத்மாஸ்ரயமும் அவஸ்த்தையுமாகிற தோஷங்கள் வருகையாலே. “தன்குணங்களிலே ஈஸ்வரன் வ்யாபிக்கும்போது குணவிரிஷ்டனாயே வ்யாபிக்கவேணும், திர்க்குணமாய் வஸ்துவிராமைபாலே; அப்போது, வ்யாப்யகுணங்களை வ்யாபககுணங்களாய்வ்யாபககுணங்களை வ்யாப்யகுணங்களாய்வுகையகா

[க] அண்டநாஹு ஸஹஸ்ராணா ஸஹஸ்ராணயுகாநிவ, ஈத்ருஸாகந்ததா தந்த கோடி கோடிஸுதாநிச.

லே, ஆத்மாஸ்ரயதோஷமுண்டாம்; அதுக்குமேலே, தன்குணங்கனிலே குணிவ்யாபிக்க வென்றுபுக்கால், ததாஸ்ரயமான குணங்களை யும் குணி வ்யாபிக்கவேணும்; அந்த வ்யாபகனுடைய குணங்களை யும், குணி வ்யாபிக்கவேணும். ஆகையாலே, அநவஸ்த்தானுஸ்ஸத்தமாம்,” என்று இதுதன்னை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சான் பிள்ளையருளிச்செய்தாரிதே.

இவ்வாயஸமாஸத்தாலும், பலிதாம்பரத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(க00) இவைபிரண்டாலும் பலித்தது பரத்வஸௌஸ்ப்யங்கள்.

(க00) (இவைபிரண்டாலும்) என்று தொடங்கி. அதாவது, நாரங்களுக்கப்பநம், நாரங்களை அபரமாக வுடையவன் என்கிற, (இவை இரண்டாலும்) பலித்தஅர்த்தம், தன்னை யொழிந்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற (பரத்வ) மும், இப்படி பெரியனான தான் ஸகலசேதநாசேதநங்களிலும் தன்னை யமைத்துக்கொண்டு புக்கிருக்கையாகிற (ஸௌஸ்ப்ய) மும் என்கை.

இன்னமுமிமாரு பரகாரத்தாலே இந்த ஸமாஸத்வபலிதங் களை யருளிச்செய்கிறார்,

(க0க) அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமுமாகவுமாம்.

(க0க) (அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமுமாகவுமாம்) என்று. அதாவது, பஹுவீஹியும் தத்புருஷனுமாகிய உபாயஸமாஸத்தாலும் பலித்தது அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணிகளிற சொல்லுகிறபடியே, அகிலசேதநாசேதநங்களிலும் அந்தாத்மதயாவஸ்த்திதனாய்க் கொண்டு நியந்தாவாயிருக்கையாகிற (அந்தர்யாமித்வமும்) (க) “ஊனாதன” “இணகாதன” என்கிறதானுவிலே பாதல் (உ) “சுயாதன” “அயகாதன” என்கிறதானுவிலே பாதல் வஸ்த்தமான அபரபதத்தில் கரணவ்யுத்தபத்தியாலும்கர்மணிவ்யுத்தபத்

(க) தாதுபா-அதாதி-லுக்விகரணி.

(உ) தாதுபா-பவாதி-ஸப்விகரணி.

தியானும்பரகாஸீதான(உபாயத்வமும், உபேயத்வமுமாக வுமாம்) என்கை. பஹுவீஹியோஜனை சொல்லுகிற விடத்தில், யோக்ய தாதுகுணமாகநாஸப்தத்தை குணங்களையொழிந்தவஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக்கொண்டாப்போலே தத்புருஷயோஜனையிலும் அபரஸப்தத்தை உபாயோபேயவாசியாகக் கொள்ளுமளவில் யோக்ய தாதுகுணமாக நாஸப்தத்தை அசேதநங்களையொழிந்த சேதந வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக்கொள்ளக்கடவது (௧) “நாராஸி திவர வ பஹுவா ஸி-குஹி: வரிகயுதே | மதிராயுத மாதஸு தெமநாராயணஸுத:” “நாஸத்வி திஸர்வபுஸா ஸமுஹ: பரிகத்யதே! கதிராலம்பந தஸ்ய தேநநாராயண ஸ்ஸ்ம்ருத:” என்றும் “நாராஸஜைக ஜீவாமா ஸி-குஹி: ப்ரோயுதே வபுமெய: தெஷாபிமஹ-குதண ஹாராயண ஹொயுதே” “நாஸப்தேந ஜீவாரா ஸமுஹ: ப்ரோச்ய தேபுதை! தேஷாமயநபூதத்வாந்நாராயண இஹோச்யதே” என்றும் இப்பாதிகளிலே இவ்வர்த்தஞ் சொல்லப்படாபின்னதிறே.

கர்மணி வ்யுத்பத்தி ஸித்தமான ப்ராப்யத்வத்துக்கு ஸங்காச மில்லாமையாலே ஸர்வப்ரகாஸிஷ்டமாயிருக்கையாலும், பந்தத ஸாபமும் ப்ராப்யமாயிருக்கையாலும், ஸர்வானுடைய ஸர்வவித பந்தத்துத்வமும் இப்பதத்திலே சொல்லும் படிபை யருளிச்செய்க றார்.

(௧௦௨) “எம்பிரானெந்தை” என்னையாலே ஸர்வானே எல்லாவுறவுமுறையுமென்று சொல்லும்.

(௧௦௨) (எம்பிரான்) என்று தொடங்கி அதாவது, நாராயண பந்தார்த்தத்தை யநுஸந்திக்கிற திருமங்கையாழ்வார் (௪௬) “எம் பிரானெந்தையென்னுடையச்சுற்றமெனக் கரசென்னுடைவாணஸ்” என்கையாலே, ஸர்வானே யிவ்வாத்மாக்களுக்கு ஸர்வவிதபந்த துவமென்று, இப்பதத்திலே சொல்லுமென்கை.

(௧) வாஸிஷ்டஸ்ம்ருதி. சஅ.

(௪௬) பெ- தி. மொ- க. க. கூ.

இப்படி பந்ததுபூதனாக் கொண்டு, இத்தலைக்கவன் செய்யு
மதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

(௧௦௩) நாம் பிறர்க்கானவன்றும் அவன் நமக்கா
யிருக்கும்.

(௧௦௩) (நாம்பிறர்க்கானவன்றும், அவன் நமக்கா யிருக்கும்)என்
று அதாவது, (நாம்)தன்னோடு ஒட்டற்று, (பிறர்க்கு) நல்லாயிருந்த
காலத்திலும், (அவன் நமக்கு) நல்லன் (ஆயிருக்கும்) என்கை.

இப்படி நாம் அந்நபரானவன்றும் மெக்கீசுபாயிருந்து அவன்
செய்து போருமது தானேதென்ன அருளிச்செய்கிறார்,

(௧௦௪) இரா மடபூட்டுவாரைப் போலே யுள்ளோ
பதி கிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு
போரும்.

(௧௦௪) (இராமடம்) என்று தொடங்கி. அதாவது, நேர்கொடுநீரர்
தங்கள் பக்கல் வந்து அநீபசுதிதங்களை வாங்கி ஜீவியாதே துர்மாதத்
தாலே பட்டினியே திரியுமவர்களையும் விடமாட்டாமையாலே
அசுலறியாதபடி ராத்ரி மடத்திலே புஜிப்பிப்பாரைப்போலே தன்
பக்கல் தலைசாயோம் என்று இச்சேதரர் ஸ்வாதந்தர்யம் மடித்துத்
திரிபாநிற்க, இவர்கள் கண்காணாதபடி அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு
உள்ளோ மறைந்திருந்து இவர்கள் (ஸத்தையே) தொடங்கி கஷித்
தக்கொண்டு போரும் என்கை.

ஆக இந்நாராயணபதத்தாலே கைங்கர்யப் பந்திஸம்பந்தியான
ஈஸ்வரன் படிபை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, இதில் கிபக்தப்பம்ஸுத்தாலே கைங்கர்யத்தைப் பார்த்
திக்கிறபடிபை அருளிச்செய்கிறார்,

(௧௦௫) ஆபவென்கிறவித்தால் “சென்னுற்றுகுடையாம்”
என்கிறபடியோ எல்லாவடிமைகளும் செய்ய வேணு
மென்று அபேகிப்புகிறது.

(௧௦௫) (ஆப என்கிற இத்தால்,) என்று தொடங்கி. அதாவது.
(ஆபவென்கிற) இந்த சதுர்த்தியாலே (௫௦) “சென்னுற்றுகுடையாம்”

(௫௦) க. ம் திரு. அந்ரு

என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே திருவந்தாழ்வானைப் போலே ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் (செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது) என்கை.

நமஸ்ஸாலேதனக்கென்னவொன்றைவிரும்புகைக்குப்ராப்தியில் லாத அத்யந்தபாரதந்தர்யம் சொல்லியிருக்க, இக்கைங்கர்யத்தைத் தான் விரும்பி அபேக்ஷிக்கை ஸம்பவியாதென்றிருக்கு மவர்கள் பண்ணும் ப்ராப்தத்தை யநுவதிக்கிறார்,

(௧௦௬) நமஸ்ஸாலே தன்னோடுறவில்லை யென்று வைத்து கைங்கர்யத்தை ப்ராப்திக்கக் கூடுமேன வென்னில்;

(௧0௬) (நமஸ்ஸாலே தன்னோடுறவில்லையென்று வைத்து கைங்கர்யத்தை ப்ராப்திக்கக் கூடுமாவென்னில்) என்று.

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்,

(௧௦௭) “படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண் பேனே” யென்கிறபடியே கைங்கர்ய ப்ராப்தத்தினை வந்தேறி அன்று; ஸ்வரூபப்ராபுத்தம்.

(௧0௭) (படியாய்க்கிடந்து) என்று தொடங்கி. அதாவது, (ருக்) “படியாய்க்கிடந்துன்பவளவாய்காண்பேனே” என்று, அத்யந்த ப்ராப்தந்தர்யத்தோடே கைங்கர்யப்ராப்தத்தினைபையும் சொல்லுகிறபடியே, (கைங்கர்ய ப்ராப்தத்தினை) ஸ்வபோக்த்ருத்வரூபாஹங்காப்த யுக்தமாய்க்கொண்டு (வந்தேறி) ஆனது (அன்று) யோஷிக்கதிராமத்தை வினேத்தல்லது தான் தரிபாதபடியான தன்ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வந்ததென்கை.

உத்தத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டு சதுர்த்தியின் கைங்கர்ய ப்ராப்தநாப்ரகாஸுதவத்தை அருளிச்செய்கிறார்,

(௧௦௮) ஆகையால் “வசுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டு நாம்” என்கிற ப்ராப்தத்தினைபைக்காட்டுகிறது.

(௧0௮) (ஆகையால்) என்று தொடங்கி. அதாவது, கைங்கர்யப்ராப்தத்தினை வந்தேறி யன்றிக்கே, ஸ்வரூபப்ராபுத்தமாகையாலே,

(௫௨) “வழுவினாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்” என்று, அடிமையி
லொன்றும் நழுவாதபடிஸகலகைங்கர்யங்களும்கெய்யவேண்டுநாமெ
ன்கிறப்பார்த்தனையை, இச்சதூர்த்தி ப்ரகாஸிப்பிக்கிற தென்கை

இனி, இந்தகைங்கர்யப்பார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கைக்
குறுப்பான ப்ராப்பருசியுடையார்படியை அருளிச்செய்கிறார்,

(௧௦௯) “கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர்காதலுற்றார்க்கு
முண்டோகண்கள் துஞ்சுதல்” என்கிறபடியே காண்ப
தற்கு முன்பு உறக்கமில்லை. கண்டால் “ஸதா பர்ப்பந்தி”
ஆகையாலே உறக்கமில்லை.

(௧௧௦) (கண்ணாக்கண்டு) என்று தொடங்கி. அதாவது, (௫௩)
“இமையோர்கள் குழாந்தொழுவதுஞ்சுவதுஞ்செய்தொல்லீமாலை
(கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள்
துஞ்சுதல்)” என்று நித்யஸூரிகளுடைய திரளானது, நிரந்தரம்
அநுபவம் பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்கள் நிறையும்படி,
கண்டொழியக்கழியாதபடியானகாதலிலே நிலைநின்றவர்களுக்கும்
கண்களுறங்குதலுண்டோ என்னுமாப்போலே, விஷயத்தைக்காண்
பதற்கு முன்பு ஜ்ஞாநஸங்கோசரூபமான (உறக்கமில்லை,) கண்ட
காலத்தில் * “ஸதாபர்ப்பந்தி” என்கிறபடியே ஸதாநுபவம் பண்
னாகையாலே (உறக்கமில்லை) என்கை.

இன்னமும் ஒருதேதுவாலே இவனுக்குறக்கமில்லாமையை
அருளிச்செய்கிறார்,

(௧௧௦) “பழுதே பலபகலும்போயின”வென்றுஇழ
ந்தநாளுக்குக்கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை.

(௧௧௦) (பழுதே) என்று தொடங்கி. அதாவது, (௫௪) “செங்க
ண்டலோதவண்ணரடி அரவணைமேற் கண்டிதொழுதேன் (பலப
கலும்) (பழுதே) (போயினவென்று) அழுதேன்” என்று, விஷயத்
தைக் கண்டநுபவித்தவாறே இப்படி யநுபவிக்கைக்குடலான

(௫௨) திரு-வா-ந-ந-க-

(௫௩) திருவிரு-௯௭.

* யஜுஷி-ச-கா-உ-ப்ர-உக. (௫௪) ௬-ம்-திரு-அந்-௧௬.

அநேககாலமெல்லாம் வ்யர்த்தமேபோய்விட்டதே என்று இழந்த நானே நினைத்துக்லேஸித்துக் (கூப்பிடுகிறவனுக்கு) மேலுள்ள நாளில் உறக்கம் வர வழியில்லை என்கை.

இன்னமும் இவ்விஷயத்தில் அறிவுபிறந்தார்க்கு மறக்கப்போகாதென்னுமத்தை இரையிக்கிறார்,

(ககக) “அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்னுந்நின்றார்களிறே.

(ககக) (அன்று நான்) என்று தொடங்கி அதாவது, அவனென்னேப் பெறுகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே, நிற்பது இருப்பது உட்ப்பதாகாநிற்க, அக்காலத்தில் நான் ஜ்ஞாநஸாபரூபமான ஜந்மத்தை யுடையனாகப் பெற்றிலேன்; அந்த ஜந்மமுண்டான பின்பு அவனை யொருக்காலும் (மறந்திலேன்) என்று சொல்லா நின்றார்களிறே, என்கை.

ஆக, ப்ராப்பவைலக்ஷணப் ஜ்ஞாநம்பிறந்தார்படி யிதுவாகையாலே இந்த கைங்கர்யப்ராப்த்தனை யிடைவிடாமல் நடக்கும் என்று கருத்து.

இனி, இந்தகைங்கர்யத்துக்கு தேசகாலாதிரியமமில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார்,

(ககஉ) இவ்வடிமைதான் “ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி” என்கிறபடியே ஸர்வதேசஸ்வரீகால வர்வாவஸ்த்தைகளிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

(ககஉ) (இவ்வடிமைதான்) என்று தொடங்கி. அதாவது, இவ்வாச்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தமான இந்த கைங்கர்யத்தான் (ருரு) “ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி” என்று, “ஒழிவில்காலமெல்லாம் ஸர்வதேசாத்திலும் (உடனாய்) ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் பிரியாத நின்று” என்கிறபடியே, ஸர்வதே த்திலும், ஸர்வகாலத்திலும், ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் நடந்து செல்லும் என்கை.

(ருரு, திரு-வா-மொ-௩-௩ க.

பார்பைக்கு மங்களஸுத்தரதாரணம், பர்த்தாவுக்கு அந்நயார் னைஹு என்று காட்டுமாபோலே, திருமந்தரதாரணம், சேதநர்க்கு பகவதந்நயார்ஹுத்வப்ரகாஸகமென்னுமிடத்தோற்ற, இத்தையொரு மங்களஸுத்தரமாக நிரூபித்தருளிச்செய்கிறார்,

(௧௧௩) எட்டிழைபாய் மூன்றுசரடா யிருப்ப தொரு மங்களஸுத்தரம்போலே திருமந்தரம்.

(௧௧௩) (எட்டிழைபாய்) என்று தொடங்கி. அதாவது, பதினாழைபாய், இரண்டு சரடாயிருக்கும்வெளிகமமான மங்களஸுத்தரம்போலன்றிக்கே (எட்டிழைபாய், மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸுத்தரம்போலே,) எட்டுத்திருவக்ஷாமாய், மூன்றுபதமாயிருக்கிற இத்திருமந்தரமென்கை.

இப்படி நிரூபித்துச்சொன்ன இத்தால் எவ்வர்த்தம் சொல்லுகிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார்,

• (௧௧௪) இத்தால் ஈஸ்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதிபாய் நின்று ரக்ஷிக்கும் என்கிறது.

(௧௧௪) இத்தால்) என்று தொடங்கி. அதாவது, இத்தை மங்களஸுத்தரமாகச் சொன்ன (இத்தால்) ஈஸ்வரன் இத்தோட்வயமுடைய (ஆத்மாக்களுக்குப் பதிபாய் நின்று)கொண்டு (ரக்ஷிக்கும்) என்று சொல்லுகிறதென்கை.

இனி, இம்மந்தரத்தால் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்துச்சொல்லி இத்தை நிகழித்தருளிகிறார்,

(௧௧௫) ஆக திருமந்தரத்தால் எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்குரியனன்றிக்கேயாழியவேனும்; ஸர்வவேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா வடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேனும் என்றதாயிற்று.

பின்னாலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமந்தரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

(௧௧௫) (ஆகதிருமந்தரத்தால்) என்று தொடங்கி. (ஆக) வென்றது, கீழ்ப்பாக்க அருளிச் செய்த எல்லாவற்றையும் தொகுத்தருளிச் செய்கிறாரென்னுமிடந்தோற்ற.

(எம்பெருமானுக்கேயுரியேனான நான்) இதில் (எம்பெருமானுக்கே) என்று சதுர்த்யந்தமான ப்ரதமாக்கூரத்தின் அர்த்தத்தையும், அவதாரணத்தாலே மத்யமாக்கூரத்தின் அர்த்தத்தையும் (உரியேனான நான்) என்று த்ருதீயாக்கூரத்தில் அர்த்தத்தையும் சொல்லுகையாலே, ப்ரதமபதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (எனக்குரியன்னுக்கேயொழியவேணும்) இதில், (எனக்குரியன்) என்று ஷஷ்ட்ப்பந்தமான மகாரார்த்தத்தையும் (அன்றிக்கேயொழிய) என்கையாலே, நகாரார்த்தத்தையும் (வேணும்) என்கையாலே, இவ்வர்த்தம் சேதநனுக்கு ப்ரார்த்தரீயமென்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே மத்பமபதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (ஸர்வரீஷிபான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்) இதில் (ஸர்வரீஷிபான நாராயணனுக்கே) என்று கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திப்பையும், கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநாப்ரகாஸிகையான சதுர்த்தத்தையும் (எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்) என்று கைங்கர்யப்ரார்த்தநாப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே த்ருதீயபதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (என்றதாயிற்று) என்றது என்று சொல்லிற்றுபிற்பென்கை.

விஸத்தரேண அருளிச்செய்ததை மீளவும் இப்படி ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்தது இத்திருமந்தரார்த்தத்தை எல்லாருமறிந்தது ஸந்திக்கக்கூக. ஆகையாலே பெல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் எப்போதும் அருஸந்தேயம்.

திருமந்தராகரணம் முற்றிற்று.

ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

சூரிதே ராமா நஜாய நம:

த்வயப்ரகரணம் அவதாரிகை.

ப்ராதமரஹஸ்யமான திருமந்தரத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், அதில்மத்யமபதத்தாலும், த்ருதீய பதத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உபாயோபேயங்களை விஸ்தமாக ப்ரதிபாதிப்பதின்மூலம் த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

முன்பருளிச்செய்த மூன்று ப்ரபந்தத்திலும், திருமந்தரந்தரம் சரமஸ்லோகத்தை அருளிச்செய்து, பின்பு த்வயத்தை யருளிச்செய்தவர் இப்போது த்வயத்தை முந்த அருளிச்செய்வானென்னென்னில், இரண்டி ப்ரகாரமுமருளிச்செய்யலா யிருக்கையாலே. ஆச்சான்பிள்ளை ஜீயர் முகலானும், இந்தப்ரகாரமிதே, அருளிச்செய்தது.

இவ்விரண்டி ப்ரகாரந்தனக்கும் கருத்தென்னென்னில், சரமஸ்லோகம் முன்னாகத்வயத்தைச் சொல்லுகிறது - வித்தியாஷ்ட்டாரஸூபங்களாயிருக்கையாலே, விதிமுன்னாக அதுஷ்ட்டாரத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாகையாலும், திருமந்தரம் ப்ராப்யபரமாய், த்வயம் உபயத்தினுடையவும் அதுஷ்ட்டார ப்ரதிபாதகமாயிருக்கையாலும்.

த்வயம்முன்னாக சரமஸ்லோகத்தைச்சொல்லுகிறது - திருமந்தரத்தில் மத்தியமத்ருதீயபதங்களுக்கு வாக்யத்வம் விவரணமாய், அதுகனக்கு சரமஸ்லோகத்தில் அர்த்தத்வம் விவரணமாயிருக்காமாகாரத்தாலே. ஆனபின்பு இரண்டிப்ரகாரமும் அதுஸந்திக்கத்தட்டில்லை.

அதிலொரு ப்ரகாரத்தை மூன்று ப்ரபந்தத்திலும் அருளிச்செய்தவராகையாலே, மற்ரைப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி திருமந்தரார்த்தம் அருளிச்செய்தவநந்தரம், த்வயார்த்தத்தை யருளுச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாய நம:

முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யாநம்.

த் வ ய ப் ர க் ர ண ம்.

—o—o—o—

அவ—அதில் ப்ரதமத்திலே வைஷ்ணவனாயிருப்பா னொருவ னுக்கு ஸ்வாதிகாரார்த்தமாக அவஸ்யாபேக்ஷிதமாயுள்ளவறறை, ஸுக்ரஹமாக அருளிச்செய்கிறார்—(புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகை) என்று தொடங்கி ஒரு சூர் ணையாலே.

மு—(க.) புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்ஜமென்று பற்றுக்கையும்,

வ்யா—(க.) (புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகை) ஆவத* (பிதரம் மாதரம் தாராந்) இத்த்யாதிப்படியே, பாஹ்ய விஷயஸங்கங்களையடைய மறுவலிடாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகை.

(எம்பெருமானையே தஞ்ஜமென்று பற்றுக்கை) ஆவத, வேறொன்று தஞ்ஜமென்கிற நனைவு கலஸாதபடி, கிருபாதிக்காகுக்குண ஸர்வெஸ்வரனையே தஞ்ஜமாக ஸ்வீகரிக்கை.

இவ்விரண்டு வாக்யத்தாலும், சரமஸ் லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். எங்ஙனையென்னில், 'புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய' என்று [ஸ்ர்வதர்மான்] என்கிறபதத்தில் அர்த்தத்தையும் 'வாஸனையோடே விடுகையும்' என்று, [பரித்யஜ்ய] என்கிறபதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'ஏ' என்று எவகாரத்தாலே [ஏக] பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'தஞ்ஜம்' என்கை

* விஹகே-ஸம்ஹி 22 - படலம், பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ரந் பத்னூந் ஸகிந் குருந்! ரத்நாநி தநதாந்யாநி சேஷத்ராணிச ச்ருஜாணிச|| ஸர்வதர்மாம்ஸச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஸச ஸாக்ஷரந்! கோசவிக்ராத்சுசரணௌ ஸரணந் தேவ்ருஜம் விபோ ||

யாலே [ஸராண] பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'பற்றுகையும்' என்று, [வ்ராஜ] பதத்தில் அர்த்தத்தையும் அடைவே சொல்லுகையாலே.

மூ—(1.) பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும் பேற்றுக்குத்வரிக்கையும்,

வ்யா—(1.) (பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கை) ஆவது, உபாயபல்குத்வமும், உத்தேஸ்யதூர்லபத்வமும், ஸ்வக்ருததோஷ பூயஸ்த்வமும் அடியாகவரும் ஸங்காதாயமுமின்றிக்கே, பலந்தப்பாமல் ஸித்திக்குமென்று விஸ்வஸித்திருக்கை.

(பேற்றுக்குத்வரிக்கை) யாவது, இப்படி விஸ்வஸித்துப் பேறு ஸித்தித்தபோது காண்கிறோமென்றிருக்கையன்றிக்கே, (௫௬) “மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்” (௫௭) “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்கரல மின்னங்குறுகாதோ” என்கிறபடியே, க்ரமப்ராப்திபற்றாமற் பதறுகை. ஆக இவை இரண்டாலும் உபாயோபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களான மஹாவிஸ்வாஸத்தையும், ப்ராப்யத்வரையையும் சொல்லுகிறது.

மூ—(2.) இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய், குணநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையும், இப்படி இருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும்,

வ்யா—(2.) (இருக்கும் நாளாகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய் குணநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுதுபோக்காகை) ஆவது, ப்ரமபதத்திலேபோய் பகவதநுபவகைங்கர்யங்களைப் பண்ணுகையாகிறபேற்றில்த்வரை நடவாசிற்கச்சேய்தேயும், இஸ்ஸாரத்தோடே இருக்கும்நாள் (௫௮) “தானுகந்தவூர்” என்கிறபடியே, ஸர்வேஸ்வரனுகந்துவர்த்திக்கிற திவ்ய தேஸங்களிலே, (௫௯) “கண்டியூரரங்கமெய்யங்கச்சிபேர்மல்லி” என்று மண்டிகையாகிற ப்ராவண்யத்தையுடையனாய், அவ்வோதிவ்யதேஸங்களிலே சிந்திவஸனுடைய கல்யாண குணநுபவமும், அதடியாகக் கரணத்தாயத்தாலும், அவன் விஷயத்திற் பண்ணுங் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேபவிஷயமாம் படியிருக்கை.

(இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றம் அறிந்து உகந்திருக்கை) ஆவது, கீழ்ச்சொன்ன இவ்வாகாரங்க ளெல்லாமுடைய ராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால், இந்தளத்திலே தாமரைபூத்தாப்போலே இத்தனிபூதியிலே இங்ஙனையுஞ்சிலருண்டாவதே! என்று அவர்கள் வைபவத்தையறிந்து அவர்கள் அளவில் பீரீதியுத்தையிருக்கை. கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாமுண்டானாலும் உண்டாக வரிதாயிருப்பதொன்றிறையிது.

மூ—(3.) திருமந்தரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும், ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும். க்ருதஜ்ஞனாய்ப்போருகையும்,

வ்யா—(3.) (திருமந்தரத்திலும் த்வயத்திலும்நியதனாகை) ஆவது, மந்தரந்தரங்க்கரினுடைய வருகுமறந்தும்போகாதே த்யாஜ்யோபாதேயங்களைத் தெளியவறிவிக்குத் திருமந்தரத்திலும், அதின் அர்த்தத்துக்கு விவரணமானத்வயத்திலும் நிஷ்ட்டனாயிருக்கை.

(ஆசார்யப்ரேமம்கனத்திருக்கை) ஆவது, கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்தையெல்லாம் உபதேஸத்தாலேதனக்குண்டாக்கின ஆசார்ய விஷயத்தில், * “யஸ்ய தேவே பராபக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ” என்கிறபடியே, ப்ரேமம் அதிஸூயித்திருக்கை.

(ஆசார்யன்பக்கலிலும், எம்பெருமான் பக்கலிலும். க்ருதஜ்ஞனாய்ப்போருகை) ஆவது, நிக்யஸம்ஸாரியான தன்னை நிக்யஸூரிகள் பேற்றுக்கர்ஹனம்படி, இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப் போலே திருத்தின ஆசார்யன் பக்கலிலும், அத்வஷாதிகளை வினைத்தகொண்டுவந்து, ஆசார்யவிஷயத்தோடேசேர்த்த எம்பெருமான் பக்கலிலும், உபகாரஸம்ருதியுடையனாய்ப்போருகை.

மூ—(4.) ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், ஸாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும், வைஷ்ணவாதிகாரிக் கவஸ் யாபேகிதம்.

* ஸ்வே-உப. சு-உஉ. “தஸ்யதே கதிதாஹ்யர்த்தா ப்ரகாசஹித கஹாத்மநஃ” என்றுத்தரார்த்தம்.

வ்யா—(4.) (ஜ்ஞாநமும், வீரத்தியும், சாந்தியுமுடையனா யிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம்பண்ணுகை) ஆவது, தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குகைக் குறுப்பாகவும் கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கள் தனக்குவர்த்திக்கைக்குறுப்பாகவும், தத்தவ்யாதாத்மய ஜ்ஞாநமும், அப்ராப்தவிஷய வீரத்தியும் இவைதானிரண்மீம் நமக்குண்டென்று இறுமாப்பற்றிருக்கையாகிற ஸாந்தியுமுடையனாயிருக்கும்பரம ஸத்வகீஷ்ட்டனாயிருப்பா நொருபாகவதனோடேகூட வஸித்துப்போருகை.

(வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதம்) என்றது, இவையித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவஸ்யமுண்டாகவேணுமென்கை.

(உ) இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அதுஸந்த்நா விஷயம் வகுத்தருளிச்செய்கிறார்மேல், (இந்த) என்றுதொடங்கி.

மூ—(உ) இந்த வதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமும் அது ஸந்தேயம்.

வ்யா—அதாவது கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களை யுடையனாயிருக்கும் இவ் வதிகாரிக்கு, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு வர்த்தகமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அதுஸந்த்நா விஷயமாகவேணுமென்கை.

(ங) இனி, த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் வீறுடைமையை யறிவிக்கக்காக ஸாஸ்த்ரம், திருமந்த்ரம், சரமஸ்ஸோகம், இவற்றிற்சொல்லுகிற ப்ரகாரங்களை அருளிச்செய்துகொண்டு சென்று, பின்னையது தன்னை அருளிச்செய்கிறார், (எல்லா ப்ரமாணங்களிலும்) என்றுதொடங்கி.

மூ—(ங.) எல்லாப்ரமாணங்களிலும் தேதந்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமஸ்ஸோகத்தில் ஈஸ்வரனாலே பேறென்கிறது; த்வயத்தில் பெரியபிராட்டியாராலே பேறென்கிறது.

வ்யா—அதாவது, சேதநனுடைய விஸிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும், ஸாத்நாநுஷ்டாநயோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்கு புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. கீஷ்ட்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமந்த்ரத்தில், இவன் ஸ்வரகூணத்தில்

நின்றும் கைவாங்கினாலொழிய ஸ்ஸ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வஞ் ஜீவி யாமையாலே, தத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியைவிட் டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது.

ஸ்ஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கான சரமஸ்ஸோகத்தில், இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி, தானே கைக்கொண்டு, ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டு, தன் திருஷ்டிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்ஸ்வரனுலே புருஷார்த்த லாபம் என்கிறது. ஸ்ஸ்வரனுடைய லக்ஷ்மீஸிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில், விஸேஷணபூதையான பெரிய பிராட்டியா ராலே புருஷார்த்தலாபமென்கிறதென்கை.

(ச) உபாயம் ஸ்ஸ்வரனுயிருக்க, இவளாலே பேரூகை யாவதென்னென்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார், (பெரிய பிராட்டியாராலே) என்றுதொடங்கி.

மு—(ச) பெரிய பிராட்டியாராலே பேரூகையாவது இவள் புருஷகாரமான லல்லது ஸ்ஸ்வரன்கார்யஞ் செய யானென்கை.

வ்யா—அதாவது, இஷ்டாசிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரங்கள் இரண் டும் பண்ணுவான் ஸ்ஸ்வரனையாயிருக்க, பெரிய பிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேரூகை ஆகிறது, இவனுடைய வபராதத்தைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானால் ஒழிய, ஸ்ஸ்வரன் இவன் கார்யஞ்செய்யான் என்றபடி என்கை.

(ரு) கீழ், ஸாமான்யத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அபேக்ஷிதங்களிறே, சொல்லிற்று; விஸேஷித்த த்வயத்துக் கதிகாரி யாமவனுக்கு அபேக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார், (த்வயத்துக்கு) என்று தொடங்கி

மு—(ரு) த்வயத்துக்கதிகாரி, ஆகிஞ்சந்யமும், அந ந்யகதித்வமுமுடையவன்.

வ்யா—அதாவது, வித்தோபாயவரண ப்ரதிபாதகமான த்வ யத்துக்கதிகாரி * அகிஞ்சநோகதி: 'த்வமேவோபாய பூதோமேபவ' † “அகிஞ்சநோகந் பகத்யஸாரண்ய” என்றும், (௭௦) “புகலொன் ன” * அஹி ஸம்ஹிதை ௩௬-௩௮. † விதோ-௨௨.

நில்லாவடியேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்ய கதித்வமும் ஆகிற விரண்டும் உடையவன் என்கை.

அவ—(சு) இவையிரண்டின் வேஷமுந் தானெங்ஙனையென்ன அருளிச்செய்கிறார், (இவை யிரண்டும்) என்றுதொடங்கி.

மூ—(சு) இவை இரண்டும் ப்ரபந்த பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா—அதாவது, உபாயந்தர ராஜஸ்த்யமாகிற ஆகிஞ்சந்யத் தின்வேஷமும், ரக்ஷகந்தர ராஜஸ்த்யமாகிற அநந்யகதித்வத்தின் வேஷமும், ப்ரபந்தபரித்ராணமாகிறப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னோம், அதிலே கண்டுகொள்வது என்கை.

(எ) இனி, த்வயத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (இதில் முற்கூற்றால்) என்று தொடங்கி,

மூ—(எ) இதில் முற்கூற்றால், பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஸர்வரன் திருவடிகளை யுபாயமாகப் பற்றுகிறது; பிற்கூற்றால், அச்சேர்த்தியிலே அடிமையிரக்கிறது.

வ்யா—அதாவது, இந்தத்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தாலே ‘ஸ்ரீமத்’ என்று பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு, ‘நாராயணசரணம்’ என்று ஸர்வரன் திருவடிகளை, ‘ஸ்ரணம் ப்ரபத்யே’ என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது. உத்தரகண்டத்தாலே ‘ஸ்ரீமதே’ என்று, பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே, ‘நாராயணாய’ என்கிற சூர்த்தியாலே கைங்கர்யத்தை யர்த்திக்கிறது என்கை. ‘நமஸ்ஸு’ கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, அடிமையை இரக்கிறது என்றவிதிலே அந்தர்ப்பூதம்.

(அ) இனி, ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்ரீமத்பதார்த்தம் அருளிச்செய்ய உபகரமிக்கிறார், (ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்) என்று.

மூ—(அ) ஸ்ரீ என்று பெரிய பிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்.

அய்

முழுக்கப் படிவ்யாக்யாநம்.

வ்யா—ஸ்ரீஸப்தம், ஸம்பதாதிகளுக்கும் வாசகமாகலோகத் திலே நடந்துபோரக் காண்கையாலே, அததை வ்யாவர்த்திக்கைக் காக ‘ஸ்ரீ’ என்கிறவிது பெரியபிராட்டியார்க்குத் திருநாமம் என்கிறார். ஆகையிதே, * (லக்ஷ்மீ: பத்மாலயா பத்மாகமலாஸ்ரீர்ஹரிப்ரியா) என்று, திருநாமங்களோடே ஸஹபடிதமாயிற்று. இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்கள் போலன்றிக்கே, “ஸ்ரீதிப்ரதம்நாமலக்ஷம்யா” என்கிறபடியே, இவளுக்குப் ப்ரதமாபிதாநமா யிருக்கும். † “அஇதிபகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம்” என்று, அகாரம் ஈஸ்வரனுக்குப் ப்ரதமாபிதாநமானப்போலே யாயிற்று, இவளுக்கும் ப்ரதமாபிதாநமாயிருக்கும்படி. அது, அவனுடைய ரக்ஷகத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும், இது, இவளுடைய புருஷகாரத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்.

அவ—(க) இனி, இந்த ஸ்ரீஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாக ப்ரதமம் இதின்மேல் வந்த வ்யுத்தத்தித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார், (ஸ்ரீயதே, ஸ்ரயதே) என்று.

மு—(க) ஸ்ரீயதே, ஸ்ரயதே

அதாவது, † (ஸ்ரீஞ் ஸேவாயாம்) என்கிற தாதுவிலே, (ஸ்ரீயத இதிஸ்ரீ: ஸ்ரயத இதி ஸ்ரீ:) என்று வித்தமான கர்மணிவ்யுத்தத்தியையும், கர்த்தரிவ்யுத்தத்தியையும் சொன்னபடி.

அவ—(க) இவ்யுத்தத்தித்யத்துக்கும், அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார், (இதுக்கர்த்தம்) என்று தொடங்கி.

மு—(க) இதுக்கர்த்தம் எல்லார்க்கு மிவனைப்பற்றி வ்ஸ்வரூபலாபமாய் இவள் தனக்கும் அவனைப்பற்றி வ்ஸ்வரூபலாபமாயிருக்கும் என்று.

வ்யா—அதாவது, இவ்வுபயவ்யுத்தத்திக்கும் அர்த்தம், (ஸ்ரீயதே) என்று, எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படா நின்றாள் என்கையாலே, ஸகலசேதனார்க்கும் இவனைப்பற்றித் தங்களுடைய ஸேஷத்வரூப

* அமர-கிக-கா - க-க - வ- ஸ்லோ-உஎ.

† மஹாபாஷ்ய வ்யாக்யாநம். ‡ தா - ப்வாதி-ஸ.

ஸ்வரூபலாபமாய், (ஸ்ராயதே) என்று, ஈஸ்வரனை ஸேவியாகின்றான் என்கையாலே, இவள் தனக்கும் ஈஸ்வரனைப்பற்றி த்தன்னுடைய ஸ்வரூபலாபமாயிருக்கும் என்று என்கை. இவள் தனக்கு, சேதந விஷயத்தில் ஸேஷித்வமும், ஈஸ்வரவிஷயத்தில் ஸேஷத்வமும் என்று முண்டாயிதே யிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்வ ஸேவகத்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும்.

அவ. (க0) ஈஸ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற ஆகாரத்வயம் உண்டாஹற்போலே, இவளுக்கும் புருஷகாரத்வமும் ப்ராயத்வமுமாகிற ஆகாரத்வயமும் உண்டாகையாலே, இதில் எவ்வாகாரத்தை கீனைத்து இவளை இப்போது சொல்லுகிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (இப்போதிவனைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக) என்று.

(க0) இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

(புருஷகாரமாக) என்கையாலே, உபாயவஸ்து விசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு, இவளுக்கும் உபாயத்வத்தில் அந்வயஞ் சொல்லும்பகையும் கிரஸ்தம்.

அவ. (கக) ஈஸ்வரனுடைய நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தாதி ஜ்ஞாதத்தையுடையனய்க்கொண்டு, அவளை யாஸ்ரயிக்கிற விச்சேதநனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிட வேண்டுகிறதானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (கீரிலே) என்று தொடங்கி.

(கக) நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தால் சேற்றம்பிபந்தால் பொறுப்பதிவளுக்காக.

அதாவது, ஸீதனமான ஜலத்தில் சென்றனுக்கவொண்ணாத படியான நெருப்புக் கிளருமாபோலே, * (ஸுஹ்ரீதம் ஸர்வபூதாநாம்) † (ஸுமேஹம் ஸர்வபூதேஷு) என்கிறபடியே, ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்வம் ஸமாஸ்ரயணியத்வே ஸமத்வமாகிற ஸ்வபாவவிசே

* ஸ்ரீகீதை - ௫-௨௬.

† ஸ்ரீகீதை-௬-௨௬.

ஷங்களாலேப்ரஸந்நமாய், குளிர்ந்திருக்கிற திருவுள்ளத்திலே, * (பரிபூர்ணாகளி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோ வர்த்யாபவதிச சுதாசித்தகலுஷதீ:) என்கிறபடியே, சேதநன் தீரக்கழியப்பண்ணின அபராதமடியாக † (க்ஷிபாயி) ‡ (நக்ஷமாயி) என்னும்படியான சிற்றம்பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது * (கிமேதந்கீர்த்தோஷிக இஹஜகதி) இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய உபநேஸாதிகளாலே அச்சிற்றத்தை யாற்றி, தயையைஜெப்பிக்கும் இவளுக்காக என்கை. ஆகையாலே, ஸம்பந்தத்தஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகாரபுரஸ்கரணம் அபேக்ஷிதமென்று கருத்து.

அவ. (கஉ) இத்தலையிற் கார்யமேறிட்டுக்கொண்மிம், அத்தலையை வரீகரித்துப், இரண்டுதலையையும் பொருத்தகைக்கு, இவள்தான் கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமோவென்ன அருளிச்செய்கறார், (இவள்தாயாய்) என்றுதொடங்கி.

(கஉ) இவள் தாயாய், இவர்கள் க்லேஸம் பொறுக்க மாட்டாதே அவனுக்குப் பத்தியாய், இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

அதாவது, § (த்வம் மாதாஸர்வலேகநாராம்) என்றும், = “(அகில ஜகம்மாதாரம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இச்சேதநர்க்கு இவள் மாதாவாய், (காஉ) “தந்தம்மக்களழுது சென்றூஸ்தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்” என்கிறபடியே, அந்த ஸம்பந்தத்தமடியாக இவர்களுடைய க்லேஸங் கண்டால் ஸஹிக்கமாட்டாதே, ௦ (ஹிஷ்ணுபதீ) என்கிறபடியே அவனுக்கு பத்தியாய், (காஉ) “பித்தர்பனிமலர் மேற்பாவைக்கு” என்கிறபடியே, அவன் தன்வைலக்ஷணயத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன்சொல்வழி நடக்கும்படி அபிமதனிஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம் என்கை.

அவ. (கங்) எல்லாம்செய்தாலும், கிரங்குஸஸ்வதந்த்ரணை ஈஸ்வரன், சேதநருடைய அபராதங்களை கிறுத்தறுத்துத் தீர்த்துவன்

* ஸ்ரீ - கு-ருஉ. † ஸ்ரீகீதை - க கூ-ககூ. ‡ வராஹே,
§ ஸ்ரீஹிஷ்-புரா - ௧-கூ-கஉகா-(காஉ) பெ-ஆ-தி-உ-உ-உ,
= ஸ்ரீ சத் - க. ௦ யஜு-ஷி-ச-கா-ச-ப்ர-ஙஉ.

என்று சிம்சுமளவிலு, இவளாலே பொறுப்பிக்கப் போமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், (திருவடியை) என்றுதொடங்கி.

(௧௩) திருவடியை பொறுப்பிக்கு மவள், தன்சொல் வழிவருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டா விறே.

அதாவது, தன்னை பத்துமாஸம் தர்ஜரபர்த்தஸ்தம் பண்ணின அந்தராஷ்டிஷிகளுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு, சித்ரவதம் பண்ண உத்தியோகித்து கின்ற சொல்மிறங்களுன திருவடிக்கு * (கூகுப்பேய்) என்றும், (நகஸ்திரநாபராத்தி) என்றும் இத்தியாத் யுபதேசத்தாலே பொறுப்பிக்குமவள், (கூ.௩) “மலராள்தனத்துள் ளான்” என்றும், (கூ.௪) “மாமலர்மங்கை மணநோக்கமுண்டான்” என்றும், (கூ.௫) “அல்லிமலர்மகள்போக மயக்குக்களாகியும் கிற் கும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தன்போக்யதையிலே குமிழி நீருண்டு, (கூ.௬) “கின்னன்பின் வழிசீன்று சிலைப்பிடித்தெம்பிரா னே” என்கிறபடியே மாயாம்ருகத்தின்பின்னே போவென்னிலும் வினைவதறிபாதே அதின்பின்னே போம்படி தன்சொல்வழிவருமவ னைப் பொறுப்பிக்க வல்லளென்னுமிடம் கீம்புகார்பாயனித்தமிறே, என்கை.

(கூ.௭) “செய்தகவினுக்கில்லை கைம்மாறு” என்னும்படி, இரண்டிலைக்குந் தலைதமொருக உபகரித்துத்தன் சொல்வழிபோக வேண்டிம்படியான திருவடியோடே மறுதலைக்குமவள், (கூ.௮) “தான்முயங்கும்” என்னும்படியான போக்யதைக்குத்தோற்று, எத்தைச்செய்வோம் என்று தலைதமொறி, (கூ.௯) “கின்னன் பின் வழிசீன்று” (கூ.௧௦) “அதனின் பின்னே படர்ந்தான்” என்னும்படி- வினைவதறிபாதே, முறுவலுக்குத்தோற்றுச் சொல்வழிபோமவனைப்

* இராமா - யு. - க௧௭. திரு - நெ - தா - ௧௮.

(கூ.௩) ௩-திரு-அந்-௩. (கூ.௪) பெ-திரு-மொ-அ-௧௦-௧.

(கூ.௫) திரு-வா-௩-௧௦-௮. (கூ.௬) பெரி-ஆ-தி-மொ-௩-௧௦-௭.

(கூ.௭) பெ-தி-மொ-௫-அ-௨. (கூ.௮) ௩-திரு-அந்-௨௦௦.

(கூ.௯) பெ-திரு-மொ-௨-௫-௬.

* (தேவ்யாகாருண்யரூபயா) என்கிறபடியே, க்ருபைதான் ஒரு வடிவுகொண்டாப்போலே யிருப்பானாய், ஸ்வதந்த்ரனான ஈஸ்வரனுக்கும் ஸ்வாதந்த்ரயத்தையழுக்கி க்ருபையைக் கிளப்புமவனான இவன் ஸந்திதியாலே, அபராதத்தைத் தீரக்கழிபச்செய்து, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கிலக்காய்த் தலையறுப்புண்ணத்தேடின காகம் (க்ருபயாபர்யபாலயத்) என்கிறபடியே, க்ருபாவிஷயமாய்த் தலைபெற்றுப் போயிற்று; அப்படியிருக்கிற இவன் ஸந்தி இல்லாமையாலே போக்கற்றுச்செயல் மாண்டுவின்ற நிலையொத்திருக்கச்செய்தேயும், காகத்தோபாதி அபராதமுமின்றிக்கேயிருக்க, ராபஸரத்துக்கிலக்காய் ராவணன்முடிந்து போனான் என்கை. ஆகையால், ஆஸ்ரயிப் பார்க்கு இவன் ஸந்தியேவேனுமென்று கருத்து. ஆக, ப்ரீமத்பதார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

அவ—(உக) அநந்தரம், நாராயணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், (புருஷகாரபலத்தாலே) என்று தொடங்கி.

(உக) புருஷகாரபலத்தாலே ஸ்வாதந்த்ரயத்தலை சாய்ந்தால் தலையெடுக்கும் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்.

அதாவது, ஆஸ்ரயணோந்முகனான சேதநன் அநாதிகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப்பார்த்துச் சிறி, “அங்கிகரியேன்” என்றிருக்கு மீஸ்வர ஸ்வாதந்த்ரயத்தலை மடிந்தால் அதின்கீழ் தலையெடுக்கப் பெறாத செறிப்புத்தீர்ந்து, தலையெடுக்கும் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம் என்கை.

அவ—(உஉ) அவைதா னெவையென்ன அருளிச்செய்கிறார், (அவையாவன) என்று தொடங்கி.

(உஉ) அவையாவன - வாத்ஸல்யமும், வ்வாமிந்ஹமும், ஸௌகீல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாநமும், ஸந்தியும்.

இவற்றில் (வாத்ஸல்யம்) ஆவது, வத்ஸத்தின்பக்கல் தேதுளிருக்கும் இருப்பு; அதாவது அதினுடைய தோஷத்தைப் போக்யமாகக்

* லக்ஷ்மீதந்த்ரம்-உஅ-கரு.

† இராமா - ஸுந் - ஸதந்திபதிதம் பூமௌசரண்யஸ் ஸரணாகதம் வதார்ஹமடிகாகுக்ஷித்திச்சுரபயாபர்யபாலயத்.

தொள்ளுகையும், க்ஷீரந்தைக்கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர் களைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங்கொண்டு நோக்குகையுமிறே. அப்ப டியே ஸஸ்வரனும், தோஷத்தை போக்யமாகக்கொண்டு (௭௦) ‘பாலேபோற்சிர்’ என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து, * (கதஞ் சந- நத்யஜேபம்) என்றும், † (அபயம் ஸர்வபூதேப்ய:) என்றும் சொல்லு கிறபடியே, அதுகூலர் கிமித்தமாகவும், ப்ரதிகூலர் கிமித்தமாகவும் நோக்கும். (ஸ்வாமித்வம்) ஆவது, இவன் விமுகளுன தஸ்யஸிதும் விடாதேகின்று, ஸந்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹே துவான ஒருபந்த்நவீஸேஷம். அதாகிறது, உடையவனுயிருக்குமிரு ப்பு; அத்வேஷந்தொடங்கி கைங்கர்ய பர்யந்தமாகவுண்டான ஸ்வ பாவ விஸேஷங்களைபெல்லாம் உண்டாக்குகிறது, இந்தபந்த்நவீஸே ஷமடியாக. (ஸௌஸீல்யம்) ஆவது, உபயவிபூதியோகத்தாலும், பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும், கிரங்குஸமாயிருக் கிற ஸஸ்வரனுடைய மேன்மையும், தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து, [௭௧] “அவனெவ்விடத்தான்யானா” என்று பிற்காலியாதபடி எல் லாரோடும் ஒக்கமேஸ்விழுந்து புரையறக்கலக்கையும், அது தன் பேறாவிருக்கையும், எதிர்த்தலையில் அபேகைஷயன்றியிலே இருக்கக் கலக்கையும். (ஸௌலப்யம்) ஆவது, கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கிற தான், கண்ணுலேகண்டு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி எளியனாயிரு க்கை, (ஜ்ஞாநம்) ஆவது, இச்சேதநனுக்குக் கழிக்கவேண்டும் அகிஷ்ட ங்களையும், கொடுக்கவேண்டும் இஷ்டங்களையும் நேராக அறிவைக் கீடான ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும், ஒருக்காலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல அறிவு. (ஸக்தி) ஆவது, ஹேயரான கித்பஸம் ஸாரிகளை, உபாதேயதமரான கித்பஸூரிகளோடு ஒருகோவையா க்கவல்ல அகமதகட நாஸாமர்த்யம். இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகள் நாலும், ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யபாதகம்; ஜ்ஞாநாதிகள் இரண்டும், ஆஸ்ரிகதார்யபாதகம்; [௭௨] “கிகரில்புகழாய்” என்றுதெடங்கி வாத்ஸல்யாதிகள் நாலையுமிறே, ஆஸ்ரயணத்துக்குடலாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. ஜ்ஞாநஸக்திகள் இரண்டுஞ்சொன்ன இது, ப்ரா

(௭௦) பெரி-திரு-அந்-௫அ. * இராமா-யுத்-௧அ-௩.

† இராமா-யுத்-௧அ-௩௩.

[௭௧] திரு-வா-௫-௧-௭.

[௭௨] திரு-வா-௬-௧௦-௧௦.

ப்திபூர்த்திசுருக்கும் உபலக்ஷணம்; கார்யகரத்வத்துக்கு அவையும் அடேகிதங்க ளாகையாலே.

அவ—(உ௬) இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விசியோகங் கள் எவையென்ன அருளிச்செய்கிறார், (குற்றங்கண்டு) என்று தொடங்கி,

(உ௬) குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்யம்; கார்யம் செய்யும் என்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வங்கண் டகலாமைக்கு ஸௌஸீல்யம்; கண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌஸல்யம்; வீரோதியைப்போக்கித் தன் னைக்கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநஸக்திகள்.

அதாவது, ஆஸ்ரயணோர்முகனான இச்சேதநன், தன்தோஷத் தைப்பார்த்து அஞ்ஜாமைக்குறுப்பு, தோஷத்தைப் போக்யமாகக் கொள்ளும் (வாத்ஸல்யம்.) நங்கார்யம் செய்யுமோ, செய்யானே வென்று ஸங்கியாதே (கார்யஞ்செய்யும்) என்று விஸ்வஸிக்கைக்குறு ப்பு, இழவுபேறு தன்னதாம்படியான (ஸ்வாமித்வம்.) உபயவிபூதிக் கும் கடவனுயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாஸமான (ஸ்வாமித்வ) த்தைக் (கண்டு) ஸ்வகீர்த்தாது ஸந்த்நாநத்தாலே (அகலாமை)க்குறு ப்பு, தாழ்கின்றவர்களோடே புரையறக்கலக்கும் ஸ்வபாவமான (ஸௌஸீல்யம்.) அதிந்திரியன் என்று பிற்காலியாமல் கண்ணாலே (கண்டு) ஆஸ்ரயிக்கைக் குறுப்பு, தன் வடிவைச்சகக்ஷுர் விஷயமா க்குகையாகிற (ஸௌஸல்யம்) * (ஸ்வபாபேப்போமோஷாபிஷ்யாமி) என்கிறபடியே, ப்ராப்தி வீரோதியைப்போக்கி, ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக் குறுப்பு, ப்ராப்தாவான இவன் கீழ்கின்றநிலையையும் மேல்போக்கடியும் அறிக்கைக்கும் அறிந்தபடியேசெய்து தலைக் கட்டுகைக்கும் ஏதார்த்தங்களான (ஜ்ஞாநஸக்திகள்) என்னை.

(உ௭) ஸௌகர்யபாதகனான சதுஷ்கத்திலும் ஸௌஸல்யம் ப்ரதாநமாகையாலே, அந்த ஸௌஸல்யகாஷ்ட்டையை அருளிச் செய்கிறார், (இங்குச்சொன்ன) என்று தொடங்கி.

(உ௭) இங்குச்சொன்ன ஸௌஸல்யத்துக்கெல்லே நிலம் அர்ச்சாவதாரம்,

அதாவது, இப்பதத்தில் ஆஸ்ரயனோப யோகியாகச் சொன்ன ஸௌஸ்ப்யத்துக்கு ஸீமாபூமி, (எச) “தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ் வருவந்தானே” என்கிறபடியே, ஆஸ்ரிதர் உகந்ததொன்றைத் திரு மேனியாகக்கொண்டு ஸதாஸந்நிதி பண்ணியிருக்கும் (அர்ச்சாவதாரம்) என்கை.

அவ—(உரு) இதுதன்னை யுபபாதிக்கிறார், (இதுதான்) என்று தொடங்கி,

(உரு) இதுதான் பரவ்யூஹவீபவங்கள் போலன்றிக் கே கண்ணுலே காணலாம்படி இருக்கும்.

அதாவது, இவ்வர்ச்சாவதாரந்தான் தேசவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாத (பரவ்யூஹங்)களும், காலவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாதபடிபோன விபவமும். (போலன்றிக்கே) ஆஸந்நமாய் அநவரதஸந்நிதிபண்ணிக் கொண்டிருக்கையாலே, அநவரதம் (கண்ணுலேகாணலாம்படி இருக்கும்) என்கை.

அவ—(உசு) இக்குணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே காணலாமோ வென்னவருளிச் செய்கிறார், (இவையெல்லாம் நமக்குநம் பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்) என்று.

(உசு) இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

அதாவது, ஸௌகர்யா பாதகமாகவும், கார்யாபாதகமாகவும் சொன்ன இக்குணங்கள் (எல்லாம்), இவை காண்கையிலே அபேக்ஷையுடைய நமக்கு நம்முடைய (பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்) என்கை.

அவ—(உஎ) பெருமாள் பக்கலிலே இக்குணங்களுக்கு ப்ரகாஸகங்களா யுள்ளவற்றைச்சொல்லி, இவற்றுடனே நிதிநிதிநிலையே நமக்குத்தஞ்ஜம் என்கிறார், (திருக்கையிலே) என்றுதொடங்கி.

(உஎ) திருக்கையிலேபிடித்த திவ்யாயுதங்களும் வைத்தஞ்ஜல் என்றகையும், கவித்தமுடியும், நாமமும்

(எச) க-திரு-அந்-சச.

முறுவலும், ஆஸநபத்மத்திலே யமுத்தின திருவடிகளு
மாய் நிற்கிறதிலேயே நமக்குத்தஞ்ஜம்.

அதாவது, கார்யகரத்வோபயோகியான ஜ்ஞாநஸத்திகளுக்கு
ப்ரகாஸகமாம்படி, திருக்கைகளிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸங்க
சக்ராதி (திவ்யாயுதங்களும்), வாத்ஸல்ய ப்ரகாஸகமாம்படி (வைத்
தஞ்ஜலென்றகையும்), ஸ்வாமித்வப்ரகாஸகமாகக் (கவீத்தமுடியும்),
ஸௌஸீல்யப்ரகாஸகமான (முகமும்முறுவலும்), அனைவர்க்குங்
கண்டு பற்றலாம்படியாய் (ஆஸநபத்மத்திலேயுமுத்தினதிருவடிகளு
மாய்க்) கொண்டு எழுந்தருளி (நிற்கிறதிலேயே) அநந்யகதிகளான
(நமக்கு) ரக்ஷகமென்கை.

அவ—(உஅ) உபாயோபேய நிஷ்ட்டர்க்கு அபேக்ஷிதமான
ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்ச்சொன்னபடியே நிற்கிற திருமேனி
யிலே தோற்றும் என்கிறார், (ரக்ஷகத்வபோக்யத்வங்கள் இரண்டுந்
திருமேனியிலே தோற்றும்) என்று.

(உஅ) ரக்ஷகத்வபோக்யத்வங்கள் இரண்டுந் திரு
மேனியிலே தோற்றும்.

அதாவது, ரக்ஷணபரிசுரமான (திவ்யாயுதங்க)ளோடும், ரக்ஷ
ணத்துக்குக் (கவீத்தமுடி) யோடுங் கூடியிருக்கையாலே, ரக்ஷகத்
வம்தோற்றுகையாலும், (எடு) “அணிபாராழியுந் சங்கமுமேந்
தும்” (எசு) “முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்துவோ”
என்கிறபடியே, அவைதானே அழகுக்குடலாய்(வைத்தஞ்ஜல் என்ற
கையும், முகமும், முறுவலும், ஆஸநபத்மத்திலே யமுத்தின
திருவடிகளும்) ஒரொன்றே அழகுக்கு எல்லை நிலமாயிருக்கையாலே
(போக்யத்வம்) தோற்றுகையாலும், (இரண்டுந் திருமேனியிலே) ப்ர
காஸிக்கும் என்கை. ஆக, நாராயணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தா
ராயிற்று.

அவ—(உசு) இனி, (சரணௌ) என்கிற பதத்துக்கு அர்த்த
மருளிச்செய்கிறார், (சரணௌ திருவடிகளை) என்று.

(உசு) [சரணௌ] திருவடிகளை.

(எடு) திரு-வா-எ-ஊ-கூ, (எசு) திரு-வா-ந-க-க.

அவ—(௩௦) இந்த த்விவசநந்தால் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார், (இத்தால்) என்று தொடங்கி.

(௩௧) இத்தால் சேர்த்தியழகையும், உபாயபூர்த்தியை யுஞ் சொல்லுகிறது.

(சரணௌ) என்று, இரண்டுதிருவடிகளையும் சொல்லுகிற இத் தால், (எ) “இணைத்தாமரைபடி” என்கிறபடியே, இரண்டுதாமரைப்பூவை நிரைத்துவைத்தாப்போலே யிருக்கிற (சேர்த்தி அழகையும்), த்விவசநம், இரண்டுக்குமேல் மற்றொன்று புரூபஸூரியாமையாலே, ஸஹாயார்தர நிரபேக்ஷமான (உபாயபூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது) என்கை.

அவ—(௩௨) இனி, உபாயத்வைகார்த்தமான இதின் குணதிக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார், (பிராட்டியும்) என்றுதொடங்கி.

(௩௩) பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது ; *திண்கழலாயிருக்கும்.

அதாவது, ஸ்ரீமத்பதத்திலே புருஷகாரபூதையாகச்சொன்ன (பிராட்டியும்) அவள்தானே (எ) “சிதகுரைக்கிலும் என்னடியாரதுசெய்யார்” என்னும்படி, நாராயணபதத்தில்சொன்ன குண விஸேஷ்டனான (அவனும்) கைவிடிலும், திருவடிகள், தன்வைலக்ஷணயத்தாலே துவக்கிக்கொள்ளுகையாலே கைவிடாது. (எ) “வண்புகழ்நாரணன்றிண்கழல்” என்கிறபடியே, பற்றினாரை நமுவவிடாத தண்மையையுடைத்தாயிருக்கும் என்கை.

அவ—(௩௪) இந்த குணதிக்யத்தைப்பற்றவும் அன்றிக்கே, இவன் தன்ஸ்வரூபாதகுணமும், திருவடிகளிலே இழிகையென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார், (ஸேஷிபக்கல்) என்று தொடங்கி.

(௩௫) ஸேஷிபக்கல் ஸேஷபூதனிழியும் துறை, ப்ரஜைபூலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே.

(எ) திரு-வா-க-அ-௩.

(எ) பெரி - ஆ-தி-மொ-ச-கூ-உ, (எ) திரு - வா : க-உ-௧௦,

வ்யா—அதாவது, (ஸேஷிபக்கல்) ஆஸ்ரயிக்கவியும் (ஸேஷ பூகன்), தன் ஸ்வரூபாதுகுணமாக (இழியுந்துறை) திருவடிகள்; ஸ்தநந்தய ப்ரணை தாயினுடைய அவயவமெல்லாங்கிடக்க, தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள (முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே) என்கை.

அவ—(௩௩) திருவடிகளைச்சொன்ன இது திருமேனிக்கு உப லக்ஷணம் என்கிறார்மேல், (இத்தால்) என்று தொடங்கி.

(௩௩) இத்தால் பிராட்டிக் கிருப்பிடமாய் குணப்ரகா ஸகமுமாய் ஸ்ரீஸுபாலனையும் அகப்படத்திருந்திச்சேர்த் துக்கொள்ளுந் திருமேனியை நினைக்கிறது.

வ்யா—அதாவது, (சரணை) என்றைகதேஸமான திருவடிகளைச் சொன்ன (இத்தால்), (அ௦) “திருநிருந்த மார்பன்” என்னும்படி, ஸ்ரீமத்பதத்தில் சொன்ன புருஷகாரபூதையான (பிராட்டிக்கிருப் பிடமாய்), நாராயணபதத்தில் சொன்ன குணங்களுக்கு (ப்ரகாஸக) மாய், (அ௧) “பலபல நானுஞ்சொல்லிப் பழித்தகிசுபாலன்” என்கிற படியே, ப்ரத்வேஷபரணம் நிந்தோக்திகளைப் பண்ணித்திரிந்த (ஸ்ரீஸுபாலனையும்) உட்பட, (அ௨) “அலவலமை தனித்தவழகன்” என்கிறபடியே, தன்னழகாலே த்வேஷாதிகள் போட்படி திருத்தி, (அ௩) “திருவடிதாட்பாலடைந்த” என்கிறபடியே, (சேர்த்துக்கொ ள்ளும்) ஸ்வபாவத்தையுடைத்தான திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தை (நினைக்கிறது) என்கை.

அவ—(௩௪) அநந்தரம், ஸரணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய் கிறார், (ஸரணம்) என்று தொடங்கி.

(௩௪) [ஸரணம்] இஷ்டப்ராப்த்திக்கும், அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

வ்யா—அதாவது, * (உபாயே க்ரஹரக்ஷித்ரோஸ் ஸப்தஸ்ஸ ரணமீத்யயம்—வர்த்ததே ஸாஃப்ரதஸைஷ உபாயார்த்தைகவா சக) என்கிறபடியே, ஸரணஸப்தம், ரக்ஷிதாவுக்கும், க்ருஹத்துக்கும், உபாயத்துக்கும் வாசகமேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்துக்கே

(அ௦) ௩ - திரு - அந் - ௩௭.

(அ௧) பெ-ஆ-தி-மொ-ச-௩-௩.

(அ௨) திரு - வா - எ - ௩ - ௩.

* அஹி - ஸம் - ௩௩ - ௩௨.

வாசகமாகையாலும், உபாயக்ருத்யம் இஷ்டாக்ஷ்டப்ராப்தி பரிஹார கரணமாகையாலும், (இஷ்டப்ராப்திக்கும், அக்ஷ்டகீவாரணத்துக்கும் தப்பாதஉபாயமாக) என்று, இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்.

இஷ்டாக்ஷ்டங்கள் தான் இன்னதென்னுமத்தைப் பார்த்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபீப்பதிப்படியிலும், “அக்ஷ்டமாகிறது - அவித்யையும், அவித்யாகார்யமான ராகத்வேஷங்களும், புண்யபாபரூபமான கர்மங்களும், தேவாதி சதூர்விதசரீரங்களும், ஆத்யாத்மிகாதி துஃகபரம்பரைகளும்; இஷ்டமாகிறது - அர்ச்சிராதி மார்க்ககமநடும், பரமபதப்ராப்தியும், பரமாத்மதர்ஸநமும், குணதுபவ கைங்கர்யங்களும்” என்று, ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார்; ஆகையால் இவ்விடத்திலும் அவைவக்தவ்யங்கள்.

அவ—(௩௫) கீழ்கிரத்தேஸித்த வஸ்துவை உபாயமாகச்சொன்னதின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார், (இத்தால் ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது) என்று.

(௩௫) இத்தால்ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது.

வ்யா—அதாவது, கீழ்சொன்ன விஷயத்தை உபாயமாகச் சொல்லுகிற (இத்தால், ப்ராப்ய) வஸ்து(தானே, ப்ராபகம்) என்னுமிடஞ்சொல்லுகிறது என்கை.

அவ—(௩௬) கீழ், ப்ராப்யப்ரஸங்க முண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், (கீழ்ச்சொன்னமூன்றும் ப்ராப்யமிதே) என்று.

(௩௬) கீழ்ச்சொன்னமூன்றும் ப்ராப்யமிதே.

வ்யா—அதாவது, ஸமஸ்தபதமான பூர்வபதத்தில்சொன்ன லக்ஷ்மீஸிஷ்டத்வமும், கல்யாண குணமோகமும், திவ்யமங்கள விக்ரஹோபேதத்வமும் ஆகிற (மூன்றும்), † (ஸ்ரீயாஸார்த்தம் - ஆஸ்தே)‡ (ஸதாபஸ்யந்தி) என்று அனுபவவிஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவை ஆகையாலே (ப்ராப்யமிதே) என்கை.

† வைகுண்டேது பரேஸோகே ச்ரீயாஸார்த்தம் ஜகத்பதே ஆஸ்தே விஷ்ணுர கந்த்யாந்மா பக்ததர் பாகவதைஸ்ஸஹ.

‡ ஸ்வே - உ.ப. ௬. தத்விஷ்ணோ பரமம்பதம் ஸஹாபஸ்யந்தி ஸ்ரூயம்.

அவ—(௩௭) ஆனவித்தை உபாயமாக்குகிறது தானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், (இவன்செயல் அறுதியாலே உபாயமாக்குகிறு னித்தனை) என்று.

(௩௭) இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறு னித்தனை.

வ்யா—அதாவது, அகஞ்சநனும், அநந்யகதியாயிருக்கிற இவன் தன் (செயல்) மாட்சியாலே போக்யமானபாலே மருந்தாக்குவாரைப் போலே, ப்ராப்யமானது தன்னையே ப்ராபக (மாக்குகிறு னித்தனை) என்கை.

அவ—(௩௮) இது தன்னாலே இவ்வுபாயத்துக்கு ஓரதிஸயம் சொல்லுகிறதென்கிறார், (சரணௌஸரணம் என்கையாலே) என்று தொடங்கி.

(௩௮) “சரணௌஸரணம்” என்கையாலே, உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் என்கிறது.

வ்யா—அதாவது, (சரணௌஸரணம்) என்று, ப்ராப்யவஸ்து தன்னையே ப்ராபகமாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்யம்வேறும், தான் வேறுமாயிருக்கும் (உபாயாந்தரங்) களிற்காட்டில் (வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம்) ஈதென்னுமிடம் சொல்லுகிறது என்கை.

அவ—(௩௯) அநந்தரம், க்ரியாபதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். (ப்ரபத்யே - பற்றுகிறேன்) என்று.

(௩௯) [ப்ரபத்யே] பற்றுகிறேன்.

வ்யா—இப்பதம் (பதகதௌ) என்கிறதானது வித்தமாகையாலே, கதிவாசி ஆகையாலும், உத்தமன் ஆகையாலும் (பற்றுகிறேன்) என்று, இதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார்.

அவ—(௪௦) இதுதான் மாநஸ வாசிக காரிக ரூபையான த்ரி விதகதியையும் காட்டவற்றுகையாலே, அதில் எந்த கரணத்தால் உண்டான பற்றுதலைச் சொல்லுகிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (வாசிகமாகவும்) என்றுதொடங்கி.

(௪௦) வாசிகமாகவும், காரிகமாகவும் பற்றினாலும் பேற்றுக்கு இழவில்லை; “ஜ்ஞாநாந்மோக்யம்” ஆகையாலே மாநஸமாகக்கடவது.

வ்யா—அதாவது, * (பவஸரணம்) இத்த்யாதிப்படியே, ரக்ஷிக்க வேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கையாகிற கேவலவாசிகமாகவும் † (அஞ்சலி பரமாமுத்ராக்ஷிப்ரஹ் தேவப்ரஸாதிகீ) என்கிறபடியே, பகவத் ப்ரஸாதஹேது பூதமான அஞ்ஜலியை ப்ரயோகித்தல், நிஷாதகா காதிகளைப்போலே, ரக்ஷகவஸ்து இருந்த இடத்தே வருதல் செய்கையாகிற கேவல (காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலஸித்தத்திக்கு இஷ்டமில்லை. ‡ (ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷம்) என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷம் என்கையாலே, மாநஸமான பற்றுதல் (ஆகக்கடவது) என்கை.

அதாவது, ஒரு புத்தத்திவ்ஸேஷம். இந்த புத்தத்திவ்ஸேஷம் தன்னைப் ப்ரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். ஸ்ரிய பதிப்படியிலும், “இந்தபுத்தி விஸேஷமாகிறது - அந்யார்ஹஸேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமாய், இதரோபாயவ்யா வ்ருத்தமாய், பகவத்ரக்ஷகத்வாநு மதிஸூபமாய், ஸத்ருததுஷ்ட்டேயமாய், அந்திமஸ்ம்ருதி க்ரீரபேக்ஷமாய், ஸஸகமாய், யாச்ஞாகர்ப்பமாய், த்ருடாத்யவ ஸாய ஸூபமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிஸேஷம்” என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால், இவ்விடத்தே அதுவும் அதுஸந்தேயம்.

அவ—(சக) இப்படி மாநஸமாத்த்ரமே அமையுமோ (அந) “சுந்கையாலும்” இத்த்யாதிப்படியே, த்ரிவிதகரணத்தாலும் ஸ்விக ரிக்குவேண்டாவோ என்ன அருளிச்செய்கிறார், (உபாயம் அவனாகையாலும்) என்றுதொடங்கி.

(சக) உபாயம் அவனாகையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லாமையாலும் இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை.

* வி - பு - ஈ - எ - ஈ. கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ரபாணே | பவ சரணமிதீரயந்தி யேவைத யஜ பட தூரதரேண தாநபாடாந். ||

† கருடபு. பூர்வ. கக - உக.

‡ பார - ஸா - ஈகஅ-எஎ. ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷா ஜாயதே ராஜ விம்ஹ நாஸ்த்யஜ்ஞாநாத் ஏவமாஹுந்ரேந்த்ர | தஸ்மாத்த்ஜ்ஞாநம் தத்த்வதோந்வேஷணியம் யேநாத்மாநம் மோக்ஷயேஜ்ஜநம்மருத் யோஃ || (அந) திரு - வா - சு - ன - கக.

வ்யா—அதாவது, பலஸித்திக்கு (உபாயம்) பற்றப்படுகிற ஸ்ரீ வரன் (ஆகையாலும்), கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான பற்றுதல்களான (இவை) ஆபாதப்ரதிதியில் உபாயம்போல் தோற்றிக்கழியுண்டு போமதொழிய, ஸாக்ஷாத் (உபாயம் அல்லாமையாலும்), பலஸித்திக்கு அத்யவஸாயாத்மகமான ஸ்ஷீகாரம் ஒன்றுமே யமையும், (இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற கிர்ப்பந்தம் இல்லை) என்கை.

அதவா, இப்படி ஒரொன்றிலே ஒதுக்கிச் சொல்லுகிறதென், த்ரிவிதகரணத்தாலும் பற்றுதலைச் சொன்னாலோவென்ன, ('உபாயம்') இப்பாதி யாலே அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். அப்போதைக்கு ஒரொன்றே அமையும், (இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற கிர்ப்பந்தம் இல்லை) என்கை.

கிர்ப்பந்தம் இல்லை என்கையாலே, இந்த ஸ்ஷீகாரம் த்ரிவித கரணத்தாலும் உண்டானாலும் குறையிலையென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. “இப்ப்ரபதநம் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவுமாம்; ஏக கரணத்தாலே உண்டாகவுமாம்; பலஸித்திக்குக் குறையிலை. அதிகாரிபூர்த்திக்கு கரணத்ரயமும் வேணும். பலஸித்திக்கு ஏககரணமே அமையும்; உபாயபூர்த்திக்கு, ஸ்ரியப்பதித்வமும், வாத்ஸல்யாதி குணயோகமும், திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் அபேகஹிதமாயிருக்கிறுப்போலே, அதிகாரிபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் அபேகஹிதமாயிருக்கும்.” என்றதே, பரந்தபடியில் இவர்தாம் அருளிச்செய்தது.

அவ—(சஉ) † (ஸகர்தேவஹி சாஸ்த்ரார்த்தஃ கர்தோயௌ தாரயேந்நரம்.) ‡ (ஸகர்தேவப்பரந்நராய) இத்தயாதிகளிற சொல்லுகிற படியே ப்ரபத்தி ஸக்ருக்கரணியையாயிருக்க, வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காகவென்ன அருளிச்செய்கிறார், (வர்த்தமாந கிர்த்தேஸம்) என்றுதொடங்கி.

(சஉ) வர்த்தமாந திர்த்தேஸம் ஸத்வம் தலையெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்கக்கூடாது.

வ்யா—அதாவது, (லோகவிக்கிராந்த சரணௌஸரணௌ தேவ்ராஜம்) (அச) “நின்னடியினை அடைந்தேன்” (அரு) “அடிக்கீழ்

† ஸக்ருத்தீதந்த்ரம். கள - கூ. ‡ ரா - யுத் - கஅ - ந.ந - ச’.

(அச) பெரி-தி-மொ-ரு-அ-உ. (அரு) திரு - வா - கூ - கூ - கூ.

மார்து புருந்தேன்” என்கிறபடியே சொல்லாதே, (‘ப்ரபத்த்யே’) என்று வர்த்தமாரமாகச் சொல்லுகிறது, ப்ரக்ருதியோடே இருக்கிற இவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி, உபாயாபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை (ஸத்வந்தலையெடுத்து) அதுதாபம் பிறந்து பப்ப்பட்டகாலத்திலே, * (ப்ராயஸ்சித்திரியம் ஸாத்ரயத் புநஸ்ஸரணம் வ்ரஜேத்) என்கிறபடியே, ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரம் இல்லாமையாலும், அதுதான் ஸக்ருத் க்ருதமானபின்பு புநஃகரணம் ஆகாமையாலும், பூர்வப்ரபநந்தை (அது ஸந்தித்திக்கைக்காகக்) கொழுந்து படக்கிடக்கிறதென்கை.

அவ—(௪௩) இன்னமும் இவ்வர்த்தமானத்துக்குச் சில ப்ரயோஜனங்களை அருளிச்செய்கிறார், (உபாயாந்தரங்களில்) என்று தொடங்கி.

(௪௩) உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சுசெல்லாமைக்கும், காலக்ஷேபத்துக்கும் இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்.

வ்யா—அதாவது பூர்வவாஸனையாலே, அவஸமாக உபாயாந்தரங்களிலே மநஸ்ஸு செல்லாமைக்காகவும், இவ்வதுஸந்தாரந்தாலொழியப் போதுபோக்க அரிதாகையாலே (காலக்ஷேபத்துக்) காகவும், இதினுடைய ரஸ்யதையாலே விடமாட்டாமையாலும் இவ்வதுஸந்தாரம் இடைவிடாமல் நடக்கக்கடவதாயிருக்கும் என்கை.

அவ—(௪௪) இங்ஙனன்றிக்கே பலவீத்துக்குப் பலகாலும் அதுஸந்திக்க வேணுமென்றாலோ என்ன அருளிச்செய்கிறார், (பேற்றுக்கு) என்றுதொடங்கி.

(௪௪) பேற்றுக்குப் பலகாலும்வேணும் என்று நினைக்கில் உபாயம் நழுவும்த.

* லக்ஷ்மீத. ௧௭ - அத்யா. - ௯௨ - ௯௨. ஸ்லோ.

உபாயாபாயஸம் யோகே கிஷ்ட்டயாஹீமதே நயா
அபாயஸம் ப்லவேஸத்யம் ப்ராயஸ்சித்தம் ஸமாசரேத்
ப்ராயஸ்சித்திரியம் ஸாத்ரயத் புநஸ்ஸரணம் வ்ரஜேத்
உபாயாநாமுபாயந்வ ஸவிகாரே ப்ரேததேவஹி.

வ்யா—அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜனங்களுக்காக அந்நிகே, பேற்றுக்கு உறுப்பாகப் (பலகாலம்) அதுஸர்த்திக்க (வேணுமென்று) ப்ரதிபத்திபண்ணில், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கா ஸஹமான வித்தோபாயம், சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்தரம் போலே, தன்னைக்கொண்டு (நழுவும்) என்கை. ஆக, பூர்வ வாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அவ—(சரு) இனி, உத்தரவாக்கியத்துக்கு அர்த்தமருளிச் செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார், (உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது) என்று.

(சரு) உத்தரவாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

வ்யா—ப்ராப்யமாவது, ஸ்ரியுபதியாய் ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிற் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

அவ—(சசு) ப்ராகவரணாந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு அபிப்ராயம் அருளிச்செய்கிறார், (ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை) என்று.

(சசு) ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

வ்யா—அதாவது, பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதநம், பல சதுஷ்டய ஸாதாரணம் ஆகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின ப்ராகவரணம் (ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்று) என்னுமிடஞ் சொல்லுகை, இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜனம் என்றபடி.

அவ—(சஎ) ப்ராப்யாந்தரங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை அபேக்ஷிக்க வேண்டிவானென்னென்கிற ஸங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார், (உபாயாந்தரங்களைவிட்டு) என்று தொடங்கி.

(சஎ) உபாயாந்தரங்களைவிட்டு சரமோபாயத்தைப் பற்றினாற்போலே, உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது.

வ்யா—அதாவது, உபாயவரணம் பண்ணுகிற வளவில் அநர்ய ஸரணத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அதுகுணமாகக் கர்ப்பஞ்ஞாநபக்

திகளாகிற (உபாயார்தரங்களை விட்டு சரமம்) ஆன (ஸித்தோபாயத் தைப் பற்றினும்போலே), உபேய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிற வளவி லும், அநயபோகத்வ ரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாக (உபேயார்தரமான ஸ்வரூப கைவல்யங்களை விட்டு) சரமமான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது) என்கை.

அவ—(௪௮) நினைவறியும் ஈஸ்வரன் பக்கல் ப்ரார்த்தனை மிகை யென்றிருப்பார் பண்ணும் ப்ராப்யத்தை அநுவதிக்கிறார், (இவன் அர்த்திக்கவேணுமோ, ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானேவென் னில்) என்று.

(௪௮) இவன் அர்த்திக்கவேணுமோ ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானே என்னில்.

அவ—(௪௯) அதுக்குத்தரம் அருளிச்செய்கிறார். (இவன் பாசுரங் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்) என்று.

(௪௯) இவன் பாசுரங்கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக் கும்.

வயா—அதாவது, ருக்ணதையாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக் கிடந்த ப்ரஜை, ரோகந்தீர்த்து பசிவினைந்து, சோறு என்னபேகஷிக் கும் பாசுரங்கேட்டால் பெற்றதாயுக்குமாபோலே, அநாதிகாலம் ப்ராப்யார்தர ப்ராவண்யமாகிற நோய்கொண்டு இந்த (ப்ராப்யத் தில்) நசையற்றுக் கிடந்தவன், இதிலே ருசிபிறந்து தன்பக்கவிலே வந்து இத்தை அபேகழிக்கிற (பாசுரங்கேட்டவாறே), ஸேஷியான அவன் (திருவுள்ளமுகக்கும்), அதுக்காக வர்த்திக்கிறா னித்தனை என்கை.

அவ—(௫௦) இனி, இவ்வாக்பத்துக்கு ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமபதத்தை உபாதானம் பண்ணுகிறார், (ஸ்ரீமதே) என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய் கிறார், (பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு) என்று.

(௫௦) (ஸ்ரீமதே) பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந் துள்ளவனுக்கு.

வ்யா—இங்கும், ஸ்ரீஸ்ப்தத்துக்கு ஸ்ரீவவாக்கியத்தில்சொன்ன வ்யுத்பத்தி த்வயமும், அதில் அர்த்தமும், மதுபர்த்தமான கித்ய யோகமும் அதுஸர்த்தேயம்.

அவ—(ருக) இரண்டிடத்திலும் கித்யயோகம் ஒத்திருக்கச் செய்தே, அவ்வவதநாதுருணமாக இவளிருக்கும் இருப்பை அரு ளிச்செய்கிறார், (அவனுபாயமாமிடத்தில்) என்றுதொடங்கி.

(ருக) அவனுபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனாமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய், கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கும்.

வ்யா—அதாவது, (அவன்) சேதநர்க்கு அகிஷ்ட நிவ்ருத்திஷ்ட ப்ராப்திகளுக்கு (உபாயமாமிடத்தில்) ஸஹாயார்தர ஸம்ஸர்க்கத்தை ஸஹியாமையாலே (தான்) உபாயபாவத்தில் அர்வயமின்றிக்கே, ஸாபராதசேதநருடைய அபராதங்களைப்பார்த்து, அவன் சிறுமனவில, அத்தைஸஹித்து அங்கீகரிக்கும்படியாகப் பண்ணும் (புருஷகாரமாயிருக்கும்); (அவன்) சேதநர்க்குக் கைங்கர்யப்ரதி ஸம்பந்தத்தியா (ப்ராப்யனாமிடத்தில்), அவனே பாதிகைங்கர்யப்ரதி ஸம்பந்தத்தியாய்க்கொண்டு (தான் ப்ராப்யையுமாய்), இவர்கள் செய்யுங் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்றுபத்தாகப் படுத்தி யுகப்பிக்கையாலே, (கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கும்) என்கை.

இது தன்னைப்பரந்தபடியிலே “ஸ்ரீவவாக்யத்தில், ஸ்ரீமச்சப்தம் சேதநருடைய அபராதத்தையும், ஸஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரயத்தையுங்கண்டு இவர்கள் அவனுடைய க்ரோதத்துக்கு விஷயபூதராய் நயித்துப்போகாதே, இவனைக்கட்டி யுஜ்ஜீவித்துப்போக வேணும் என்று, ஸாபராதரானசேதநரை ஸஸ்வரனோடே சேர்க்கைக்காக என்று மொக்கவிடாதே இருக்கும் இருப்பைச்சொல்லுகிறது; இங்குத்தை ஸ்ரீமச்சப்தம் கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்ததித்வத்தைப்பற்றவும், இவர்கள்பண்ணுங் கைங்கர்யத்தை ஸஸ்வரன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும், அதுபவவிச்சேதத்தில் தனக்கு ஸத்தாஹாசி பிறக்கும்படி இருக்கையாலே, கிரந்தர ஸப்த்லேஷத்துக்காகவும், அவனைக்ஷணகாலமும் பிரியாதே

ஸ்வகாலமும் ஸம்ஸ்க்ஷிஷ்டையாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது” என்று விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.

அவ—(ருஉ) திருமந்தரத்தில் உத்தரபதத்துக்கு இவ்வுத்தர வாக்கியம் விவரணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார், (இதிலே) என்றுதொடங்கி.

(ருஉ) இதிலே திருமந்தரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸதமாக அநுஸந்திக்கிறது.

வ்யா—அதாவது, கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதநமென்னுமிடத்தை ஸாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கிற இந்த வாக்கியத்திலே, (திருமந்தரத்தில்), “நாராயண” என்று கைங்கர்யப்ரதி ஸம்பந்தி ஒருமிதந மென்னுமிடம் ஆர்த்தம் ஆகையாலே, அவிஸதமாகச் சொன்ன (ப்ராப்யத்தை விஸதமாக அநுஸந்திக்கிறது) என்கை.

அங்கு, (நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்) என்கிற இவ்வளவொழிய, அடிமைகொள்ளுமவன் ஸ்ரீமானாகவேணும் என்றும்; அடிமைசெய்யும் அவன், கீர்மமனாகவேணும் என்றும் அங்குச் சொல்லாமையாலும், அவை இரண்டும் இங்குச் சொல்லுகையாலுமிதே, அந்தப்பதத்துக்கு இவ்வாக்கியம் விவரணமாயிற்று.

அவ—(ருங்) இம்மிதநத்துக்கே அடிமை செய்யவேணும் என்கிற கீர்ப்பந்த தந்தானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், (இனையபெருமானைப்போலே) என்று தொடங்கி.

(ருங்) இனையபெருமானைப் போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கைமுறை.

வ்யா—அதாவது, * (பவாஸ்து ஸஹவைதேஹ்யாகிரி ஸாநுஷ்டாஸ்யதே - அஹாஸர்வ0 கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஸ்கதே) என்று, பெருமானும் ஸ்ரீராட்டியுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்த (இனையபெருமானைப்போலே, இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை) இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தம் என்கை.

மிதநஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால், மிதநகைங்கர்யமிதே, ஸ்வரூபப்ராப்தம்.

அவ—(௫௪) இன்னமும் இச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யு மளவிலுள்ள வாசியை அருளிச்செய்கிறார், (அடிமைதான்) என்று தொடங்கி.

(௫௪) அடிமைதான் லித்திப்பதும் ரஸிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

வ்யா—அதாவது, ஸ்வதந்த்ரானு ஸ்வரன் உபேக்ஷியாமல் கைங்கர்யங் கொண்டருளும்படி பண்ணு மவளிலுள்ளவையாலே * (வீதாமுவாச) † (வீதாஸமக்ஷாகாகுத் ஸ்த்தமித0 வசநமப்ரவீத்) என்று, இவன்முந்கீயையாகத் தம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையை அபேக்ஷித்துப்பெற்ற (இனையபெருமானைப்போலே), இவன் ப்ரார்த்திக்கிற (அடிமைதான் லித்திப்பதும்) மாதாபிதாக்கள் இருவருமான சேர்த்தியிலே ஸ்வரூபைப்பண்ணும் புத்ரனுக்குப்போலே, செய்கிற (அடிமைதான்) (ரஸிப்பதும்) பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே என்கை.

அவ—(௫௫) இனி, இரண்டாம்பதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார், (நாராயண) என்று. அதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (ஸ்ர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு) என்று.

(௫௫) (நாராயண) ஸர்வஸேஷியா யுள்ளவனுக்கு.

வ்யா—நாராயணத்வம், உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே, (ஸ்ர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு) என்கிறார். கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஆவான்ஸேஷியிதே.

அவ—(௫௬) கைங்கர்யந்தானதுபவஜகித ப்ரீதிகாரிதமாகையாலும், அந்த ப்ரீதிதான் அதுபாவ்யவிஷயா தீரையாகையாலும், அதுபாவ்யவிஷயஞ் சொல்லவேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார். (இதிலே திருமேனியையுங் குணங்களையுஞ்சொல்லும்) என்று.

* இரா - அயோ - நக - உ. ஸப்ராதா ஸ்சரணௌகாடம்கி பீட்யரகு நந்தநி—வீதாமு வாசாதிய ஸாராகவஞ்ச மஹாவ்ருதம்.

† இரா - ஆர. கடு - சு. ஏவமுத்தஸ்தராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்சனி—வீதாஸமக்ஷிம் காருத்ஸ்த்தமிதம் வசநமப்ரவீத்.

(௫௬) இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

வ்யா—அதாவது, கைங்கர்யப்ரதி ஸம்பந்த்தியைச்சொல்லுகிற இப்பதத்திலே, கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வபாவியிருக்கும் அது பவத்துக்கு விஷயமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தையும், கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும் என்கை.

‡ (ஸதாபஸ்யந்திலிரய:) என்றும் ¶ (ஸோஸ்துதே ஸர்வார் காமார்) என்றும் இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, திவ்யமங்கள் விக்ரஹமும், கல்யாணகுணங்களும், § (ரஸரஹ்யேவாயலப்த்வா நந்திபவதி) என்கிற ஸ்வரூபத்தோ பாதிகைங்கர்ய வர்த்தகங்களுமாய், போக்யங்களுமாயிறே, யிருப்பது; ‘குணங்கள்’ என்று ஸாமார்யேந சொல்லுகையாலே, ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி குணங்களோடு வாத்ஸல்யாதிகுணங்களோடு, ஸௌர்யாதி குணங்களோடு வாஸியற எல்லாச் குணங்களும் அதுபாவ்யங்களா யிருக்கையாலே, பூர்வவாக்யத்தில் நாராயணபதத்தில், உபாயவரணத்துக்கு உபயுக்ததயா அதுஸர்த்தேயங்களான குணவிஸேஷங்களும் இப்பதத்தில் ப்ராப்யதயா அது ஸர்த்தேயங்கள்; ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஆகாரத்வயமுண்டாயிருக்கிறாப் போலே, ஆஸ்ரயிகளான குணவிஸேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்வயமும் உண்டாயிறேயிருப்பது. இவையெல்லாம் பரந்த படியிலே அருளிச்செய்தார்.

அவ—(௫௭) இனி, இப்பதத்துக்கு தாத்பர்யம் இன்னதிலே என்கிறார். (ஸேஷித்வத்திலே நோக்கு) என்று.

(௫௭) ஸேஷித்வத்திலே நோக்கு.

வ்யா—அதாவது, அதுபாவ்யத்வம் விஸரிஷ்டம் ஆகையாலே ஸகலகுணங்களும் ப்ரதிபாதிதமாயிருந்ததே ஆகிலும், சதுர்த்த்யம் ஸத்தில் சொல்லுகிற வருத்திவிஸேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது (ஸேஷித்வ) மாகையாலே, அதிலே இப்பதத்துக்கு நோக்கு என்கை.

அவ—(௫௮) இந்தஸேஷித்வ சுதரத்துக்கு ப்ரயோஜந மருளிச் செய்கிறார், (ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே, ரஸிப்பது) என்று.

‡ யஜு-ஷி-ச-கா-உ-நக. ¶ தைத்-உப-க-உசா. § தைத்-உப-க-உசா.

(௫௮) ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே ரஸிப் பது.

வ்யா—அதாவது, * (ஸர்வஃபரவசம்து:கம்) என்றும், † (ஸேவா ஸ்வவர்த்தி) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, கீஷித்தமான அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம்போலன்றிக்கே, ‡ (ச்சாயாவாஸத்வ மநுகச் சேத்) என்றும், § (ஸாகிமர்த்தஃஸேவ்யதே) என்றும் சொல்லுகிற படியே, கிஷிதமான (ப்ராப்தவிஷயத்தில்) பண்ணுங் (கைங்கர்ய மிதே), இவனுக்கு (ரஸிப்பது) என்கை.

அவ—(௫௯) இனி, இப்பதத்தில் விபக்த்யம்ஸத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (இந்தசதுர்த்தி) என்று தொடங்கி.

(௫௯) இந்த சதுர்த்தி, கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்குகிறது.

வ்யா—அதாவது, ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநகர்யமான உபாயபரிக்ரா ஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராப்தமாயுள்ளது ஆகையாலே, தாதர்த்த்ய ப்ரதிபாதகம் அன்றிக்கே, (இந்தசதுர்த்தி), பரிக்ரஹித்த உபாயத்தி னுடையபலமான (கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது) என்கை.

(கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை) ஆவது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை யை ப்ரதிபாதிக்கை. கைங்கர்யமாவது, பகவன்முகவிகாஸ ஹேதுவான வருத்திவிஸேஷம். இக்கைங்கர்யந்தான், † (ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே) என்றும், || (நம்இத்யேவவாதிந:) என்றும், (யேநயேந தாதாகச்சதிதேநதே நஸஹகச்சதி) என்றும் இத்த்யாதிகளில் சொல் லுகிறபடியே, வாசிககாயிக ரூபமாயிருக்கும்.

அவ—(௬௦) இக்கைங்கர்யம் ப்ரார்த்தரீயமாகில் காதாசித்த மாகாதோ என்ன அருளிச்செய்கிறார், (கைங்கர்யந்தான் கித்யம்) என்று.

(௬௦) கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

* மது - ச - க௬. † மது. ச - சு. ‡ பரமஸம்ஹிதா.

§ விஹகே - ஸம். உச - க௪. வாசுதேவதருச்ச்சாயா நாதி ஸீதா நகர்மதா | நரகாங்காரஸமரீ ஸாகிமர்த்தம் நஸேவ்யயதே ||

† தை - உப - க - ச௪. || பார - சா - மோ.

வ்யா—அதாவது, சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், (அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி) என்கிறபடியே கிஞ்சித்காராவாவத்தில் அதுதான் அநுபபந்தமாகையாலும், (கைங்கர்யம்) ஆத்மாவுக்கு (நித்யம்) என்கை. ஆகையாலிறே, * (நித்யகிங்கரஃ ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி) என்றும், † (நித்யகிங்கரோபவாநி) என்றும் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது.

அவ—(சுக) : நித்யமாயிருக்குமாகில் ப்ரார்த்திக்கவேணுமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார், (நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்) என்று.

(சுக) நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்,

வ்யா—அதாவது, விஷயம் உத்துங்கதத்வமா யிருக்கையாலும், ஆர்யபூதனான சேதநன் அத்யந்த பாதந்த்ரான யிருக்கையாலும், ப்ரார்த்தநாவிஸேஷம் இல்லாதபோது கைங்கர்யம் வித்தியாமையாலும் (நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்) என்கை.

அவ—(சுஉ) இது நித்யப்ரார்த்தநீயம் ஆகைக்கு நிதாந்ததை அருளிச்செய்கிறார், (ஸேஷிக்கு) என்று தொடங்கி.

(சுஉ) ஸேஷிக்கு அதிஸ்யத்தை விளைக்கை ஸேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும், ப்ராப்யமும்.

வ்யா—அதாவது, (நாகிஞ்சித்குர்வதஸ்யேஷத்வம்) என்கிறபடியே, ஸேஷிக்கு அதிஸ்யகரமல்லாத வஸ்துவுக்கு ஸேஷத்வம் இல்லாமையாலே, ஸேஷியான ஈஸ்வரனுக்குத் தன்னுடையவருத்தி விஸேஷங்களாலே ப்ரீதிருபமான (அதிஸ்யத்தை விளக்கை) ஸேஷபூதனானவனுக்குத்தன் ஸ்வரூபலாபமாய், அவனுடைய முகோல்லாஸாநுபவத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே, (ப்ராப்யமும்) ஆயிருக்கும் என்கை. ஆகையாலே, நித்யப்ரார்த்தநீயமாயிருக்கும் என்று கருத்து.

அவ—(சுஉ) அநந்தரம், சரமபதத்தை யுபாதாரம் பண்ணுகிறார், (நமஃ) என்று, அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (கைங்கர்யத்தில் கனோயறுக்கிறது) என்று.

(௬௩) (நம:) கைங்கர்யத்தில் கனையறுக்கிறது,

வ்யா—அதாவது, நமஸ்யஸ்தம் ஸாமான்யேந அஹங்கார மம காரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்தரத்தில் மத்யமபதமான நமஸ்யஸ்தம்போலே, ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகள் மூன்றையுங்கழிக்க வற்றாயிருந்ததேயாகிலும், இங்கங்ஙனன்றிக்கே, கைங்கர்யப்ரார்த்தநாந்தரோக்தம் ஆகையாலே, அந்த (கைங்கர்யத்தில்) விரோதியைக்கழிக்கிறது என்கை.

அவ—(௬௪) 'கைங்கர்யத்துக்குக் கனையேதென்ன அருளிச் செய்கிறார், (கனையாவது தனக்கென்னப்பண்ணுமது) என்று.

(௬௪) கனையாவது தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

வ்யா—தனக்கென்னப் பண்ணுகையாவது, (போக்தாஹம் மபோகோயம்) என்கிறபடியே, அத்தைத்தன்னுடைய ரஸத்துக்குறுப்பாக நீனைத்துப்பண்ணுகை; பகவம்முகவிகாஸஹேது ஆகையாலே இது நமக்காதரணியம் என்கிற ப்ரதிபத்திஒழிய, இதில் போக்த்ருந்வ ப்ரதிபத்தியும், மதீயத்வப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில், அபுருஷார்த்தமாயிதே, இருப்பது.

அவ—(௬௫) இன்னமும் இந்த கைங்கர்யப்ரார்த்திக்கு விரோதிகளானவையும் இதிலே தள்ளுண்ணும் என்கிறார், (இதிலே அவ்ந்தியாதிகளுக்கழியுண்ணும்) என்று.

(௬௫) இதிலே அவித்யாதிகளுங் கழியுண்ணும்.

வ்யா—அதாவது, அஹங்கார மமகார கீவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே, §(அநாத்மந்யாத்ம புத்திர்யா அஸ்வேஸ்வ மிதியாமதி:—அவித்யாதருஸம்பூதிபீஜமேதத்தவிதாஸ்திகம்) என்கிறபடியே, அநாத்மந்யாத்ம புத்யாதிகளை வடிவாகவுடைத்தாய், கர்மோத்பத்தி காரணமாயிருந்துள்ள அவித்யையும், தத்கார்யமான கர்மங்களும், தத்கார்யமாய்வரும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தமும் எல்லாங் (கழியுண்ணும்) என்கை.

ஆகையிதே த்வயவ்வரணமான கத்யத்திலே நமஸ்யஸ்தார்த்தத்தை அதுஸந்தித் தருளுகிறவளவில், * (மனோவாக்காயை)

இத்யாதிசூர்ணையாலே, அக்ருத்யகரணத்தகில கர்மநிவ்ருத்தியையும், * (அநாதிகாலப்ரவர்த்த) இத்யாதிசூர்ணையாலே, அவித்யாநிவ்ருத்தியையும், * (மதீயாநாதி) இத்யாதி சூர்ணையாலே, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத் திவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகாரர் ப்ரார்த்தித்தருளிற்று.

ஆனாலும், இதுக்குப் ப்ரதாநார்த்தம் கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜந சிவ்ருத்தியாகையாலே அத்தை உபபாதிக்கிறுமேல்.

அவ—(௬௬) அதில் ப்ரதமத்திலே கைங்கர்யம் பண்ணும் போது தான் எப்படி யாகவேணுமென்ன அருளிச்செய்கிறார், ('உனக்கே நாமாட்செய்வோம்' என்னும்படியே யாகவேணும்) என்று.

(௬௬) “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்னும் படியே ஆகவேணும்.

வ்யா—அதாவது, கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில் (௬௬) “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்று, உனக்கும் எங்களுக்கும் ஆயிருக்கு மிருப்புத்தவிர, உனக்கேயுட்பாக நாங்களடிமை செய்ய வேணும் என்கிறபடியே, ஸேஷிக்கே உடப்பாகப் பண்ணவேணும் என்கை,

(௬௭) “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்றிறே, ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

அவ—(௬௭) இனி, இந்த கைங்கர்யத்துக்கு விக்ரங்களை அருளிச்செய்கிறார், (ஸௌந்தர்யம்) த்யாதி வாக்யத் வயத்தாலே.

(௬௭) ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்; கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யமும் அப்படியே,

வ்யா—அதாவது, அவனுடைய விக்ரஹஸௌந்தர்யமும், சித்தாபஹாரியாய்க் கைசோரப் பண்ணுகையாலே கைங்கர்யத்துக்கு விக்ரம்; இந்தமஸஸுக்கு, கீழேசுதூர்த்தியில்சொன்ன கைங்கர்யமும் அடிமகஷிஷய பரிசர்வையோலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே, அவனுடைய முகமலர்த்தியே ப்ரயோஜநமாக கிருக்குமதுக்கு அதுவும் விக்ரமென்கை.

அவ—(௬௮) இப்படியாகையால் இவ்விரோதி நிவர்த்திப் ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார், (கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே) என்று தொடங்கி.

(௬௮) கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுண்டு.

வ்யா—அதாவது, சதுர்த்தியில் சொல்லுகிற கைங்கர்யப்ரார்த்தனை காதாசித்தமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே, இப்பதத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யவிரோதி நிவர்த்திப் ப்ரார்த்தனையும், இங்கிருக்கும் காலத்தோடு, ப்ராப்ய பூமியில் போனகாலத்தோடு வாசியற எல்லாக்காலமும் நடக்கக்கடவதா யிருக்குமென்கை.

அவ—(௬௯) கந்தல் கழிந்த வந்நிலத்திலும் ஸ்வபோக்தர்த்வோதய முண்டாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார், (மருந்தேநங்கள்போக மகிழ்ச்சிக்கு என்ன நின்றதிதே) என்று.

(௬௯) “மருந்தேநங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு” என்ன நின்றதிதே.

பின்னை லோகாசிரியன் திருவடிகளே சரணம்.

முமுகூப்படி த்வயப்ரகரணம்

முற்றிற்று.

வ்யா—அதாவது, உன்னுடைய அதுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆநந்தத்துக்கு ஸ்வபோக்தர்த்வ புத்தியைவிளைவித்து, ஸ்வரூபத்தை அழியாதபடி ஸாத்மிப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே என்று நித்யஸூரிகள்பேசும் பாசுரமாகச் சொல்லா நின்றதிதே யென்கை.

ஆகையால், அவ்விஷய வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமாய்வரும் ஸ்வபோக்தர்த்வபுத்தி அங்கும் விளைகையாலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனை என்றுமுண்டு என்னுமிடம் வித்தமென்றதாயிற்று. ஆகையிதே, முக்தர்க்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே (நமஇத்யேவ வாதிந?) என்றது.

ஆக, புருஷகாரத்தையும், தந்நித்யயோகத்தையும், ததுத்பாவிதமான வாத்ஸல்யாதி குணங்களையும், அந்த குணப்ரகாஸகமான

திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், குணவிக்ரஹ விஸிஷ்ட வஸ்துவி
னுடைய உபாயத்வத்தையும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்தையும், தத்
பலமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதநமென்னுமத்
தையும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வஸேஷித்வத்தையும், தத்விஷய
கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்யவிரோதி நிவர்த்திடையையும் சொல்லிற்மு
யிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மு மு கூ ப் ப டி வ் யாக் யா ந ம்

த வ ய ப் ப ர க ர ண ம்.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே சரமாதஜாய நம:

முமுகூப்படி—வ்யாக்யாநம்.

ச ர ம ஸ் லோ க ப் ர க ர ண ம்.

அவதாரிகை:—மத்யமரஹஸ்யமான த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், அதில் பூர்வவாக்யத்தில் சொல்லுகிற உபாயவரணம் ஸர்வேஸ்வரன் தானே விதிக்கையாலே தத்பிமதமென்னுமத்தையும், வரணங்கமான ஸாதநார்தர பரித்யாகத்தையும், வரணத்தில் ஸாதநத்வபுத்தி ராஹித்யத்தையும் ஸாப்தமாகப் பூர்வார்த்தத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வபாவியான ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகலபாப விமோசந்தத்தையும், உத்தரார்த்தத்தாலே ஸாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், த்வயத்துக்கு விவரணமாய், பஞ்சமவேதஸாரபூதகீதோபநிஷத்தாபர்யமாய், சரமரஹஸ்யமா யிருந்துள்ள சரமஸ்ஸோகத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸம்ஸ்யவிபர்யமற அருளிச்செய்கிறார்.

இதில் அர்த்தங்கேட்கைக்காகவிதே, எம்பெருமானார் பதினெட்டுபர்யாயத் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று.

நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும், இதுக்கதிகாரிகள் இல்லாமையையும் பார்த்திதே, இவருடைய வாஸ்திக்யாதர பரீக்ஷார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி, சூழரவுகொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்தருளிற்று.

நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வநிஷ்ட்டனாய், பரமாத்மநிரக்தனாய், அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையனாய், ப்ரமாண பரதந்த்ரனாய், பகவத்வைபவம் ஸ்ருதமானால் அது உபபந்தம் என்னும்படியான விஸ்ரம்பப் பாஹுஸ்யமுடையனாய், ஆஸ்திகாக்ரேஸரனா யிருப்பான் ஒருவனுண்டாகில் அவன் இந்த ஸ்லோகார்த்த ஸ்வரண துஷ்ட்டாநிஷ்தக் கதிகாரி யாகையாலே, அதிகாரி துர்லபத்தாலும், அர்த்தகௌரவத்தாலும், இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு

போந்தார்கள் எம்பெருமானுக்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகள் துர்க்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபைகரை புரண்டிருக்கையாலே, அர்த்தத்தின் ஸீர்மைபாராதே அர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்.

அப்படி உபதேசித்துவிடுகிற மாத்ரமன்றிக்கே, இவ்வர்த்தத்தை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்னும் பரம க்ருபையாலேயிறே, இது தன்னைப் பலப்படுத்தங்களிலும் ஸங்க்ரஹ விஸ்தரரூபேண இவரருளிச்செய்தது. மற்றும்ள ப்ரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் போலன்றிக்கே, ஸ்த்ரீபாலர்களுக்கும் அதிகரிக்கலாம்படி தெளிய அருளிச்செய்தது, இப்ப்ரபந்தத்திலேயிறே.

அவ—(க) இதில் ப்ரதமத்திலே இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தை எல்லாருடைய நெஞ்சிலும் படுத்துகைக்காக இது தனக்கு சரமஸ்லோகம் என்று திருநாமம் ஆகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார், (கீழே சில உபாயவிஸேஷங்களை) என்று தொடங்கி.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

(க) கீழே சில உபாயவிஸேஷங்களை உபதேசிக்க, அவை துஸ்கங்கள் என்றும், ஸ்வரூபவிரோதிகள் என்றும் நினைத்து ஸோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனைக் குறித்து அவனுடைய ஸோகநிவ்ருத்த்யர்த்தமாக இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை என்னும்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே சரமஸ்லோகம் என்றிதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

வ்யா—அதாவது, இந்த ஸ்லோகத்துக்குக் (கீழே) அநேகாத்யாயங்களிலே, கர்மஜ்ஞாநாதிகளான (சில உபாயவிஸேஷங்களை) ஸ்வப்ராப்தி லக்ஷணமோக்ஷஸாதநமாக விஸ்தரேண வுபதேசித்தருளக்கேட்டு, காயக்கேஸரரூபமாகையாலும், இந்த்ரியஜபம் அரிதாகையாலும் ஸாவதாரமாகச் சிரகாலம் ஸாதிக்கவேண்டி யிருக்கையாலும், (அவை) அதுஷ்ட்டிக்க அஸக்யங்கள் என்றும், ஸ்வஸரீராத்வ கதநாதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ப்ரதந்த்ரமான (ஸ்வரூ)

பத்துக்கு ஸ்வயத்ரூபங்களான இவை, விரோதிகள் என்றும் புத்தி பண்ணி, இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெறவேணும் என்பதொன்றில்லை, இனி, இழந்தேபோமத் தனையாகாதே (என்கிற) ஸோகத்தாலே யாவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக்குறித்து, அவனுடைய அந்த ஸோகம் போகக்கூக ஸுஸகத்வத்தாலும், ஸ்வரூபாநுரூபதையாலும், (இனி இதுக்கு) மேலில்லை யென்னும்படியான சரமமான உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே சரமஸ்ஸோகம் என்று இதுக்குத் திருநாமமா யிருக்கிறது என்கை.

அவ—(உ) இனி, இஸ்ஸ்ஸோகத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே) என்றுதொடங்கி.

(உ) இதில், பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரிக்குந்தயத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்குந்தயத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா—அதாவது, அர்த்தத்வயாத்மகமான இந்தஸ்ஸோகத்தில் (பூர்வார்த்தத்தாலே) இவ்வுபாயத்துக்கு (அதிகாரி) ஆனவன் செய்யுமம்ஸத்தை (அருளிச்செய்கிறான்); (உத்தரார்த்தத்தாலே) உபாயபூதனான தான் இவனுக்குச்செய்யும் அம்ஸத்தை (அருளிச்செய்கிறான்) என்கை.

அவ—(ங) அதிகாரி க்ருத்யமாவதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது உபாயபரிக்ரஹம்) என்று.

(ங) அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது உபாயபரிக்ரஹம்.

வ்யா—அதாவது, (அதிகாரி) ஆனவனுக்கு இங்கு செய்யத்தக்கது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கை என்கை.

அவ—(ச) ஆனால் அவ்வளவை விதியாதே உபாயந்தரபரித்யாகஞ் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், (அந்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்) என்று.

(ச) அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்.

வ்யா—அதாவது, அந்த உபாயஸ்வீகாரத்தை உபாயந்தரபரித்யாகமாகிற அங்சந்தோடே கூட விதிக்கிறான் என்கை.

“ப்ரக்ஷாஸ்ய பாதாவாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதிவதர்ச்சயேத் - ஸ்த்தித் வாரக்க்யௌ பாவேதத்யாத் த்யாத்வாதேவௌ ஜபேந்மதும்” என்று, ஆசமநாதிகளுக்கு அங்கமாகச்சொன்ன பாதப்ரக்ஷாஸ நாதிகளையொழிய இவையதுஷ்டிக்க வோண்ணுதாப்போலே, இங்கும் ல்யபந்தபதத்தாலே அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தரத்யாகத்தையொழிய ஸ்வீகாரம் அதுபபந்நம் என்னுமிடம் லித்தமிதே.

ஆகையால் (ஸ்ர்வதர்மான் பரித்யஜ்ஸ்த்திதஸ்சேத்) என்று, துஷ்கரத்வ புத்தியாலே ஸ்வதஃ ப்ராப்தமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தை அதுவதித்து, ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிறது. என்கிற அதுவாதபக்ஷம் அயுக்தம் என்றதாயிற்று.

அவ—(௫) ஆனால் ஸ்ஸ்நாத்வாதிகளாலே ராகப்ராப்தமான இதுக்கு விதிதான் வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், (ராகப்ராப்தமான) என்று தொடங்கி.

(௫) ராகப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைதமானால் கடுகபரிக்கரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிதே.

வ்யா—அதாவது, போக்யதையாலே (ராகப்ராதமான) கதீரத்தை பித்தரோகத்துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச்சொல்லி விதித்தால் ஸீக்ரமாகக் கைக்கொள்ளுகைக்கு (உடல்) ஆமாபோலே. உபாயாந்தரங்களில் காட்டில் இதுக்குண்டான வைலக்ஷண்யத்தாலே, சேதநனுடைய (ராக)தஃ (ப்ராப்தமாய்) இருந்துள்ள (உபாயந்தானே) இத்தைஸ்வீகரிபென்னும் விதிப்ரயுக்தமும் (ஆனால்) ஸீக்ரமாகஸ்வீகரித் (கைக்குடலாயிருக்குமிதே) என்கை.

அவ—(சு) இனி இதுக்கு ப்ரதிபதம், அர்த்தமருளிச்செய்வதாக பூர்வார்த்தபத ஸங்க்ஷயை அருளிச்செய்கிறார், (இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபதம்) என்று.

(சு) இதில் பூர்வார்த்தமாறுபதம்.

அவ—(எ) அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார், (ஸ்ர்வதர்மான்) என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (எல்லாதர்மங்களையும்) என்று.

(எ) [ஸ்ர்வதர்மாந்] எல்லாதர்மங்களையும்.

அவ—(அ) இதான் தர்மமும் பஹுவசநமும் ஸர்வஸுப்தமுமாய், த்ரிப்ரகாரமுமாய் இருக்கையாலே, மூன்றுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரதமம் தர்மலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார், (தர்மமாவது, பலஸாதநமாய் நிருக்குமது) என்று.

(அ) தர்மமாவது பலஸாதநமாய் இருக்குமது.

அவ—(க) தர்மஸுப்தம் த்ருஷ்டபல ஸாதநத்திலும் வ்யாப்தமாகையால் அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார், (இங்குச்சொல்லுகிற தர்மஸுப்தம்) என்றுதொடங்கி.

(க) இங்குச்சொல்லுகிற தர்மஸுப்தம் த்ருஷ்ட பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகை அன்றிக்கே, மோக்ஷபலஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா—அதாவது, பூர்வோபாயங்கள் தன்னை உபதேஸிக்கிற போதே த்ருஷ்டபல ஸாதநங்கள் வ்யாவ்ருத்தங்களாகையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை உபதேஸித்துவருகிற ப்ரகாணமாகையாலும் இவ்விடத்தில் (சொல்லுகிற தர்மஸுப்தம்) புத்ரபஸ்வநாதநயஹிகமாயும்; ஸ்வர்க்காத்யாமுஷ்மிகமாய் மிருந்துள்ள த்ருஷ்டபலங்களுக்கு (ஸாதநங்களானவற்றைச் சொல்லுகை அன்றிக்கே) பகவத் ப்ராப்திருபமான (மோக்ஷபல)த்துக்கு ஸாதநமாய் யுள்ளவற்றைச் (சொல்லுகிறது) என்கை.

அவ—(க0) இனிமேல் பஹுவசநார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், (அவைதான்) என்றுதொடங்கி.

(ய) அவைதான் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி விஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.

வ்யா—அதாவது, அந்த மோக்ஷபலஸாதநங்கள் தான் உபப்ருஹ்மீயோப ப்ரும்ஹணங்களாய் மிருந்துள்ள (ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலே), (விஹிதங்களாய்)க்கொண்டு அநேகங்களாய் (இருக்கையாலே), (தர்மந்) என்று, (பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது) என்கை.

அவ—(கக) அப்படியிருந்துள்ளவை தானெவையென்ன அரு
ளிச்செய்கிறார், (அவையாவன) என்று தொடங்கி.

(கக) அவையாவன, கர்மஜ்ஞாந பக்தியோகங்களும், அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தமவித்யை, தேஸ
வாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தநம், திருவிளக்கெரிக்கை,
திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாயபுத்யா செய்யு
மவையும்தாம்.

வ்யா—அதாவது, கீழ் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையா
வன * (கர்மணைவஹிஸம் ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய?) † (தஸ்மாத
ஸத்தஸ்ஸததம் கார்யம் கர்மஸமாசர) என்று, ஸ்வதந்த்ர ஸாதகமாக
உக்தமான (கர்ம) யோகமும், ‡ (ஸர்வம் கர்மாகிலம்பார்த்த ஜ்ஞாநே
பரிஸமாப்யதே) § (நஜிஜ்ஞாநேந ஸத்ரஸம் பவத்ரமிஹவித்யதே)
§ (ஜ்ஞாநாக்கிஸ்ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதேததா) என்று,
சொல்லப்பட்ட கர்மஸாத்யமான (ஜ்ஞாந) யோகமும், || (பக்த்யாத்
வந்யயாஸக்ய?) †† (மம்நாபவமதபக்த?) இயாதிகளாலே சொல்
லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாநஸஹக்ருதமான (பக்தியோகமும்) ஆகிய இவை
யும், ‡‡ (ஜ்நகர்ம சமேதிவ்யம் ஏவயோவேத்தி ததத்வத:—த்யகத்
வாதேஹம்புநர்ஜநம் நைதிமாமேதிலோர்ஜந) என்று விரோதி
நிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதகமாகச் சொல்லப்
பட்ட, அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், §§ (ஏதப்புத்த்வா புத்திமாந்ஸ
யாத் க்ர்தக்ர்த்ய ஸ்சபாரத) என்று, அபிமத பலலாபத்தாலே க்ருத
க்ருத்யனாக்குமென்கிட (புருஷோத்தமவித்யை), §§§ (தேஸோயம் ஸர்வ
காமதுக்) என்று, ஸர்வகாம பல ப்ரதமாகச் சொல்லுகிற புண்ய
கேஷத்ர (வாஸம்), ||| (ஸர்வபாப விஸுத்தாத்மாயாதி ப்ரஹ்மஸைநாத
நம்) என்று, ஸர்வபாபவிமோசந பூர்வகமான பகவத்ப்ராப்தியைப்
பலமாகச்சொல்லுகிற (திருநாம ஸங்கீர்த்தநம்), ** (கர்தேநவாத

* ஸ்ரீகீதை-௩-௨௦. † ஸ்ரீகீதை - ௩ - ௧௯. ‡ ஸ்ரீகீதை - ௪ - ௩௩.

§ ஸ்ரீகீதை - ௪ - ௩௪. §§ ஸ்ரீகீதை - ௪ - ௩௫.

|| ஸ்ரீகீதை-௧௧-௩௪. †† ஸ்ரீகீதை-௧-௩௪. ‡‡ ஸ்ரீகீதை-௪-௧௯.

§§§ ஸ்ரீகீதை-௧௩-௨௦. §§§ கார்டு-ஸரீரங்கமாஹாத்மயம். கக - ௩.

|| பார-ஆ-௧௪௯-௧௩௯. ** நாரஸிம்ஹபுராணம்-௩௪ - ௨௪.

தலைநீர்போ யோஜ்வாலயேந்நரஃ—விஷ்ணவே விதிவத்பக்த்யா தஸ்யபுண்ய பலஞ்ச்ருணு-விஹாயஸகலபாபம் ஸஹஸ்ராதித்ய ஸக் கிபஃ—ஜ்யோதிஷ்மதா விமர்நேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே) என்று, பாபசிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற (திருவிளக்கெரிக்கை), அப்படி விரோதிசிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படும் (திருமாலையெடுக்கை) முதலாக ஸாதந (புத்யாசெய்யப்படு மவையும்) என்கை.

அவ—(கஉ) இனி, ஸர்வஸப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், (ஸர்வஸப்தத்தாலே) என்றுதொடங்கி.

(கஉ) ஸர்வஸப்தத்தாலே அவ்வோஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்கு மிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக யதாபாதகங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா—அதாவது, தர்மவிசேஷணமான ஸர்வஸப்தத்தாலே பஹுவசனோத்தமான (அவ்வோஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்கும் இடத்தில்), * (ஸந்த்யாஹிநோஸு-சிரிதித்யமநர்ஹஸ் ஸர்வகர்மஸு) என்கிறபடியே அயோக்யனாகாமல் தன்னை அநுஷ்டிக்குகையாலே, (அவற்றுக்கு யோக்யன்) ஆகையை உண்டாக்கிக்கொடுக்கும் ஸந்த்யாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளான (நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது) என்கை.

அவ—(கங) உத்தத்தை கிகமிக்கிறார், (ஆக) என்றுதொடங்கி.

(கங) ஆக, ஸ்ருதிவ்யம்ருதி சோதிதங்களாய், நித்ய நைமித்திகாதி ரூபங்களான கர்மயோகாத்யுபாயங்கள் என்றபடி.

வ்யா—அதாவது, (ஆக), கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் †(சோதநாலக்ஷணோர்த்தோதர்மஃ) என்று, சோதனையாகிற விதிவாக்யத்தை ப்ரமாணமாக வுடைத்தான அர்த்தம் தர்மம் என்கையாலே, (ஸ்ருதிவ்யம்ருதி) களாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய், (நித்யநைமித்திகம்) முதலானவற்றை வடிவாக வுடைத்தான (கர்மயோகம்) தொடக்கமான (உபாயங்களை பென்றபடி) என்கை.

அவ—(கச) ஸ்வரூப விருத்தத்தவாத் அதர்மமாகச் சொல்ல வேண்டுமெவற்றை தர்மம் என்கிறதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார், (இவற்றை) என்றுதொடங்கி.

(கச) இவற்றை தர்மம் என்கிறதுப்ரமித்த அர்ஜுனன் கருத்தாலே.

வ்யா—அதாவது, பகவதத்யந்த பாரதத்தர்மமாகிற உத்தெஸ்யத்துக்கு விரோதியா யிருக்கையாலே, அதர்மஸப்த வாச்யங்களாகப்ராப்தங்களாயிருக்கிற (இவற்றைத் தர்மமென்று) சொல்லுகிறது, ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தை அதர்மம் என்றும், இவற்றைதர்மம் என்றும் (ப்ரமித்த அர்ஜுனு)னுடைய கிணைவாலே இத்தனை என்கை.

அவ—(கடு) ஆக, ப்ரதமபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று. அநந்தரம், த்விதீயபதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார், (பரித்யஜ்ய) என்று.

(கடு) (பரித்யஜ்ய.)

அவ—(க௭) இதுவும் த்யாகமும், ல்யப்யும், உபஸர்க்கமுமாய், த்ரிப்ரகாரமா யிருக்கையாலே, அதில் த்யாகவேஷத்தை முந்தற அருளிச்செய்கிறார், (த்யாகமாவது) என்றுதொடங்கி.

(க௭) த்யாகமாவது, உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து, ஸூக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப்போலேயும், விபரீத்திஸாகமநம் பண்ணுவாரைப்போலேயும், அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோம் என்கிற புத்திவிஸேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

வ்யா—அதாவது, இவ்விடத்தில் சொல்லுகிற த்யாகமாவது கேவலம் விகை அன்று, கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின் படியை (அநுஸந்தித்து), ரஜதமல்லாத (ஸூக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப்போலேயும்), ஸ்வகார்ய ஸித்திக்குடலான ஒருதிக்கிலே போகக்கோலி, தத்விபரீதமான திக்கை அதுவாக கிணைத்துப் போவாரைப்போலேயும், பகவத்ப்ராப்த்யுபாயா பேஷரான நாம், உபாய மல்லாதவற்றிலே (உபாயபுத்தி பண்ணினோம் என்கிற புத்தி விஸேஷத்தோடே) விகை என்படி.

அவ—(க௭) இனி, உபஸர்கார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், (பரி என்கிற) என்றுதொடங்கி.

(க௭) (பரி) என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே பாதகாதிக்களை விடுமாபோலே, ருசிவாஸனைகளோடும், லஜ்ஜையோடுங்கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணும் என்கிறது.

வ்யா—அதாவது, (பரிஸாகல்யே) என்று, ஸாகல்யபரமாகக் கொள்ளுமளவில், அது ஸர்வஸுபத்திதிலே உக்தமாகையாலே அபேக்ஷிதமல்லாமையாலே, மிகுதிக்கு வாசகமான பரியென்கிற இந்த வுபஸர்க்கத்தாலே * (ப்ரஹ்மஹத்யா ஸ்ரூபாநஃ ஸ்தேயஃ குர்வங்க நாகம்) என்கிற, பாதகங்கள் முதலானவற்றை விடுமளவில், அவற்றில் புநரர்வயத்துக்கு உறுப்பான ருசிவாஸனைகளோடேகூட நாம் இதைச்செய்வதே! என்கிற லஜ்ஜாஸஹிதநாய்க்கொண்டு விடுமாபோலே, † (அதபாதக பீதஸ்த்வம்) என்று, தர்மதேவதை பாதகமாகச்சொன்ன உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில், புத்தியூர்வகமாக அவற்றிலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு உறுப்பான ருசியும், அபுத்தியூர்வகமாக மூளுகைக்கு உறுப்பான வாஸனையும் ஆகிற அவற்றோடேகூட பகவதேகஸாதநதைக வேஷமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு அத்யந்த விருத்த மானவற்றை நாம்செய்வதே! என்கிற லஜ்ஜாஸஹிதனாய்க் கொண்டு, மீளவும் அவற்றில் அந்வயம்வாராதபடி விடவேணும் என்று, சொல்லுகிறது என்கை.

அவ—(கஅ) இனி, ஸ்யபர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், (ஸ்யப்பாலே) என்றுதொடங்கி,

(கஅ) ஸ்யப்பாலே, “ஸ்நாதத்வாபுஞ்ஜீத்” என்னுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பற்றவேணும் என்கிறது.

வ்யா—அதாவது, (த்யஜ்ய) என்கிற ஸ்யப்பாலே, † (புத்த்வா சாந்த்ராயணஃசரேத்) என்னுமாபோலன்றிக்கே, (ஸ்நாதத்வாபுஞ்ஜீத்) என்கிறவிதி, புஜிக்குமளவில் ஸ்நாநம்பண்ணியே புஜிக்கவேணும் என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமாபோலே, வித்தோபாயத்தைப் பரி

* மதுஸ்ம்ருதி - கக - ருசு. † விஷ்ணுதர்மம். கா - க௭ - க௭.

† பார-ஆதி-வைஷ்ணவதர்ம-க௭-க௭.

(க்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான வுபாயாந்தரங்களை த்யஜித்தேபரி) க்ரஹிக்கவேணும் என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது என்கை.

அவ—(கசு) இப்படிவிட்டே பற்றவேணும் என்கிற இதின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார், (சசால) என்றுதொடங்கி,

(கக) “சசாலசாபஞ் சமுமோசவீரஃ” என்கிறபடியே, இவை அநுபாயங்களான மாத்ர மன்றிக்கே காலீகட்டு என்கிறது.

வ்யா—அதாவது, § (யோவஜ்ரபாதாஸகி ஸந்நிபாதாந்ரகக்ஷு-பேநா பிசசாலராஜா—ஸராமபாணபிஹதோபர்ஸார்த்தம் சசால சாபஞ்ச முமோசவீரஃ) என்கிற ஸ்லோகத்தில், ராவணன் ராமஸரங்களாலே மிகவும் ஈடுபட்டு, நிலைகலங்கி, போகப்பார்த்த வளவிலும் கையில் வில்லிருக்கு மளவும் பெருமாள் போகவொட்டாமையாலே பின்பு பொகட்டவில்லு, கையில் இருந்தபோது, ப்ரதிபக்ஷஜயத்துக்கு ஸாதநமாகாத மாத்ரமன்றிக்கே, * (கச்சாதுஜாநாம்) என்று, பின்புபண்ணின அநுமதி, பெருமாள் அப்போது பண்ணக்காணுமையாலே, போகவுமொண்ணாதபடி கால்கட்டானமைச் சொல்லுகிறபடியே, உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே, ஈஷதந்வயங்கிடக்கிலும் இவைபேற்றுக்கு ஸாதநமாகாத மாத்ரமன்றிக்கே, பேற்றுக்கு ப்ரதிபர்த்தகமாய்த் தலைக்கட்டும் என்றபடி.

அவ—(உ௦) இன்னமும், இவற்றில் அந்வயம் இழவுக்குடலாம் என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார், (சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்குறுப்பு) என்று.

(உ௦) சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்குறுப்பு.

வ்யா—அதாவது, முன்பே வரப்ரதாந்தைப் பண்ணிவைத்து இப்போதாக மறுக்கவொண்ணாது என்று, ஆபாஸமான ஸத்யதர்மத்தைப்பற்றி நின்று, † (ராமோவிக்ரஹவாந்தர்மஃ) என்கிறபெருமானோடேகூடி வாழ்விருந்த பேற்றையிழந்த சக்ரவர்த்தியைப்போலே, ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையாகிறது, ‡ (க்ரஷ்ண௦ தர்ம௦ ஸநாதநம்) என்று, ஸநாதநதர்மமான

§ ஸ்ரீராம - யுத் - கசு.

* ஸ்ரீராம - யுத் - நக - கசு

† ஸ்ரீராம - அயோ - ந - சந.

‡ பார - ஆ - அ - உ.

பகவத் விஷயத்தோடேகூடி வாழுகையாகிற பேற்றை (இழக்கைக் குறுப்)பாய்விடும் என்கை.

அவ—(உக) இனி, இங்குச்சொன்ன ஸர்வதர்ம பரித்யாகத் தின் கருத்தறியாதார் சொல்லும் தூஷணத்தைப் பரிஹரிக்கைக் காக தத்பக்ஷத்தை உத்தேஷிக்கிறார், (ஸர்வதர்மங்களையும்) என்று தொடங்கி,

(உக) ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டென்று சொல்லுகையாலே சிலர் அதர்மங்கள் புகுரும் என்றார்கள்.

வ்யா—அதாவது, த்யாஜ்யமான தர்மந்தான், (இதற்குரு, இதரமாகார்ஷீ?) என்று, விநிவிஷேதாத்மகமா யிருக்கையாலே, (ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என்று சொல்லுகையாலே), விஹிதா நுஷ்ட்டாநத்தோபாதி நிஷித்தபரிஹாரமும் ஒக்கத்தள்ளண்ணுமள வில், அடைத்தகதவைத் திறந்தால் நிஹீநபதார்த்தங்கள் புகுருமா போலே, அதர்மங்களான நிஷித்த ப்ரவ்ருத்திகள் புகுரும் என்று சிலர் சொன்னார்கள் என்கை.

அவ—(உஉ) அத்தைப்பரிஹரிக்கிறார், (அதுகூடாது, அதர் மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே) என்று.

(உஉ) அதுகூடாது, அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே.

வ்யா—அதாவது, ஸர்வதர்மங்களையும் விடச்சொன்ன இத் தால் அதர்மங்கள் புகுரும் என்கிற விது ஸம்பவியாது; தர்மங்களை விடசொன்ன மாத்ரம் ஒழிய, (அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே) என்கை.

அவ—(உஉ) அதர்ம நிவ்ருத்தியையும் தர்மஸப்தவாச்ய மாகையாலே, அத்தைவிடச்சொன்னால், அதர்மத்தைச் செய்யென்னுமிடம் அர்த்தாநுக்தமாகாதோ என்கிற ப்ரதிவாத்யுக்தியை அநுவதிக்கிறார், (தன்னடையே சொல்லிற்றுகாதோ வென்னில்) என்று.

(உஉ) தன்னடையே சொல்லிற்றுகாதோ என்னில்.

அவ—(உச) அதுக்குத்தரம் அருளிச்செய்கிறார், (ஆகாது, தர்மஸப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே) என்று.

(உச) ஆகாது, தர்மஸப்தம் அதர்மநிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

வ்யா—அதாவது, தர்மங்களை விடச்சொன்ன இத்தால், அதர்மங்களைச் செய்யென்னும் இடம் (தந்நடையே சொல்லிற்று) காது, (தர்மஸப்தம், அதர்மநிவ்ரு) த்யாத்யங்க ஸஹிதமாய் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்டாநத்தைக் காட்டுமதொழிய, ஸாமான்யேந (அதர்மநிவ்ருத்தி) மாத்ரத்தைக் (காட்டாமையாலே) என்கை.

அவ—(உரு) அதர்மநிவ்ருத்திக்கு தர்மஸப்த வாச்யத்வம் முக்யமாக வில்லையெயாகிலும், ஸர்வஸப்த ஸாஹித்யத்தாலே தர்மஸப்தம், விஸேஷணபூதமான இதுதன்னையுங்காட்டாதோ என்ன அருளிச்செய்கிறார், (காட்டினாலும்) என்றுதொடங்கி.

(உரு) காட்டினாலும், அத்தை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்று மித்தனை.

வ்யா—அதாவது, அப்படி (காட்டிற்று)கிலும், அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் அல்லாமையாலே, (அத்தையொழிந்த) விஹிதாநுஷ்டாந ரூபதர்மங்களான (வற்றைச் சொல்லிற்று மித்தனை) என்கை.

அவ—(உசு) இங்ஙன், ஒதுக்குகிறது என்கொண்டென்ன அருளிச்செய்கிறார், (தன்னையும்) என்றுதொடங்கி.

(உசு) தன்னையும், ஈஸ்வரனையும், பலத்தையும் பார்த்தால் அவை புதரவழி இல்லை.

வ்யா—அதாவது, அதர்மாநுஷ்டாநம் ஸேஷிக்கு அநிஷ்டம் ஆகையாலே, அவனுக்கு அதிஸய காணாமது ஒழிய அநிஷ்டகாணகை சேராதபடியான ஸ்வரூபத்தையுடைய (தன்னைப்பார்த்தாலும்), ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்காஸஹதையாலே, இத்தலையில் ஸ்வயந்ந நிவ்ருத்தி ஒழிய ப்ரவ்ருத்த்யம்ஸத்தில் ஒன்றையும்பொறுத உபாயபூதான (ஈஸ்வரனைப் பார்த்தாலும்), இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு பலம் அவனுடைய ப்ரீதி ஆகையாலே, தாத்த்ருஸமான (பலத்தைப் பார்த்தாலும்), இம்மூன்றுக்கும் விருத்தங்களை (அவை

புராவழி இல்லை) என்கை. ஆகையால் தர்மஸப்தம் அதர்ம நீவ்ருத்தியைக் காட்டிற்றாகிலும், அதை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளவேணும் என்றுகருத்து.

அவ—(உஎ)ஆக, த்விதீயபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று. அநந்தரம் த்ருதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார், (மாம்) என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (ஸர்வரக்ஷகனாய்) என்றுதொடங்கி.

(உஎ) (மாம்) ஸர்வரக்ஷகனாய், உனக்குக் கையாளாய், உன்னிசைவுபார்த்து, உன்தோஷத்தைப் போக்யமாகக்கொண்டு, உனக்குப்புதலாய், நீர்சுகிமாபோலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிறென்கை.

வ்யா—அதாவது, நம்முடைய ரக்ஷணம் இவன் பண்ணுமோ, பண்ணுனோ என்று ஸம்ஸயிக்க வேண்டாதபடி ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாய், தன் பெருமையையும், நம் சிறுமையையும் பார்த்து நம்மோடு கலப்பற்றிருக்குமோ என்ன வேண்டாதபடி ‡ (ஸேநயோருபயோர்மத்யேரதம் ஸ்தாபய) என்று, ஏன்காரயங்கொள்ளலாம்படி (உனக்குக்கையாளாய்), உன்னைரக்ஷிக்கையில் உண்டான நசையாலே, † (ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே) என்கிறபடியே, ரக்ஷ்யபூதனை (உன்னிசைவுபார்த்து), நன்குற்றங்கண்டு இகழுமோ என்று அஞ்சவேண்டாதபடி அஸ்த்தாநஸநேஹகாருண்யதர்மாதர்மதியாகுலனை (உன்தோஷத்தைப் போக்கியமாகக்கொண்டு), அஸரண்யஸரண்யனுகையாலே நீயும், பிறரும் உனக்குத் தஞ்சமல்லாததஸையில் ஒதுங்கலாம்படியான (புகலாய்), சைத்யமே ஸ்வபாவமானஜலம் ஒளஷண்யத்தைப் பஜிக்குமாபோலே,

‡ பூதீதா. க - உஉ. ஹ்ருஷீகேசம் ததாவாக்யம் இதமாஹமஹிபதே - ஸேநயோருபயோர்மத்யேரதம் ஸ்தாபயமேச்யத.

† லக்ஷமீதந்தரம், கள - எஅ. ஸர்வஜ்ஞொபிஹிஸர்வே ஸஸ்ஸதாகாருணிகோபிஸந் - ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத்ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே.

அபராதக்ஷாமணம்பண்ணி கடிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதரே, (அக) “தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்” என்கிறபடியே, குற்றத் தைக்காட்டி அகற்றும்போதும், விடக்ஷமனன்றிக்கே, (அக) “என்னடியாரது செய்யார்” என்று, மறுதலித்து ஒருதலை நின்று ரக்ஷிக்கும் (என்னை) என்கை.

அவ—(உஅ) (மாம்) என்று, விபவரூபத்தைக் காட்டுகையாலே வ்யாவர்த்திக்கப் பகிறவற்றை அருளிச்செய்கிறார், (இத்தால்) என்று தொடங்கி.

(உஅ) இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும், தேவதாந்தர்யா மித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

வ்யா—அதாவது, (என்னை) என்று, அவதரித்துக்கண்ணுக் கிலக்காய் அணுகிழிந்த தன்னை, வரணியகைச் சொன்ன (இத்தா லே), தேஸவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே காணவுங்கிட்டவும் ஒண்ணுதபடி யிருக்கிற (பரவ்யூஹங்களையும்), அஸாதாரண விக்ரஹ யுக்தமன்றிக் கே, உபாயாந்தர நிஷ்ட்டர்க்கு உத்தேஸ்யமாயிருக்கிற அக்நீந்த்ராத்ரி (தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும்) வ்யாவர்த்திக்கிறது என்கை.

அவ—(உக) தர்மங்களையெல்லாம் விட்டுத் தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே, பவிதமானதொரு அர்த்தவிஸேஷத்தை அரு ளிச்செய்கிறார், (தர்மஸம்ஸ்த்தாபநம்) என்று தொடங்கி,

(உக) தர்மஸம்ஸ்த்தாபநம் பண்ணப்பிறந்தவன் தானே, ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று என் கையாலே, ஸாக்ஷாத்தர்மம் தானே யென்கிறது.

வ்யா—அதாவது, * (தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி) என்கிறபடியே, ஸ்வப்ராப்திக்கு உடலானதர்மத்தை ஸ்த்தாபிப்ப தாகப் (பிறந்தவன்தானே) (ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய) என்று, மோ க்ஷலாததயா ஸாஸ்த்ரஸித்தங்களான (ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று) என்று, சொல்லுகையாலே, அவை ஸாக்ஷாத் தர் மங்களன்று, ஸ்த்தாபநீயமான (ஸாக்ஷாத்தர்மம்) † (க்ரஷ்ணம்தர்

(அக) பெரி - ஆ - திரு - மொ - ஸ - க - உ.

* ஸ்ரீகீதை - ச - அ. † பார - ஆர - அஅ - உக.

மௌராதநம்) என்று, ஸநாதநதர்மமான தானே என்னுமிடம் சொல்லுகிறது என்கை.

அவ—(௩௦) இத்தாலென் சொல்லுகிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (இத்தால் விட்ட ஸாதநங்களில் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது) என்று.

(௩௦) இத்தால் விட்ட ஸாதநங்களில் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது.

வ்யா—அதாவது, இப்படிச்சொன்ன (இத்தால்), கீழ் (விட்ட ஸாதநங்களில்) காட்டில், இந்த ஸாதநத்துக்குண்டான (ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது) என்கை.

அவ—(௩௧) அதுதானேதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (அதாவது) என்றுதொடங்கி.

(௩௧) அதாவது - வித்தமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வஸக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

வ்யா—இத்தால், கீழ்விட்ட ஸாதநங்களில்காட்டில், இதுக்கு ஏற்றமாவது, சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே தன் ஸ்வரூபவித்தியாம்படியிருக்கையன்றிக்கே, ஸநாதநதர்மமாகையாலே, (வித்தமாய்), † (யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிற ஸர்வஜ்ஞவிஷயமாகையாலே, (பரமதசேதநமாய்), * (பராஸ்யஸக்திர் விவிதைவஸ்ருயதே) என்கிறபடியே, (ஸர்வஸக்தியாய்), சேதநஸாத்யமாய், நடுவே அபாயங்கள் புகுருகைக்கு அவகாசமுண்டாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே, வித்தவஸ்துவா யிருக்கையாலே, (நிரபாயமாய்), பரதந்த்ரண இச்சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயிராதே (ப்ராப்தமாய்) கீழ்ச்சொன்ன பரமசேதனத்வாதிகளாலே, (ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை) என்றபடி.

அவ—(௩௨) இந்தஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷத்வத்தை ஸஹேதுகமாக ஸ்த்தாபிக்கிறார், (மற்றை உபாயங்கள்) என்று தொடங்கி மேல்மூன்று வாக்யத்தாலே.

(௩௨) மற்றை உபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே, ஸ்வரூப வித்தியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும். அசேதநங்களுமாய் அஸத்தங்களுமாய் இருக்கையாலே கார்யவித்தியில் ஸ்வரனை யபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கெதிர்த்தட்டா யிருக்கையாலே, இதர நிரபேக்ஷமா யிருக்கும்.

வ்யா—அதாவது, இத்தையொழிந்த (உபாயங்கள்) சேதப் ப்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமவை ஆகையாலே, தன்னுடைய (ஸ்வ ரூபஸித்தியில்) ப்ரவ்ருத்திகரண (சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்;) இவனுக்குச்செய்ய வேண்டுமவை அறிகைக்கும், அதுதன்னைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் யோக்யதையில்லாத (அசேதநங்களு மாய், அஸத்தங்களுமா யிருக்கையாலே) சேதநனுடைய இஷ்டா நிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரமான (கார்ய) த்தினுடைய (ஸித்தியில்) † (பலமத உபபத்தே:) என்கிறபடியே பலப்ரதத்வோபயோகியான, ஸர்வஸக்தித்வாத்யுப பத்தியுடையனான (ஸ்வரனையபேக்ஷித்திருக் கும்;) (இந்த உபாயம்) ஷீத்தத்வ பரமசேதநத்வ ஸர்வசக்தித்வங் களாலே (அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டா யிருக்கையாலே,) அந்ய (நிர பேக்ஷமாயிருக்கும்) என்கை.

அவ—(௩௩) இனி, இப்பதத்திலே ஆஸ்ரயணஸௌகர்யா பாதகங்களான குணவிசேஷங்களெல்லாம் ப்ரகாஸிக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார், (இதிலே) என்று தொடங்கி.

(௩௩) இதிலே வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸீ ல்ய ஸௌஸல்யங்களாகிற குணவிசேஷங்கள் நேராகப் ப்ரகாஸிக்கிறது.

வ்யா—அதாவது, அதர்மபுத்தியாலே தர்மத்தில் நீன்றும் நீவ் ருத்தனை அர்ஜஜுநனுக்கு, குற்றம்பாராதே அபேக்ஷிதார்த்தங் களை அருளிச்செய்கையாலே, (வாத்ஸல்யம்) ப்ரகாஸிக்கிறது; தன் னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலும் அருளிச்செய்தவளவன்றிக்கே, அர்ஜஜுநன் ப்ரத்பக்ஷிக்கும்படி பண்ணுகையாலே, ஸ்வாமித்வம்

(ப்ரகாஸிக்கிறது); * (ஹேக்ர்ஷ்ணஹேயாதவ) என்று, அர்ஜுனன் தானேசொல்லும்படி இவனோடேகலந்து பரிமாறுகையாலே (ஸௌஸீல்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது); அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி பண்ணுகையாலே, (ஸௌஸீல்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது); என்கை. (குணவிஸேஷங்கள்) என்றது, ஆஸ்ரயணத்துக்கு அபேக்ஷிதங்க ளானவையென்று தோற்றுக்கைக்காக. (நேராகப்ரகாஸிக்கிறது) என்றது, ஸ்ப்புடமாக ப்ரகாஸிக்கிறதென்றபடி.

அவ—(௩௪) இவை எல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌஸீல்யமாகையாலே, அவதாரப்ரயுக்தமான ஸௌஸீல்யத்தளவன்றிக்கே, ஸாரத்யேவஸ்த்திதனாய் நிற்கிற ஸௌஸீல்யாதிரயத்தை தர்ஸிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார், (கையும் உழவுகோலும்) என்று தொடங்கி.

(௩௪) கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், லேநாதூளி தூஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக்கீழே நாட்டின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்த்யவேஷத்தை (மாம்) என்று காட்டுகிறான்.

வ்யா—அதாவது, குதிரைகளைப் பேரித்து நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலேதரித்த (உழவுகோலும்), அவற்றை இடவாய் வலவாய்த் திருப்புகைக்காகவும், கிறுத்தருளவேண்டும் இடத்திலே தாங்கி நிறுத்துகைக்காகவும் (பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும்), திருமுடியில் ஒன்றாச்சாதிரியாமல் நிற்கையாலே (ஸௌஸீல்யம்) யாலே புழுதிபுடைத்த திருக்குழலும், (௬௦) “தேர்கடவிய பெருமான் களைழக்” என்கிறபடியே, சாத்தின சிறுசதங்கையுந் தானுமாகத் (தேருக்குக்கீழே நாட்டின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்த்யவேஷத்தை) என்றோ (என்று காட்டுகிறான்) என்கை. ஆக, த்ருதீயபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

* தீதா. கக-சக. ஸகேதிமத்வாப்ரஸபம்யதுத்தம் ஹேக்ருஷ்ணஹேயாதவஹேஸகேதி - அஜாநதாமஹிமாநம்தவேதம் மயாப்ரமாதா த்பரணயேநவாபி.

(௬௦) திரு - வா - ௩ - ௬ - ௬ - ௬௦.

அவ—(௩௫) அநந்தரம், சதுர்த்தபதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார். (ஏகம்) என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (இந்த ஏகஸப்தம்) என்று தொடங்கி.

(௩௫) இந்த ஏகஸப்தம் ஸ்த்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

வ்யா—அதாவது, இவ்வுபாய விஸேஷத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலே, பலவிடங்களிலும் அவதாரணப்ரயோகம் உண்டாகையாலே, உகாரம்போலே இந்த ஏகஸப்தமும் ஸ்த்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது என்கை.

அவ—(௩௬) இவ்வுபாயத்தை கீர்த்தியேந்த அநந்தரம், அவதாரணப்ரயோகம் பண்ணின வசநங்கள் பலவற்றையும் இதுக்கு உதாஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார், (மாமேவ) என்று தொடங்கி.

(௩௬) “மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே” “தமேவசாத்யம்” “த்வமேவோபாய பூதோமேபவ” “ஆநெனக்கு நின்பாதமேசரணாகத்தந் தொழிந்தாய்” என்றும், சொல்லுகிற படியே.

வ்யா—அதாவது, * (மாமேவயேப்ரபத்யந்தே) என்று, என்னையோவர் சிலப்ரபத்தி பண்ணுகிறார்கள் என்றும், † (தமேவசாத்யம்புருஷம்ப்ரபத்யே) என்று, ஆத்யனான அந்தப்புருஷனையே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறேன் என்றும், ‡ (த்வமேவோபாயபூதோமேபவ) என்று, நீயே எனக்கு உபாயமாக வேணும் என்றும், (௯௧) “ஆநெனக்கு கின்பாதமே சரணாகத்தந் தொழிந்தாய்” என்று, எனக்கு உபாயந்தருகிற இடத்தில் உன்திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தாபென்றும் சொல்லுகிற இவ்விடங்களில், (மாமேவ) (தமேவ) (த்வ

* ஸ்ரீகீதா. ஏ - ௧௩. தேவீஹ்யேஷாகுணமயிமமமாயாதாரத்யயா - மாமேவயேப்ரபத்யந்தேமாயாமேதாம்தரந்திதே.

† தத்ப்ரமத்தபரிமார்கிதவ்யம் யஸ்மிந்ததாநகிவர்தந்தீபூய:—தமேவசாத்யம்புருஷம்ப்ரபத்யே யத:ப்ரவ்ருத்தி:ப்ரஸ்துதாபுராணி.

‡ அஷ்டி - ஸம்ஹிதை. ௩௬-௩௭. (௯௧) திரு-வா-௫-௭-௧௦.

கஉஅ முழுக்ஷுப்படிவ்யாக்யர்நம்.

மேவ) (கின்பாதமே) என்று, ஸ்வீகார்யவஸ்து கிர்தேஸாரந்தரம் அவதாரணத்தைச் (சொல்லுகிற) ப்ரகாரத்திலே என்கை.

அவ—(௩௭) ஏதத்வ்யாவர்த்யம் ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (இத்தால்) என்றுதொடங்கி.

(௩௭) இத்தால் (வ்ரஜ) என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

வ்ய—அதாவது, உபாயந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில் பெளநருக்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், தேவதாரந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமா மளவில் (மாம்) என்று அஸாதாரணகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே வித்தமாகையாலும், இந்த அவதாரணத்தால் (வ்ரஜ) என்று, மேல்சொல்லுகிற (ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக்) கழிக்கிறது என்கை. இந்த ஸ்வீகாரந்தான் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸாதநம் என்று நினைக்கலா யிருக்கையாலே, இதில் ஸாதநத்வம் அவஸ்யங்கழிக்க வேணுமிதே.

அவ—(௩௮) ஸ்வீகாரந்தரமொழிய உபாயங்கார்யகரமாகாமையாலே, பேற்றுக்கு இது அவஸ்யம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடி தானென்றனை என்ன அருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது) என்று.

(௩௮) ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலேவந்தது.

வ்ய—அதாவது, ஸ்வீகாரந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்டகீர்ருத்தியும், இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகையாகிற இது (அவனாலே) ஆனப்போலே, தத்பூர்வபாயியான (ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே) உண்டானது என்கை. இத்தால், ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயகார்யத்வமொழிய உபாயத்வம் இல்லை என்றதாயிற்று.

அவ—(௩௯) அவனாலே வருகையாவதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், (ஸ்ருஷ்டி) என்றுதொடங்கி.

(௩௯) ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.

வ்ய—அதாவது, கரணகளேபரவிதரனாய், போகமோக்ஷஸூ
ந்யனாய், அசிதவியேஷிதனாயக் கிடக்கிறதஸ்யயிலே, கரணகளே
பரவிசிஷ்டனாய், ஜ்ஞாநவிகாஸயுக்தனம்படிஸ்ருஷ்டித்தா, (கூஉ)
“எதிர்குழல்புக்கு” என்கிறபடியே, இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக
அநேகா (வதார) ங்களோப்பண்ணி அவதரித்தவிடங்களிலே, ஆஸ்ர
யணருசிவிஸ்வாஸ ஜநகமான தத்குணசேஷ்டிதாதிகளைப் பரகாஸிப்
பித்து, இவ்வழியாலே அவன்பண்ணினக்ருஷியாலே பவித்ததுஇது
வென்கை.

அவ—(சு0) இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார், (அது
வுமவனதின்னருளே) என்று.

(சு0) “அதுவும் அவனதின்னருளே”

வ்யா—அதாவது, (கூங) “உணர்விலும்பொருவனை யவன
தருளா லுறற்பொருட்டென் னுணர்விலுள்ளே யிருத்தினேன்”
என்று, உணர்வுமிக்கிருக்கக் கடவரான நீத்யஸுவிரிகளுடைய ஸத்
தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனான அத்விதீயனுனவனை, அவனுடைய அரு
ளாலே ப்ராபிக்கைக்காக என்னுடைய அபேக்ஷாரூப ஜ்ஞாநத்துக்கு
ள்ளே யிருத்தினேனென்று தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை யருளிச்
செய்தவ நந்தரம், (கூங) “அதுவுமவனதின்னருளே” என்று, அந்
தஸ்வீகாரந்தானு மவனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே உண்டான
தென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே, (ஸ்வீகாரம்) அவனுடைய
(க்ருஷிபலம்) என்றே கொள்ளவேணும் என்கை.

அவ—(சுக) இப்படி ஆகையால் இந்தஸ்வீகாரத்தில் சரக்கற
நீனைக்கக் கடவனென்கிறார், (இத்தையொழியவும்) என்றுதொடங்கி,

(சுங) இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ் செய்யும்
என்று நினைக்கக்கடவன்.

வ்ய—அதாவது, இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷிபண்
னுவா நெருவன் ஆகையாலே, இதுக்காக அன்று அவன் நமக்குக்
கார்யஞ் செய்கிறது, (இத்தை ஒழியவும்) இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநகர

(கூஉ) திருவா = உ - எ - னு, (கூங) திருவா = அ - அ - னு.

ணை (தானே) நம்முடைய இஷ்டாதிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தைச் (செய்யும் என்று) ப்ரதிபத்திபண்ணக் (கடவன்) என்கை.

அவ—(சஉ) இப்படி நினைக்கவேண்டுகிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், (அல்லாதபோது) என்றுதொடங்கி.

(சஉ) அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷயம் ஜீவி யாது.

வ்யா—அதாவது, இத்தையொழியவுங் கார்யஞ்செய்யுமென்று நினையாதே, இதுவும்வேணும் அவன் கார்யஞ்செய்கைக்கு என்று நினைக்குமளவில், (உபாய)த்தினுடைய ஸஹாயாந்தர (நைரபேக்ஷயம் ஜீகிக்கப்)பெறுது என்கை.

அவ—(சங) ஆனால் இந்தஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (இது) என்று தொடங்கி.

(சங) இது ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தம், புத்திஸமாதாதார்த்தம், சைத்ந்யகார்யம், ராகப்ராப்தம், ஸ்வரூபநிஷ்டம், அப்ரதிக்ஷேதத்யோதகம்.

வ்யா—அதாவது, இந்தஸ்வீகாரம் இத்தலையிலொன்று மின் திக்கேயிருக்க ஸ்வரன்தானே உஜ்ஜிவிப்பிக்குமளவில், எல்லாரும் பின்னை முக்தராகவேண்டாவோ என்கிற (ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கபரிஹார) த்துக் குறுப்பு; இதுதான், நெடுங்காலம் நம்மை ரக்ஷியாத வன் இன்றுநம்மை ரக்ஷிக்கும் என்றிருக்கிறது நாமென்கொண்டென்று இவன் தனும்பாமல் (புத்திஸமாதாநம்) பிறந்திருக்கைக் குறுப்பு; இவன்தான் அசேதநமன்றிக்கே சேதநனாகையாலே, அவனே உபாயம் என்கிற அத்யவஸாயம் இவன் (சைத்ந்யத்)தினுடைய (கார்யம்); வைதமாக ஆன்றிக்கே இதில் ரஸஜ்ஞான இவனுடைய (ராக) த்தாலே (ப்ராப்தமான) இது ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிக்கே ததேகரக்ஷயத்வரூபமான (ஸ்வரூபத்)திலே நிற்குமது, அநாதிகாலம் ஸ்வரக்ஷணத்தினாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப் போந்த இவன் அதுதவிர்த்தமைக்கு ப்ரகாஸகம் என்கை.

அவ—(சச) இனி, “மாம்” என்கிற பதத்துக்குக் கீழும், இங்கும், ஸ்வரனுடைய செயல்களை அருளிச்செய்கிறார், (கீழ்) என்று தொடங்கி.

(சச) கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக்குலைத்தான், இங்குத்தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்.

வ்யா—அதாவது, (ஸர்வதர்மார் பரித்யஜ்ய) என்கிற இடத்தில், ஸகலோபாயங்களுக்கும் விடச்சொல்லுகையாலே, பலப்பதனான (தானும்), உபாயார்த்தரங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற (நிலையைக் குலைத்தான்; “ஏகம்” என்கிற இடத்தில், ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைக் கழிக்கையாலே, உபாயபூதனான (தானும்), தன்ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்திபண்ணி கீழ்கிற (இவனுமான) நிலையைக்குலைக்கிறான் என்கை. உபாயார்த்தரங்களைப் பிறர் என்றது, (கச) “உன்னுல்லால் பாவராலும்” என்றாற்போலே.

அவ—(சரு) இனி, ஸாதகபுத்த்யா இவன்பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய தோஷத்தை அருளிச்செய்கிறார், (அவனை) என்று தொடங்கி.

(சரு) அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்காரகர்ப்பம், அவத்யகரம்.

வ்யா—அதாவது, கீருபாதிசரக்ஷணை (அவனை) தத்ரக்ஷ்யபூதனான (இவன்), தன்ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம், ஸ்வகர்த்ருத்வரூப (அஹங்காரகர்ப்பம்)முமாய், பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்துவாங்குமாபோலே, (அவத்யகர)முமா யிருக்கும் என்கை.

அவ—(சக) ஆனால், ரக்ஷகமாவது தானேதென்ன அருளிச் செய்கிறார், (அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்) என்று.

(சக) அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

வ்யா—அதாவது, இவ்வாத்மானினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் கடவானான அவன், இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக்கடவோம் என்று அஃ

மாநித்தக்கொள்ளுகையாகிற (ஸ்வீகாரமே,) இவனுக்கு (ரக்ஷக) மாயறுவது என்கை.

அவ—(சஎ) சேதந ப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் இவ்வுபாயம் ஸஹியாதென்னு மத்தைத் தெளிவிக்கக்காச, உபாயாந்தரங்களும் இவ்வுபாயத்துக்கும் உண்டானவிசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார், (மற்றை) என்றுதொடங்கி.

(சஎ) மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தோஷம், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தோஷம்.

வ்யா—அதாவது, வித்த்தோபாயமான இத்தையொழிந்த (உபாயங்களுக்கு), சேதந ப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூபவித்த்தியாக வேண்டுகையாலே, இவனுடைய ஸ்வயத்ர (சிவ்ருத்தி தோஷ) மாயிருக்கும்; இந்த உபாயத்துக்கு, ஸஹாயாந்தரஸம் ஸர்க்கம் அஸஹ்யமாகையாலே, இச்சேதநனுடைய (ப்ரவ்ருத்தி) என்பதொன்றுமே, (தோஷ) மாயிருக்கும் என்கை.

அவ—(சஅ) சேதந வ்யாபாரமொன்றும் வேண்டாவென்னு மிடத்துக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறார், (சிற்றவேண்டா) என்று.

(சஅ) “சிற்றவேண்டா”

வ்யா—அதாவது, வித்த்தோபாய ஸ்வீகாரஞ்சொல்லுகிற (சுரு) ‘மற்றொன்றில்லை’ என்கிறபாட்டிலே, (சிற்றவேண்டா) என்று, ‘சிற்றுதல், சிதறுதலாய், பரக்கவொருவ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா’ என்கையாலே, இவ்வுபாயத்தில் இழியுமவனுக்கு ஒருவ்யாபாரம் பண்ணவேண்டாவென்னு மிடஞ்சொல்லிற்றிறே யென்கை.

அவ—(சக) இதுதான் இயம்லோகந் தனக்குள்ளே சொல்லிற்றென்கிறார், (சிவ்ருத்தி கீழேசொல்லிற்று) என்று.

(சக) நிவ்ருத்திகீழே சொல்லிற்று.

வ்யா—அதாவது, (ஸ்ரவதர்மாந்பரித்யஜ்ய) என்று, ஸகலப்ரவ்ருத்தியினுடையவும் (சிவ்ருத்தி) யே இவனுக்குவேண்டிவதென்னுமிடம், (கீழேசொல்லிற்று) என்கை,

அவ—(௫௦) ஆனால் உபகாரஸ்ம்ருதிதான் வேணுமோ, அது உபாயத்தில் முதலிடாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், (உபகாரஸ்ம்ருதியும்) என்றுதொடங்கி.

(௫௦) உபகாரஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலேவந்தது உபாயத்தில் அந்தர்பவியாது.

வ்யா—அதாவது, (௯௯) “என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்” (௯௭) “மருவித் தொழுமனமேதந்தாய்” இத்த்யாதியாலே இவ்வுபாயவிஷயத்தில், இவன் பண்ணும் (உபகாரஸ்ம்ருதியும்), இவனுடையசைதந்ய (ப்ரயுக்தமாய்) வந்ததித்தனை; இது உண்டாகையாலேயன்றோ ஈஸ்வரன் கார்யஞ்செய்தது என்று (உபாயத்தில்) உட்புகாது என்கை. ஆக, சதுர்த்தபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அவ—(௫௧) இனி, பஞ்சமபதத்தை உபாதாநம்பண்ணுகிறார், (ஸரணம்) என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (உபாயமாக) என்று.

(௫௧) (ஸரணம்) உபாயமாக.

அவ—(௫௨) அர்த்தாந்தரங்களையுங் காட்ட வற்றாயிருக்க, இவ்விடத்தில் இது உபாயத்தையே காட்டுகிறமையை ஸ்வேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார், (இந்தஸரணஸப்தம்) என்று தொடங்கி.

(௫௨) இந்த ஸரணஸப்தம், ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது, கீழோடேசேரவேண்டுகையாலே.

வ்யா—அதாவது, * (உபாயே க்ர்ஹரக்ஷித்ரோஸ் ஸப்தஸ்ஸரணமீத்யயம், வர்த்தே) என்கிறபடியே, ஸரணஸப்தமான இது, ரக்ஷிதாவையும், க்ருஹத்தையும், உபாயத்தையும், காட்டக்கடவதேயாகிலும், (ஸாம்ப்ரதஸைஷ உபாயார்த்தைகவாசக:) என்கிறபடி

(௯௯) திரு - வா - உ - எ - அ. (௯௭) திரு - வா - உ - எ - ஏ.

* அணி - பு = ஸம் - ந - ந = ந - ச.

யே, இந்தஸ்த்தலத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது; ஸர்வதர்மங் களையும் விட்டு, தன்னைப்பற்றச்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால் (கிழோடேசேரவேண்டுகையாலே) என்கை.

ஆனால், கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநாந்தரபரித்யாகந்தானே ஸ்வீகார வஸ்துவின் உபாயத்வத்தைத் தோற்றுவிக்குமதாயிருக்க, ஸரண ஸப்தப்ரயோகந்தான் வேணுமோ என்னில், வேணும். ப்ரபக ஸமயத்தில்போலே ப்ராப்யஸமயத்திலும் நதிகிஸ்தரணாந்தரத்தில் ப்லவபரித்யாகம்போலே, ஸாதநாந்தர பரித்யாகம் ஸமாநமாகை யாலே, தத்விசிஷ்டமேயாகிலும், ஸ்வீகாரமாத்ரம் வ்யவச்சேதக மாக மாட்டாமையாலே.

அங்ஙனஞ்சொல்லலாமோ, இந்தஉபாயாந்தரத்யாகம் ஸ்வீகா ரத்துக்கு அங்கமாக விதிக்கப்படுகின்ற தாகையாலே, ஸ்வீகாரத் தினுடைய உபாயத்வத்தைக்காட்ட வற்றுகையால், ஸரணஸப்தப்ரயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம் இல்லையே என்னில்; அப்படிச் சொல்லவொண்ணாது, ஆர்த்தமாக வருமதிற்காட்டில் ஸாப்தமாகச் சொல்லுமதயுத்தம் ஆகையாலே. † (ஆக்ஷேபதஃ ப்ராபதாபிதா கிகஸ்யைவ க்ராஹ்யத்வாத்) என்றிறே, பாஷ்யகாரரும் அருளிச் செய்தது.

ஆக, உபாயவாசியான இந்தஸரணஸப்தத்தாலே, இவ்வஸ்து வுக்கு ப்ராப்யதயாஸ்வீகார்யத்வமும், ப்ராபகதயாஸ்வீகார்யத்வமும் உண்டாகையாலே, அதில் ப்ராப்யதயாஸ்வீகாரத்தைவ்யவச்சேதித் ததாயிற்று.

அவ—(௫௩) இனி, ஷஷ்ட்பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகி ரூர், (வ்ரஜ) என்று. அதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (புத்திப ண்ணு) என்று.

(௫௩) (வ்ரஜ) புத்திபண்ணு.

அவ—(௫௪) அதுதன்னைவிஸதீகரிக்கிறார், (கத்யர்த்தமாவது) என்று தொடங்கி.

(௫௪) கத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய், அத்யவஸி யென்றபடி.

வ்யா—அதாவது, * (வ்ரஜகதௌ) என்கிறதானாலே கத்யர்த்தமாய், * (கத்யர்த்தாபுத்த்யர்த்தா:) என்கிறந்யாயத்தாலே, (கத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய், அத்யவஸி என்றபடி) என்கை.

“இந்தபுத்தியாகிறது,—த்யாஜ்யகோடியில் உத்தீர்ணமாய், உபாய கோடியில் அநுப்ரவிஷ்டமாய், ப்ராபகார்தர பரித்யாகபூர்வகமாய், பகவத்ரக்ஷகத்வாது மதிருபமாய், சைதந்யகார்யமாய், ப்ரார்த்தநாகர்ப்பமாய், பகவத் முகவிகாஸஹேதவாய், வ்யபிசாரவிளம்பவிதரமாயிருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞானவீசேஷம்” என்று, பரந்தபடியில் இவரருளிச்செய்தவிது இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

அவ—(ருரு) ஸாமான்யேந கதிவாசியானவிது, மாநஸவாசிக காயிகரூபமான கதித்ரயத்தையும் காட்டவற்றாயிருக்க, மாநஸமான அத்யவஸாயமாத்ரத்திலே ஒதுக்குகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார். (வாசிக காயிகங்களும்) என்று தொடங்கி.

(ருரு) வாசிக காயிகங்களும் இதக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச்செய்தேயும், * ஜ்ஞாநாத்மோக்ஷமாகையாலேமாநஸமான அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா—அதாவது, (சுஅ) “சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும்” என்கிறபடியே, கரணத்ரயத்தாலும் உண்டானஸ்வீகாரம் அதிகாரபூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வரணைக் கிறூபமான (வாசிகமும்), அஞ்சல்யாதி ரூபமான (காயிகமும்) இந்தஸ்வீகாரத்துக்கு (அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச்செய்தேயும், * “ஜ்ஞாநாத்மோக்ஷம்” ஆகையாலே) அவையிரண்டையுமொழிய, (மாநஸமான அநுஷ்டாந) மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை, ஆக, ப்ரதிபத்ம் அர்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அவ—(ருசு) இனி, பூர்வார்த்தத்தால் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அநுவதித்து நிகழிக்கிறார், (ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி) என்று தொடங்கி.

* தாது - ப்வா,

(சுஅ) திரு-வா-சு-ரு-சுசு.

(௫௬) ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, த்யாகப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, உபாய நைரபேக்ஷயஞ்சொல்லி, உபாயத்வஞ்சொல்லி, உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

வ்யா—அதாவது, (ஆக,) பூர்வார்த்தத்தால் (ஸ்ரீவதர்மாந்) என்று (த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி,) (பரித்யஜ்ய) என்று (த்யாகப்ரகாரத்தைச்சொல்லி,) (மாம்) என்று (பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி,) (ஏகம்) என்று (உபாய நைரபேக்ஷயஞ்சொல்லி), (ஸரணம்) என்று (உபாயத்வஞ்சொல்லி), (வ்ரஜ) என்று (உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது) என்கை.

அவ—(௫௭) அநந்தரம், உத்தரார்த்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாகக்கோலி, அதில் ப்ராதமபதத்தை உபாதாநம்பண்ணுகிறார் (அஹம்) என்று. இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் ஈஸ்வரன்செய்தருளுகிற அம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்) என்று.

(௫௭) (அஹம்) ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா—அதாவது, அதிகாரிக்குத்யமிதே, பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லிற்று, உபாயபூதனு தன்னுடைய க்ருத்யத்தை அருளிச் செய்கிறது இதிலேயிதே.

அவ—(௫௮) இனி, இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (ஸ்ரீவஜ்ஞாய்) என்றுதொடங்கி.

(௫௮) ஸர்வஜ்ஞாய், ஸர்வஸக்தியாய், ப்ராப்தனான்.

வ்யா—அதாவது, *(யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் அறியுமவனாய், † (ப்ராஸ்யஸக்திர்விவிதைவச்ஞாயதே) என்கிறபடியே, எல்லாஸாமர்த்த்யத்தையும் உடையனாய், ஸேஷிஆகையாலே (ப்ராப்தனா) பிருக்கிற (நான்) என்கை.

அவ—(௫௯) அல்லாத குணங்கள் எல்லாங்கிடக்க, இந்தகுண விசேஷங்களை இவ்வஹம் ஸப்தங்காட்டுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார், (இவன் கீழ்க்கின்றகிலையும்) என்றுதொடங்கி.

(௫௯) இவன் கீழ் நின்றதிலையும், மேல் போக்கடி அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும் தன்பேராகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கிடான பந்தத்தவிசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

வ்யா—அதாவது, இச்சேதநனுக்கு அகிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளைப் பண்ணுமளவில் இவன் பூர்வத்தில் (கின்றகிலையும், மேல்போக) ததக்கவழியும் (அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே) அவற்றைச் (செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும்) தக்கவையாயிருந்துள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வங்களாகிற (குணவிசேஷங்களையும்), இவன் கார்யஞ்செய்யு மிடத்தில் இவனுக்காக அன்றிக்கே, (தன்பேராகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கிடான) ஸேஷித்வரூப (பந்தத்தவிசேஷத்தையும்) ப்ரகாசிப்பிக்கிறது என்கை.

(மாம்) என்கிற இடத்தில், ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாசித்தாப்போலே, “அஹம்” என்கிறவிடத்திலும் கார்யகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாசிக்குமிறே. வாத்ஸல்யாதிகள் இல்லாதபோது ஆஸ்ரயணம் கூடாதாப்போலே, ஜ்ஞாநஸக்தியாதிகள் இல்லாதபோது கார்யகரத்வம் கடியாமையாலே. இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநஸக்திகளும், ப்ராப்தியுஞ் சொன்ன இதுபூர்த்திக்கும் உபலக்ஷணம்.

அவ—(௬௦) இப்பதத்தில் (மாம்) என்கிற இடத்தில், ஸாரதியாய்கின்ற பாரதந் த்ர்யத்துக்கு எதிர்த்தான தன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார், (தனக்காகக் கொண்ட) என்றுதொடங்கி.

(௬௦) தனக்காகக்கொண்ட ஸாரதத்தய வேஷத்தை அவ்நையிட்டுப் பாராதே தன்னையிட்டுப்பார்த்து, அஞ்

சினவச்சந்திர தானான தன்மையை (அஹம்) என்று காட்டுகிறான்.

வ்யா—அதாவது, (மாம்) என்று, ஸாரத்த்யவேஷத்தோடே சிற்றிதன்னைப்பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுனன் தன்னுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக ஏறிட்டுக் (கொண்ட ஸாரத்த்ய வேஷத்தை) ஸர்வாதிகனாவன் இப்படித் தாழ்வின்றது, தன்குணத்தாலேயிறே, என்று (அவனையிட்டுப்பாராதி) நமக்கிழிதொழில்செய்து ஸாரதியாய் சிற்றிதவன்னேரே என்று (தன்னையிட்டுப்பார்த்து), ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று என்னுகின்றான், இதென்னாகக் கடவது என்று (அஞ்சின அச்சந்திர), ஸ்வாதீந த்ரிவிதசேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்கொண்டு கிரங்குர ஸ்வதந் த்ரையிருக்கிற தன்னுடைய யதாவஸ்த்திதிவேஷத்தை (அஹம்) என்று தர்ஸிப்பிக்கிறான் என்கை.

அவ—(கக) ஏவம்பூதனாவன் பரதந்த்ரானதும், தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச் செய்ததன் மென்னு மிடத்தை அருளிச்செய்கிறார், (கீழில்) என்றுதொடங்கி.

(கக) கீழில் பாரதந்த்ரயமும் இந்த ஸ்வாதந்த்ரயந்தினுடைய எஸ்ஸைநிலமிதே.

வ்யா—அதாவது, (கீழ்), ஸாரதியாய்கின்ற பாரதந்த்ரயமும், கீளைத்தது செய்யுமளவில் தனக்கொரு கிவாரகரில்லாதபடியான (இந்த ஸ்வாதந்த்ரயத்தினுடைய) லீமாபூமியிறே, என்கை.

அவ—(ககஉ) அநந்தரம், த்விதீயபதத்தை உபாதாரம்பண்ணுகிறார், (த்வா) என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (அஜ்ஞராய்) என்றுதொடங்கி.

(ககஉ) (த்வா). அஜ்ஞனாய், அஸ்க்தனாய், அப்ராப்தனாய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை.

வ்யா—அதாவது, உன்கார்டங்கள் அறிகைக்கு தக்க ஜ்ஞாந மில்லாதவனாய், அதுதான் உண்டானாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்குப் ப்ராப்தியில்லாதவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வ

தர்மங்களையும் விட்டு என்னையே கிரபேசேஷாபாயமாக பரிக்ரஹித் திருக்கிற (உன்னை) என்கை.

அவ—(௬௬) அந்தரம், த்ருதீயபதத்தை உபாதரம்பண்ணு கிரூர், (ஸர்வபாபேப்யஃ) என்று. இதுவும், பாபமும், பஹுவசந மும் ஸர்வஸப்தமுமாய், த்ரிப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே, இம்மூன் றையும் உட்கொண்டு இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிரூர், (மத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கள்) என்றுதொடங்கி.

(௬௭) (ஸர்வபாபேப்யஃ) மத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தத் தங்கள் என்று யாவையாவை சிலபாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிரூய் அவ்வோபாபங்கள் எல்லாவற்றில் நின் றும்.

வ்யா—அதாவது, பாபமாகிறது, இஷ்டவிரோதியாயும் அநி ஷ்டஹேதுவாயும் இருக்குமதாகையாலும்; மோக்ஷப்ரகரணமாகை யாலே, இவ்விடத்தில் இஷ்டவிரோதிகளாகிற பகவல்லாப விரோதி களாகையாலும், அதில்ஜ்ஞாநவிரோதியும், ருசிவிரோதியும், உபாய விரோதியும் பண்டேசீவ்ருத்தமாகையாலும், இனி உள்ளது ப்ரா ப்தி விரோதியாகையாலே, நீயென்னை ப்ராபிக்கைக்கு (ப்ரதிபந்த கங்கள் என்று யாவையாவை சிலபாபங்களை) உத்தேசித்து பயப் படுகிரூய், அந்தவந்த (பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றும்) என்கை.

அவ—(௬௮) அதில் பஹுவசந விவக்ஷிதங்களை அருளிச் செய்கிரூர், “(பொய்ர்கீன்ற ஞானமும்) என்றுதொடங்கி.

(௬௮) “பொய்ந் நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக் கும் அழுக்குடம்பும்” என்கிறபடியே, அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தங்களைச் சொல்லு கிறது.

வ்யா—அதாவது, (௬௦) “பொய்ர்கீன்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பும்” என்று, உத்பத்தி விராஸாதி யோகத் தாலே, அஸத்ய ஸப்தவாச்யமான அசேதந விஷயத்தில் ஆத்மஜ் ஞானமும், அந்ததேஹாத்மாபியாந மடியான ஸாம்ஸாரிகதுஷ்கர்ம

(௬௦) திரு - விரு - ௧.

ப்ரவ்ருத்தியும், அந்தகர்மமடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸாஸ்ரு தாதி மஸூபதேஹ ஸம்பந்தத்தமும்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, (அவித்யையும்), (கர்ம)மும், (வாஸனையும்), (ருசியும்), (ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்த)முமாகிற இவற்றைச் (சொல்லுகிறது) என்கை,

இவற்றில் அவித்யையாவது, ஜ்ஞாநாதயநூபமாய், அந்ய தாஜ்ஞாநநூபமாய், விபரீதஜ்ஞாந நூபமாயும் மூன்றுவகைப்பட்ட அஜ்ஞாநம்.

(கர்மம்) ஆவது புண்யபாபம்; மோக்ஷத்தைப்பற்ற பாபத்தோ பாதிபுண்யமும் த்யாஜ்யமாம், * (புண்யபாபேவித்யா)என்னக்கடவ திறே.

(வாஸ)னையாவது அஜ்ஞாநவாஸனையும், கர்மவாஸனையும், ப்ர க்ருதி ஸம்பந்தத்தவாஸனையும். ருசியும் விஷயபேதத்தாலே பஹு விதையாயிருக்கும். (ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தம்) ஆவது, ஸ்த்தூல ஸுஷூமநூபமா யிருந்துள்ள அகித்ஸம்பந்தத்தம்.

அவ—(சுரு) இனி, வர்வஸப்தவிவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய் கிறார், (த்ருணச்சேத) என்று தொடங்கி.

(சுரு) த்ருணச்சேத கண்யேநாதிக்கிணப்போலே ப்ர க்ருதிவாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கு மவையென்ன, லோகாபவாத பீதியாலும், கருணையாலும், கலக்கத்தா லும், செய்யுமவையென்ன; எல்லாவற்றையும் நினைக் கிறது.

வ்யா—அதாவது, துரும்புநறுக்குகை, திணவுதின்ற விடம் சொரிகை தொடக்கமானவைபோலே, அபுத்தியூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராகங்கென்ன; செய்யாத போது “லோகம் நம்மை அபவாதஞ்சொல்லுமே” என்கிற, பயத் தாலும் நம்மைக்கண்டு லௌகிகர் இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர்களுக்கு விராஸமாமே! ஜயோ! என்கிற க்ருபையாலுஞ் செய் யும் கித்யநைமித்திக கர்மங்களென்ன; ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்காளாலே கலக்கி த்யக்தோபாயங்களிலே அந்வயித்தல், புருப்பரபத்தி பண்ணு தல் (செய்யுமவையென்ன எல்லாவற்றையும் கினைக்கிறது) என்கை.

அவ—(சுசு) ஸாதரபுத்த்யா செய்மாதவையும் வஸ்துசத்த்யா ஸாதரகோடியிலே அந்வயிக்கு மென்னுமத்தை ஸங்காபூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார், (உந்மத்த) இத்யாதியலே.

(சுசு) உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்திபோலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்களாமோ வென்று நினைக்கவேண்டா.

வ்யா—அதாவது, * (உந்மாதஸ்சித்தவிப்ரமம்) என்கிறபடியே, சித்தவிப்ரமம் பிறந்தானொருவன், “இன்னவருக்குப் போகிறோம்” என்கிற கிணைவின்றிக்கே யொருவழியே போகாநின்றால், அவ்வழிக் கோருரோடே ஸம்பந்தமுண்டா யிருக்கையாலே, அவ்வூரிலே சென்று சேருமாபோலே, ஸாதரபுத்திரஹிதமாக லோகாபவாத பித்யாதிகளாலே செய்யப்படுகிற இவை, விட்ட (உபாயங்களிலே அந்விதங்களாமோ வென்று கிணைக்கவேண்டா), அந்விதங்களாயே விடமென்றபடி.

“ஆர்ஸுஸ்ய ப்ரதாநராய் அநுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்டகட்டி ஆகாஸத்திலே கில்லாதப்போலே, அவையு மொருபலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவது ; ஆகையாலே அவையும் பாபஸப்தவாச்ய மாகக்கடவது” என்றிறே, தனிஸ்லோகத்திவிவர்தாமே அருளிச்செய்தது.

அவ—(சுசு) அதுதானேயாகிறது, புரப்பரத்திக்கு தோஷ மேதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (கலங்க) என்றுதொடங்கி.

(சுசு) கலங்கியுபாய புத்த்யாபண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடொங்கும்.

வ்யா—அதாவது, ஸக்ருததுஷ்டாந்மொழிய புநரதுஷ்டான த்தை ஸஹிபாதப்ரபத்தி ஸ்வபாவத்தை அறியாதே(கலங்க)அகிஷ்ட நிவ்ருத்திக்காகவாதல்,இஷ்டப்ராப்திக்காக வாதல்,(உபாயபுத்த்யா) மீண்டு (பண்ணும் ப்ரபத்தியும்) † (அத்பாதகபிதஸ்த்வம்) என்று, உபாயாந்தரம்போலே பாதகஸம் என்கை.

அவ—(சுசு) அந்ந்தரம், சதுர்த்தபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார், (மோக்ஷயிஷ்யாம்) என்று, அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (முக்ததும்படி பண்ணக்கடவேண்) என்று.

(சுஅ) (மோக்ஷமிஷ்யாமி) முத்தனும்படி பண்ணக் கடவேன்.

வ்யா—அதாவது, இவற்றில் கின்றும் விடப்பட்டவனும்படி பண்ணக்கடவேன் என்கை.

அவ—(சுசு) இனி, ணிஜர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், (ணிச்சாலே) என்றுதொடங்கி.

(சுசு) ணிச்சாலே நானும்வேண்டா, நீயும்வேண்டா, அவ்வதன்னடையே விட்டுப் போங்காணென்கிறான்.

வ்யா—அதாவது, “இஷ்யாமி” என்கிற (ணிச்சாலே) ஸ்வயங்கர்த்தா வாகையன்றிக்கே, தான் ப்ரயோஜக கர்த்தாவாய், விநிவிக்கக்கடவ னென்கையாலே, (நானும்) இதுக்கொரு (யத்நம்பண்ணவேண்டா,) நீயும் இதுக்கு ப்ரார்த்திக்க (வேண்டா,) நீயென்னை யாஸ்ரயித்த ராஜகுல மாஹாத்மயத்தாலே உன்னைக்கண்டு தானே பயப்பட்டு, (சுஉ) “காஞ்ஞவொருங்கிறும் கண்டிலமால்” என்கிறபடியே, போனவழி தெரியாதபடி (தந்தையேவிட்டுப் போங்காணென்று) அருளிச்செய்கிறான் என்கை.

அவ—(எ0) இப்படி அருளிச்செய்ததின் கருத்தை வெளியிடுகிறார், (என்னுடைய) வென்று தொடங்கி.

(எ0) என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நானிரங்கினால் கிடக்குமோ என்கை.

வ்யா—அதாவது, பாபங்களாகிறன, குப்பையில் ஆமணக்குப் போலே யெழுந்து, பாம்புபோலே மிடற்றைப் பிடிப்பதொன்றன் திறை; சேதநன்பண்ணின கர்மங்கள் கஷணத்வம்ஸிகளாகையாலே, அப்போதே நயித்துப்போம், அஜ்ஞனாகையாலே கர்த்தாவான விவனும் மறந்துபோக ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாம னுணர்ந்திருந்து ப்ராப்தகாலங்களிலே தப்பாமல் கிறுத்ததுபலிப்பிக்கிற (என்னுடைய நிக்ரஹ) ரூபமாகையாலே, அந்த நிக்ரஹபலமாய் (வந்தவை) நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான அதுக்ரஹத்தை

(நான்பண்ணினால்) அவ்விஷயத்தில் பின்னை (கிடக்குமோ என்கை) இதுக்குக்கருத்து என்றபடி.

அவ—(எக) தந்நடையே விட்டிப்போம் என்கிற இடத்தில் அபிப்ரேதத்தை அருளிச்செய்கிறார், (அநாதிகாலம்) என்றதொடங்கி.

(எக) அநாதிகாலம் பாபங்களைக் கண்டு நீ பட்ட பாட்டை அவை தான் பிம்பிபடி பண்ணுகிறேன்.

வ்யா—அதாவது, (அநாதி)யான காலமெல்லாம் துக்காவஹு மான (பாபங்கள்) வந்து மேவிடப்பட்டால், அறைறைக் (கண்டு) நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் மதாஸ்ரயண ராஜகுல மாஹாத்மய முடைய உன்னைக் (கண்டு அவைதான்) குடல்சரிந்து (நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன் என்கை.

“அவைதானே விட்டிப்போம்படி பண்ணுகையாவது, இவை நமக்குமுன்பு உண்டாய்க் கழிந்தது என்று தோற்றாதபடி போக்குகை; அதாகிறது, இது ஸ்ம்ருதிவிஷயமானாலும் தன்னுடைய ஸ்வாபாவிக வேஷத்தைப்பார்த்து ஸ்வபங்கண்டாபோலே யிவை நமக்கு வந்தேறியாய்க் கழிந்ததென்றிருக்கையும், ஸ்ம்ருதியாலே துக்கம் அதுவர்த்தியாதிருக்கையும்” என்று தனிஸ்லோகத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது இவ்விடத்தில் அதுஸந்தேயம்.

அவ—(எஉ) “மோக்ஷபிஷ்யாமி” என்கிற உத்தமனி லபிப்ரேதமான ஓரர்த்த விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார், (இனி) என்றதொடங்கி.

(எஉ) இனி உன்கையிலும் உன்னைக்காட்டித்தாரேன். என்னுடம்பி லமுக்கை நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ.

வ்யா—அதாவது, இத்தனைகாலமும் நங்கார்யத்துக்கு நாங்கடவோம் என்று, நீதிரிகையாலே, தன்கார்யம் தானேசெய்து கொள்ளுகிறான் என்றருந்த இத்தனைபோக்கி, எனக்கு நீ ஸரீரதயாஸேஷம் என்றறிந்து என்பக்கவிலே ந்யஸ்தபரண பின்பு உன்னுடைய பாபவிமோசனார்த்தமானயத்நம் நீ பண்ணிக்கொள்ளென்று (உன்கையிலும் உன்னைக்காட்டித்தாரேன்); எனக்கு ஸரீரபூதண உன்னுடைய அனியாபுருபமாஸிந்யத்தை ஸரீரியான (நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ) என்கை.

(என்னுடம்பிலழுக்கை நானேபோக்கிக் கொள்ளேனோ) என்றது, யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் தன்னதென்று தோற்றுக்கைக்காக ஆகையால், உன்னுடையவீரோதியில் கிடப்பதொன்றில்லை என்றபடி.

“வீரோதி நிவ்ருத்தியும், அபிமதப்ராப்தியும் இரண்டும் பலமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவா நென்னென்னில், ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றை அதுதந்நடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை; * (மாமேவைவ்யவா) என்று, கீழில் உபாயத்துக்குச் சொன்ன பலமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறுபலம் இல்லாமையாலே சொல்லிற்றில்லை என்னவுமாம்; ஆனால், வீரோதிநிவ்ருத்தி தன்னைச் சொல்லுவானென்னென்னில், அது அதிகமாகையாலே சொல்லிற்று. வீரோதி நிவ்ருத்திபிறந்தால் பலம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிருக்கையாலே தனித்துச்சொல்ல வேண்டாவிதே,” என்று, ஸங்க்ரஹேண ஸ்ரியப்பதிரஹஸ்பத்திலும், வீஸ்தரேணபரந்தபடி தனிஸ்ஸோகங்களிலும் அருளிச்செய்த ஸங்காபரிஹாரங்கள் இவ்விடத்திலே அதுஸந்தேத்யம்.

அவ—(எங்) அநந்தரம், சரமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார், (மாஸுசு) என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (நீயுன்கார்யத்திலே) என்றுதொடங்கி.

(எங்) (மாஸுசு) நீயுன் கார்யத்திலே அதிகரிப்பாமை யாலும், நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும் உனக்கு ஸோகநிமித்தம் இல்லையென என்று அவனுடைய ஸோகநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறான்.

வ்யா—அதாவது, (நீயுன்கார்யத்திலே) அதிகரித்து நின்ற யாகில் நங்கார்யத்துக்கு என்செய்வோம் என்று கரைந்து ஸோகிக்கப் பரப்பம்; (நான் உன்கார்யத்திலே யதிகரி) யாதிருந்தேனாகில் நங்கார்யத்தில் இவன் உதாஸநனாயிராகின்றான், நாம் எங்கனே உஜ்ஜீவிக்கப் புகுகிறோம் என்று, ஸோகிக்கப் பரப்பம்; இங்ஙனன்றிக்கே, யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் உனக்கில்லாதபடியான ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தை உணர்ந்து, (நீ) உன்னுடைய ரக்ஷண (கார்யத்திலே

அதிகரியா) தொழுகையாலும், உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் யத்ந பலித்வங்கள் இரண்டும் என்னதாம்படி ஸ்வாமியான (நான்) உன்பக்சத்தில் தடையறுக்கையாலே, உன்னுடைய ரக்ஷண (கார்யத்திலே) அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு (ஸோகிக்கைக்கு நிமித்தம் இல்லேகாண்) என்று, முன்பு ஸோகாவிஷ்டனாய் நின்ற (அவனுடைய ஸோக)த்தினுடைய (நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறான்) என்கை.

இத்தால் (அஹம், த்வா), என்கிற பதங்களாலே சொல்லப் பட்ட ரக்ஷகரக்ஷயபூதரான இருவருடைய ஸ்வபாவத்தையும் அதுவதித்துக்கொண்டு, ஸோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச் செய்தா ராயிற்று.

அவ—(எச) இனிமேல், நிவர்த்தகனான தன்னுடையவும், நிவர்த்தயங்களான பாபங்களினுடையவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லி, ஸோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார், (நிவர்த்தகஸ்வரூபத்தை) என்றுதொடங்கி.

(எச) நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, நிவர்த்தயங்கள் உன்னைவந்து மேலிடாதென்றுசொல்லி, உனக்கு ஸோகநிமித்தம் இல்லேகாண் என்கிறான்.

வயா—அதாவது, “அஹம்” என்று, ஸர்வஜ்ஞத்வாதிசூண விசிஷ்டனய்க்கொண்டு விரோதி (நிவர்த்தக)னயிருக்கிற தன் (ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி), “த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்டாம்” என்று (ணிச்சாலே) (நிவர்த்தயங்க)ளான பாபங்கள் உன்னைக்கண்டு தானையஞ்சி ஒடிப்போமொழிய, என்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரித்திருக்கிற (உன்னை வந்துமேலிடாது) என்னுமிடம் (சொல்லி), அநந்தரம், (மாஸுசு) என்கையாலே, இப்படியானபின்பு (உனக்கு ஸோகிக்க) (நிமித்தமில்லை) என்கிறான் என்கை.

அவ—(எநி) இத்தலையில் விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தானொருப்பட்டு நிற்கிறபடியை அறிவித்து, இவனுடைய ஸோகத்தைப் போக்குகிறமையை அபியுக்தோத்தியை நிதர்ஸனமாக்கிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார், (எத்தினால்) என்றுதொடங்கி.

(எநி) “எத்தினாலிடர்க்கடற் கிடத்தி யேழைதெஞ்சமே” என்கிறான்.

வ்யா—அதாவது, திருமுழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள் ளத்தைக்குறித்து, ஸர்வேஸ்வரன் இத்தலையில் விசேரதியைப்போக்கி ஆடிமைகொள்வதாக என்றுகொகிவந்து புருந்திருக்கிறபடியைச் சொல்லி, இனி எதுக்காக நீதுகஸாகரத்திலே அழுந்துகிறாய், என் றுப்போலே, ஸர்வரனும் இப்போது இத்தலையில் ஸகலபாபங்களை யும் போக்குவதாகத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டமையை யறிவித்து, இனி எதுக்காக ஸோகிக்கிறாயென்று இவனைக்குறித்து அருளிச் செய்கிறான் என்கை.

அவ—(எச்) இனி, இவனுடையஸோகம் மறுவலிடாமல் போ க்குகைக்கு உறுப்பான ஒருபகவதபிராய விசேஷத்தை அருளிச் செய்கிறார், (பாபங்களை நான்பொறுத்து) என்றுகொடங்கி.

(என்) பாபங்களை நான்பொறுத்து புண்யமென்று நினைப்பிடாதிருக்க நீ ஸோகிக்கக்கடவையோ.

வ்யா—அதாவது, நீசெய்த (பாபங்களை நான்) முந்திற என் னுடைய கூடாவிஷயமாக்கி, அவ்வளவு மன்றிக்கே, பிண்ணை உன் பக்கல் எனக்குண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே (க௦௪) “செய்தகுற்ற நற்றமாகவேகொள்” (க௦௫) “செய்தாரேல் நன்னுசெய்தார்” என கிறபடியே, அவைதன்னைப்பாபமாக நினைப்பதே (புண்யம் என்று நினைப்பிடாதிருக்க), இனி, (நீஸோகிக்கக்கடவையோ) என்கை. ஆக, இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் அஞ்சுபதத்தாலும், நிவர்த்தக ஸ்வரூபத் தையும், நிவர்த்தயார்யத்தையும், நிவர்த்தயங்களான பாபங்களையும், அவற்றிலுடைய நிவ்ருத்திபிரகாரத்தையும், தத்தகார்யமான ஸோக நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இனி, இந்தஸ்ஸோகார்த்தத்தில் ருசியொருவனுக்குண்டாகை டில் உள்ளவருமையையும், இந்தஸ்ஸோகர் தனக்கின்னதிலே நோக் கென்னுமத்தையும், இதில் விஸ்வாஸோத்தபத்தியின் அருமையையும், ஸர்வரன்தான் முதலிலே இத்தை உபதேய்யாமைக்கு ஹேதுவை யும், வேதபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதிக்கைக்கு ஹேதுவையும், உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபேணத்யஜிக்குமளவில் தோஷம் இல்லை

(க௦௩) திரு - சர் - வி - கக௫. (க௦௪) திரு - சர் - வி - ககக.

(க௦௫) பெரி - ஆ - திரு - மொ - ச - சு - உ.

என்னும்தையும், அவைதான் முகாந்தரேணுந்விதங்கள் ஆகையாலே ஸ்வரூபேணத்யக்தங்கள் அன்றென்னு மிடத்தையும், பேற்றுக்கு ஸாதம் இன்னதென்னுமத்தையும், பலஸித்திக்கு இவன்பக்கல் வேண்டும் அம்ஸத்தையும், ஸ்வரானுக்கு இவனுடைய ஸுக்ருதம் அகித்தம் என்னுமத்தையும், இவ்வர்த்தத்தில் ஆஸ்திக்யாதிகள் உண்டாய்ப் பிழைத்தல், இல்லையாகில் நஸித்தல் இத்தனை என்னுமத்தையும், வ்யவஸாயஸீநன் இதில் அங்வயித்தால் கிராஸபர்யந்தமாம் என்னுமத்தையும், இதுக்கு அதிகாரிகள் இன்னரென்னுமத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

அவ—(எஎ) அவற்றில் ப்ரதமத்தில் ஒருவனுக்கு ருசிபிறக்கையில் உள்ள அருமையை தர்ஸிப்பிக்கைக்காக ஓர் ஐகிஹ்யத்தை அருளிச்செய்கிறார், (உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக) என்றுதொடங்கி.

(எஎ) உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வ்யா—அதாவது, தத்த்வநிர்ணயம்பண்ணின(உய்யக்கொண்டார்) பக்திநிஷ்ட்டராயிருக்கையாலே, அவரை “ப்ரபத்திநிஷ்ட்டராமபடி பண்ணவேணும்” என்று, அவருக்கு இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தை அருளிச்செய்தவளவிலே, அர்த்த ஸத்திதியழகிராயிருந்தது, ஆகிலும் அத்தைவிட்டு இத்தைப்பற்றத்தக்க ருசி எனக்கில்லை என்ன; வித்வான் ஆகையாலே அர்த்தத்துக்கிசைந்தாய், பகவத்ப்ரஸாதம் இல்லாமையாலே ருசிபிறந்ததில்லை என்று, அவர் (விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை) நினைப்பது என்கை.

அவ—(எஅ) இனி, இந்த ஸ்லோகத்துக்கு இன்னதிலே நோக்கென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார், (இதுக்கு ஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு) என்று.

(எஅ) இதுக்கு ஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு.

வ்யா—அதாவது, ஸாஸ்த்ரங்கள் எல்லாம் ஒருதலையும், தான் ஒருதலையுமா யிருக்கிற இந்த ஸ்லோகத்துக்கு, ஸாஸ்த்ரவிஹிதமான ஸகலதர்மங்களையும் ஸவாஸரமாக விடுவித்து, இச்சேதானுக்குத் தானே கிரஹேஸாதநமாய், ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக்க ஸகலபாபங்களையும்

சுள்ளிப்புக்கட்டு, ஸ்வர்ப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸ்வாதீத ஸகல் ப்ரவ்ருத்திகளுன (சஸ்வர)னுடைய (ஸ்வாததத்ரயத்திலே) தாத்த்பர்யம் என்கை.

அவ—(எக)இனி, இதில் ஸ்வாஸேரத்தத்தியின் அருமையை அருளிச்செய்கிறார், (இதுதான்) என்றுதொடங்கி.

(எக) “இதுதான் அநுவாதகோடியிலே” என்று வங்கிப்புரத்து நம்பிவார்த்தை.

வ்யா—அதாவது, இந்த ஸ்லோகத்தான்(அநுவாத)த்தினுடைய (கோடியிலே என்று) ஆப்ததமரான (வங்கிப்புரத்துநம்பி) அருளிச் செய்யும் (வார்த்தை) என்னை.

அவ—(அ௦) அது எத்தாலே என்ன அருளிச்செய்கிறார், (அர்ஜுநன்) என்று தொடங்கி.

(அ௦) அர்ஜுநன், க்ருஷ்ணனுடைய ஆனைத்தொழில்களாலும், ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன்கார்யத்திலே அதிகரித்துத்தொண்டி பேருகையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்தபின்பு தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே.

வ்யா—அதாவது, இதுக்கு அதிகாரியான (அர்ஜுநன்) பால்யமே தொடங்கி (க்ருஷ்ணனுடைய) அகடிதகடநாஸாபர்த்திய ப்ரகாஸகமான அதிமாதுஷ சேஷ்டிதங்களாலும், * ஏஷநாராயணஸ்ஸுமார் க்ஷீரார்ணவக்ஷேதநஃ-நாகபர்யௌமுத்ஸர்ஜய ந்யாகாதோ மதுராஃபுரீம்: புண்யாத்வாரவதீயத்ர தத்ராஸ்தேமதுஸூதிநஃ—ஸாக்ஷாத்நேவஃ புராணௌஸௌஸஹி தர்மஸ்ஸநாதநஃ|| யேசவேதவிதோவிப்ரா: யேசாத்யாத்மவிதோஜநா:—தேவதந்தி மஹிதர்மாநௌ க்ர்ஷ்ணம் தர்மஸநாதநம் - பவித்ராணௌதிஃகோவிந்தஃ|| பவித்ரௌ பரமுச்சயேத - புண்யநாமபி புண்யௌஸௌ மங்களாநாஸ மங்களம்) † (யத்ரநாராயணேதேவஃ பரமாத்மா ஸநாதநஃ—தத்ர க்ர்த்ஸநௌ ஜகத்பார்த்த தீர்த்தகர்யாயதநாஃ|| ‡ (க்ர்ஷ்ண

* பாரதம் - ஆரண் - அசு - ௨௪, ௨௫, ௨௬, ௨௭.

† பாரதம் - ஆ - ௮௮ - ௨௭. ‡ பாரதம் - ஸபா - ௨௮ - ௨௩.

ஏவஹி லோகாகாழுத் பத்திரபிசாப்யயம்—க்ரஷ்ண ஸ்யஹிக்ர்தேபூத மிதரவிச்வரசராசரம்) என்றும் இத்யாதிகளா யிருந்துள்ள பராவர தத்த்வ யாதாத்மய வித்துக்களான (ருஷிகன் வாக்யங்களாலும்), பால் யாத்ப்ரப்ருதி புரவாஸதஸ்யோதி, வநவாஸதஸ்யோதி வாஸ்யத (க்ருஷ்ணன் தன்கார்ய) த்துக்குக்கடவனாய் நோக்கிக் (கொண்டு போருகையாலும்) இவன் சொல்லுகிற உபாயங்கள் எல்லாம் நமக் குத் தஞ்சமன்று, (இவனே நமக்குத்தஞ்சம் என்று) விஸ்வவித்த (பின்பு), ஆனால் என்னைப்பற்றென்று (சொல்லுகையாலே) என்கை.

அவ—(அக) இது தன்னை முதலிலே உபதேசிப்பாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார், (புறம்பு) என்று தொடங்கி.

(அக) புறம்புபரந்தது எல்லாம் இவன்நெஞ்சை சோதிக்கைக்காக.

வ்யா—அதாவது, * (யச்ச்ரேயஸ்யாந் கீஸ்கிதம் ப்ருஹிதம்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் ஸாதிமாந்வாஃப்ரபநம்) என்ற இவனுக்கு உபாயோபதேசம் பண்ணத்தொடங்குகிற வளவிலே, முதலிலே இத்தை உபதேசிப்பாதே உபாயார்த்தங்களைப் பரக்கந்நின்று உபதேசித்தது எல்லாம் அவ்வளவிலே பர்யவலீத்துவிடுமோ, அவற்றினுடைய தோஷகர்ஸகத்தாலே இவ்வுபாயோபதேசத்துக்கு அதிகாரியாமோ என்று இவனுடைய ஹ்ருதயத்தைச் (சோதிக்கைக்காக) என்கை.

அவ—(அக) ஆனால், இன்னன்றோ இப்படி ஹ்ருதயஸோத நார்த்தமாக உபாயார்த்தங்களை உபதேசித்தவன், வேதபுருஷன் அவற்றை விதிப்பான் என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், (வேத புருஷன்) என்று தொடங்கி.

(அஉ) வேதபுருஷன் உபாயார்த்தங்களை விதித்தது, கொண்டிப்பஸம்-வுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப்போலே, முறைங்காரமமநாரங்களால் வந்தகளிப்பற்று ஸ்வரூப ஞ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக.

* ஸ்ரீ சிதை - உ - எ. கார்பண்யதீதாஷோ பஹதஸ்வபாவஃ ப்ருச்சாமி த்வாதர்மஸமுடசேதா—யச்ச்ரேயஸ்யாந் கீஸ்கிதம் ப்ருஹிதம்மேசிஷ்ய ஸ்தேஹம் சாதிமாந்வாம் ப்ரபநம்.

வ்யா—அதாவது, ஆப்ததமனான (வேதபுருஷன்) * (விஜ்ஞாய ப்ராஜ்ஞாஞாநி) † (ஓமித்யாத்மாநாந்யாயத) ‡ (ஆத்மாநமேவலோக முபாலீத) § (ஆத்மாவாரேத் ரஷ்ட்வயஸ்ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாலீதவ்ய) இத்த்யாதிகளாலே, உபாயந்தரங்களை மோஷ ஸாதகமாக (விதித்தது), பட்டிதின்றுதிரிகிற (பாஷுக்கு) இடைஞ் சுவசப்படுகைக்காகக் கழுத்திலே (தடி)யைக் (கட்டி விடுவாரைப் போலே, அஹங்கார மமகார) வஸ்யனாய்க் களித்துத்திரிகிற இவ னுக்கு, ¶ (ஜம்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிக்) என் கிறபடியே, காயக்லேஸரூபமான கர்மாநுஷ்ட்டாநம், இந்த்ரியஜயம் முதலான அருந்தேவைகளாலே செறுப்புண்டு அந்த (க்களிப்புப்) போய் பகவத்பாரதந்த்ர்யமாகிற (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக என்கை).

அவ—(அ௩) ஆனால், இப்படிஸ்வரூபஜ்ஞாநோதய ஹேதுவான இவற்றைவிட்டால் குற்றமாகாதோ என்ன அருளிச்செய்கிறார், (ஸந்யாஸி) என்றுதொடங்கி.

(அ௩) ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமாபோ லே இவ்வளவு பிறத்தவன் இவற்றைவிட்டால் குற்றம் வாராது.

வ்யா—அதாவது, சரமாஸ்ரமத்திலே அந்நிதனான வன் ஸ்ராவா ஸ்ரமதர்மங்களை (விடு) கிறாப்போலே, அந்யோபாயங்களினுடைய ஸ்வரூப ஸ்ரோதித்வாதிகளாலே ஸித்த்தோபாயத்திலே இழியும்படி (இவ்வள)வான ஜ்ஞாநபாகம் (பிறத்தவன்) இவ்வுபாயந்தரங்களை (விட்டால்) தோஷமாகாது என்றபடி.

அவ—(அ௪) இவைதான் ஆகாரந்தரத்தாலே அந்நிதங்கள் ஆகையாலே இவற்றில் இவன் தனக்கு ஸ்வரூபத்தாகம் இல்லை என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார், (இவன்றான் இவை தன்னை நேராகவிட்டிலன்) என்று.

(அ௪) இவன்தான் இவைதன்னை நேராகவிட்டிலன்.

* ப்ரு - ஸ - உக. † முண்ட - உ - உ - சு. ‡ ப்ரு - ஈ - ச - கரு. § ப்ரு - ச - ச - தி. ¶ லக் - க்வக்ரிஸ்க்ருதி.

வ்யா—அதாவது, ஸாதநாதர பரித்யாக பூர்வகமாக வித்தந்த ஸாதந பரிசுரஹம்பண்ணின இவ்வதிகாரிதான்; கர்மஞ்ஞாநாதிகள் ஆகிற இவை தன்னை ஸ்வரூபேணத்யஜித்திலன் என்கை.

அவ—(அரு) அநெங்ஙனையென்ன அருளிச்செய்கிறார்; (கர்மம்) என்றுதொடங்கி.

(அரு) கர்மங் கைங்கர்யத்திலேபுகும், ஜ்ஞாநம்ஸ்வ ரூப ப்ரகாஸத்திலே புகும், பக்திப்ராப்ய ருசியிலேபுகும், ப்ரபத்தி ஸ்வரூபயாதாத்மய ஜ்ஞாநத்திலே புகும்.

வ்யா—அதாவது, ஸ்வவர்ணஸ்வாஸ்ரமோசிதமாக இவன் அநுஷ்டிக்கும் விஹித (கர்மம்,) ஸாதநபுத்த்யாவன்றிக்கே ஆந்ரு ஸம்ஸ்யத்தாலே பரார்த்தமாக அநுஷ்டித்தகையாலே, ஈஸ்வரனு க்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே; தத்ப்ரீதி ஹேதுவாகப் பண்ணுங் (கைங்கர்யத்திலே) அந்நர்ப்பவிக்கும்.

(கரு) 'நுண்ணறிவு' என்கிறபடியே, ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாந பூர்வகமாக பர்ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு உறுப்பான் ஸைக்ஷம் (ஜ்ஞாநம்,) ஸாதநபுத்தி கழிந்தவாறே ஸ்வரூபத்தி னுடைய (ப்ரகாஸத்திலே) அந்நர்ப்பவிக்கும். † (பக்த்யாத்வநர்யயா ஸக்யம்) என்கிறபடியே, பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமான (பக்தி) அந்த ஸாதநபுத்திபோனவாறே போஜநத்துக்கு க்ஷுத்தப்போலே (ப்ராப்ய)மான கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வகந்நத்திலே யதுவர்த்திக் கக்கடவதான (ருசியிலே) அந்நர்ப்பவிக்கும்.

வித்தந்தோபாய வரணரூபையான (ப்ரபத்தி), ஏகபதத்திலே சொல்லுகிறபடியே, ஸாதநபாவங் கழிந்தவாறே அத்யந்த ப்ரதந் த்ரதயா அந்நயஸரணமா யிருந்துள்ள (ஸ்வரூப) த்தினுடைய (யாதாத்மயஜ்ஞாநத்திலே) அந்நர்ப்பவிக்கும் என்கை.

அவ—(அரு) பக்திப்ராபத்திகள் இரண்டையுங் கழித்தால் இவன் தனக்குப் பலஸாதநமாவேது என்ன அருளிச்செய்கிறார், (ஒருபலத்துக்கு) என்றுதொடங்கி.

(அக) ஒருபலத்துக்கு அரியவழியையும், எளிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே, இவை இரண்டும் ஒழிய பகவத்ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவது.

வ்யா—அதாவது, பகவத்ப்ராப்தியாகிற (ஒருபலத்துக்கு) (ஜந் மார்த்ரஸஹஸ்ரேஷ்ட தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி-நராணா சுதீணபா பாராந கர்ஷ்ணேபக்திப்ராஜாயதே) என்கிறபடியே, அநேகஜந்மங் களிலே கர்ஷ்ணாநாதிகளாகிற அங்கங்களாலே ஸாதிக்கப்படுமதா கையாலே, (அரி) தாயிருந்துள்ள பக்திமார்க்கத்தையும், “ஸர்வ தர்மந் பரித்யஜ்ய” என்று, ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஸக்ருததுஷ்ட்டோய் மாகையாலே, (எளி) தாயிருந்துள்ள ப்ரபக்தி மார்க்கத்தையும் உபதேசிக்கையாலே, ஸாதநகௌரவ லாகவங் களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே தத்தத்வயாஜேந பலப்ரதனாகா நின் னுள்ள அவனுடைய ப்ரஸாதமே ப்ரதாநமாகையாலே, பக்திப்ரா பத்திகளாகிற விவையிரண்டுமொழிய பகவானுடைய ப்ரஸாதம் உபாயமாகக்கடது என்கை.

அவ—(அ) ஆனாலும் பேற்றுக்கு இவன்பக்கலிலும் ஏதேனு முண்டாக வேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், (பேற்றுக்கு) என்றுதொடங்கி.

(அ) பேற்றுக்கு வேண்டுவது விவரமாகவும், இர ப்பும்.

வ்யா—அதாவது, பலஸித்திக்குச் சேதநன்பக்கல் உண்டாக வேண்டுவது, ஸ்வயதநந்தாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காதொழிகையும், அது புருஷார்த்தமாகைக்கு உறுப்பான இரப்பும் என்கை.

அவ—(அ) இங்ஙனன்றிக்கே, இவன்பக்கலிலும் சில ஸக்ருதமுண்டானால் ஆகாதோவென்ன; அது உபாயபூதனுக்கு அந்ஷடம் என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார், (சக்ரவர்த்தி திருமகன்) என்று தொடங்கி.

(அ) சக்ரவர்த்திதிருமகன் பாபத்தோடே வரிலும் அமையும் என்றான், இவன் புண்யத்தைப் பொகட்டு வரவேணும் என்றான்.

வ்யா—அதாவது, * (ராமோஷ்ரவார்தர்ம:) என்கிற, சக்ர வர்த்தி திருமகன், † (பதிவாராவணஸ்வயம்) என்று, பாபிஷ்ட்ட னை ராவணன் தானாகவும் அழைத்துவாரும் என்கையாலே, பாபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக கிணக்கைக்குட லல்லாமையாலே, பாபத் தோடே வரிஜமமையும் என்றான். ‡ (கர்ஷ்ணர்தர்மரஸநாதம்) என்கிற இவன், (ஸ்ரீவதர்மான் பரித்யஜ்ய) என்கையாலே, பேற் றுக்கு ஹேதுவாக கிணக்கைக்கு உடலான, புண்யத்தைப் பொக் டுவெரவேணும் என்றான் என்கை.

ஆகையால், ஸஹாயார்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹனா உபாயபூதனு க்கு இவன்பக்கல் ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்று கருத்து.

அவ—(அக) இவ்வர்த்தத்தில் இழிந்தவனுக்கு ஆஸ்திகனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித்தல் ஒழிய மத்யமஸ்த்தத்திதியில்லை என்னுமத்தைப் பூர்வாசார்ய வசநத்தாலே அறிவிக்கிறார், (ஆஸ்திக னாய்) என்றுதொடங்கி.

(அக) “ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி விஸ்வா ஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித் தல் ஒழிய நடுவில் நிலையில்லை” என்று பட்டர்க்கு எம்பா ரருளிச் செய்தவார்த்தை.

வ்யா—அதாவது, இவ்வர்த்தத்தில் அந்விதனாவன் பகவத் ப்ரபாவத்தால் “இதுஸத்யம்” என்று, (ஆஸ்திகன) பிவ்வர்த்தில் (ருசி)யும், “இதுதப்பாது”, என்கிற விஸ்வாஸமுமுடையனாய் உஜ் ஜீவித்தல்; ஸாஸ்த்ரங்களுல்லா மொருதலையும் இதுவொரு தலையு மாய் இப்படி யிருப்பதொன்றுண்டோவென்று, (நாஸ்திகன) பித் தையனாதரித்து (நஸித்த) வித்தனை (யொழியநடுவொருகிலை) யில்லை என்று ஸகல ஸாஸ்த்ரவித்தமரான (பட்டருக்கு) ஆபத்தமரான (எம்பாரருளிச் செய்தவார்த்தை) என்கை.

அவ—(க) வ்யவஸாயஹீனனுக்கு இதிலர்வயம் விராஸத்துக் குடலாம் என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டார்தமாக அருளிச்செய்கிறார், (வ்யவஸாயம்) என்றுதொடங்கி.

* ரா - அ - ந - க.

† ரா - யுத் - க - அ - ந - க.

‡ பார - ஆர - அ - க - உ - க.

(க0) வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந் வயம், ஆமத்தில் போஜநம்போலே.

வ்யா—அதாவது, இதில் சொல்லுகிற த்யாகஸ்வீகாரங்களுக் கீடான (வ்யவஸாயமில்லாதவனுக்கு,) இதிலுண்டான (அந்வயம்,) அஜீர்ணதஸ்யஸில் பண்ணின (போஜநம்,) மரணஜேதுவாமா போலே விநாஸஜேதுவாய் பர்யவஸிக்கும் என்கை.

அவ—(கக) இதைனக்கு அதிகாரிகள் இன்றாரென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார், (விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பரென்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்) என்று.

(கக) “விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்” என்கிறபடியே, அதிகாரிகள் நியதர்.

வ்யா—அதாவது, (க0௭) “செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம்பணித்த மெய்மைப் பெருவார்த்தைவிட்டு சித்தர்க்கேட்டிருப்பர்” என்று, கரணந்தரயத்தாலும் செவ்வியராய், அதுதன்னை அர்த்தக்ரியா காரியாய்க்கொண்டு கோயிலிலே சாயந்தருளினவர்தாம், அர்ஜுநவ்யாஜத்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலே கின்றருளிச்செய்த யதார்த்தமுமாய், சீரியதுமாய், ஸுலபமுமான “மாமேகம்ஸரணம் வ்ரஜ” என்கிறவார்த்தையை பெரியாழ்வார்கேட்டு, தற்கிஷ்ட்டராயிருப்பர்” என்கிறபடியே, இவ்வர்த்தத்துக்கு அதிகாரிகள் இது கேட்டால் இதின்படியே நியதராயிருக்கு மவர்களென்கை.

அவ—(கஉ) இவ்வர்த்தகிஷ்ட்டரான ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸூக்தியில் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப் படுமவற்றை அருளிச்செய்து இதுதன்னை நிகழ்க்கிறார், (வார்த்தையறிபவர்) என்றுதொடங்கி.

(கஉ) “வார்த்தையறிபவர்” என்கிறபாட்டும், “அந்த ஓகி” என்கிறபாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தித்தேயம்.

பின்னை லோகாசார்யர் திருவடிகளேஸரணம்.

முழுக்ஷுப்படி முற்றிற்று.

வ்யா—அதாவது, (க௦அ) “வார்த்தையறிபவர். பேர்த்தபிறப் பொடு நோயொடுமூப்பொ டிறப்பவை பேர்த்தப் பெருந்துன்பம் வேறறீக்கித்தன்னுளின்கீழ்ச்சேர்த்தவன் செய்யுஞ் சேமத்தை யெண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்கா என்றியாவரோ” என்று, ‘மாமேகம் ஸரணம்வ்ரஜ - ஸர்வபாபேப்போ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ற நல்வார்த்தையை அறியுமவர்கள், பரணிக்கூடு பரந்தாப் போலே இவ்வாத்மாவைச் சூழப்பொதிந்துகிடக்கிற ஜம்மங்களோ டும், அவைபுக்கவிடத்தே புகக்கடவதான வ்யாதியோடும், அங்ஙனே யாகிலும் சிறிதுநாள் செல்லாதபடி இடிவீழ்ந்தாப்போலே வரும் ஜரையோடும், அங்ஙனையாகிலும் இருக்கவொண்ணாதபடி இவ னுக்கு அநபிமதமான விராஸமுமாகிற விவற்றை விரகநெடுஞ் சுவர் தள்ளுமாபோலே தள்ளி, அவைபோனவநந்தரம் வரக்கடவ தானவைவ்யமாகிற மஹாதுக்கத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி, பாத ரேகைபோலே தன்திருவடிகளின் கீழே சேரும்படிபண்ணி, புரரா வ்ருத்தியுறும்படி அவன்பண்ணும் ரகஷயை அதுஸந்தித்து வ்ய வஸ்தராய்க்கொண்டு தங்களுக்காஸ்ய ஸீயனாய் விரோதிரிவர்த்தக னான ஆஸ்சரயபூதனுக்கொழிய வேறொருவர்க்காளாவரோவென்று, நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த “வார்த்தையறிபவர்” என்கிறபாட்டும்,

(க௦க) “முத்தனார் முருத்தனார்-ஒத்தொவ்வாதபல் பிறப்பொ ழித்து நம்மையாட்கொள்வான்-அத்தனுகியன்னை யாகியாரு மெம் பிரானுமாய் புகுந்து - நம்முள்மேவினார் ஏழைநெஞ்சமே எத்திராவி டர்கடற்கிடத்தி” என்று, ஹேயப்ரத்யநீகராகையாலே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த்ராய், முக்தி பூயிப்ரதரானவர் ஸகல தேஹவர்த்திக ளான ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞாநைகா காரதயாவொத்து, தேவாதிபேதத் தாலே ஒவ்வாமலிருக்கும் பலவகைப்பட்ட ஜம்மங்களைப்போக்கி, நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப்போந்த நம்மை நித்யஸூரிகள் கொள்ளும் அடிமையைக் கொள்ளுகைக்காக, ஹிதமேப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதா வாயும், ப்ரியமேப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவாயும், அடிமைகொள் ளக்கடவ நம்முடைய ஸ்வாமியாயும் இப்படி ஸர்வவித பந்ததுவா யும், நம்முடைய தண்மையையும், தம்முடைய பெருமையையும் பாராதே, நம்முடைய ஸர்வபரத்தையும் தாமே யேறிட்டுக்

(க௦அ) திரு - வா - ஸ - டி - க௦.

(க௦க) திரு - சந் - விரு - ககடு.

கொண்டு செய்வாராக ஹேயமான நம்முள்ளேபுகுந்து ஒருநீராகப் பொருந்தினர்; அறிவிலியான நெஞ்சே, நம்முடையஹிதம் அறி கைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞராயோ, அவன் அஜ்ஞனாயோ, ஹிதத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம் ஸக்தராயோ, அவன் அஸக்தனாயோ, கார்யஞ்செய்து கொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ, அவன் அப் ராப்தனாயோ, தன்மேன்மைபாராதே தாழ்வின்று உபகரிக்குமவனு யிருக்க எத்தாலே நீதுகஸாகரத்தில் கிடக்கிறது என்று, திருமழி சைப்பிரா னருளிச்செய்த “அத்தனாகி” என்கிறபாட்டிம் இந்த ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தமாக அதுஸந்தேய மென்கை.

ஆக, இத்தால் ஸ்வீகாராங்கதயா த்யாஜ்யமான தர்மவிசேஷங் களையும், அந்த தர்மங்களினுடைய த்யாகப்ரகாரத்தையும், அந்த தர்மத்யாக பூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌஸ்யாதி குணயோகத்தையும், அக்குணவிசிஷ்ட வஸ்துவினுடைய ஸஹாயா ஸஹித்வலக்ஷணமான நைரபேக்ஷயத்தையும், நிரபேக்ஷ வஸ்துவி னுடைய உபாயபாவத்தையும், அத்தை உபாயத்வேன ஸ்வீகரிக்கை யையும், ஸ்வீக்ருதமான உபாயத்தினுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி குண யோகத்தையும், அக்குண விசிஷ்டவஸ்துவிலே ந்யஸ்தபரணை அதி காரியையும், அதிகாரிக்கு விரோதியான பாபஸமுஹத்தையும், அப்பாபவிமோசந ப்ரகாரத்தையும், அப்பாப விமோசகனைப்பற்றின அதிகாரியுடைய நைர்ப்பர்யத்தையுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று.

பின்னை லோகாசார்யர் திருவடிகளேஸரணம்.

ஜீ ய ர் தி ரு வ டி க ளே ஸ ர ண ம்.

முழுசூப்படிவ்யாக்யாதம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: 8

முழுக் கூப்படி வ்யாக்யாநத்திலடங்கிய தமிழ்ப்பாசுரங்கள்.

(க) பெரியதிருமொழி அ - பத்து ௧௦ - திருமொ - ௩ - பாசுரம்.
மற்றுமொத்தெய்வமுள தென்றிருப்பாரோ
இற்றிலேன் உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை
மற்றெல்லாம்பேசிலும்நின் திருவெட்டெழுத்தும்
கற்று நான் கண்ணபுரத் துறையம்மானே.

(உ) பெரியதிருமொழி சு - பத்து ௨ - திருமொ - ௨ பாசுரம்.
மற்றதேனுன்னே முன்னம்மறந்த மதியின்மனத்தால்
இறந்தே நெத்தனையும் மதனாலிடும்பைக் குழியிற்
பிறந்தே யெய்த்தொழிந்தேன் பெருமாஅன்திருமார்பா
சிறந்தேன் நின்னடிக்கே திருவிண்ணகர்மேயவனே.

(஑) பெரியதிருமொழி ௧௦ - பத்து சு - திருமொ - ௧ - பாசுரம்.
எங்காணுமிதொப்பதோர் மாயமுண்டே
நாநாரணனே யுலுக்கத்தநூல்
சிங்காமைவிரித்தவ னென்பெருமான்
அதுவன்றியுஞ் செஞ்சுடரும்நிலனும்
பொங்கார்கடலும் பொருப்பு நெருப்பும்
நெருக்கிப்புக்கப்பொன் மிடறத்தனைபோ
தங்கார்தவன்காண் மினின்றாய்ச்சியரா
லனாவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

(ச) திருவாய்மொழி க - பத்து ௯ - திருவா - ௮ - பாசுரம்.
நாவினுள்ளின்று மலரும்ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம்
ஆவியுமாக்கையுந்தானே அழிப்போடளிப்பவன்றானே
புலியுஞ்றட்டந்தோளான் பொருபடையாழிசங்கேந்துங்
காவிரன்மேனிக் கமலக்கண்ணனென் கண்ணினுளானே.

(ரு) திருவாய்மொழி ௩ - பத்து ௩ - திருவா - ௩ - பாசுரம்.
அண்ணல்மாயனணிகொள் செந்தாமரைக்
கண்ணன்செங்கனியாய்க்கருமாணிக்கந்
தெண்ணிறச்சுனை நீர்த்திருவெங்கடத்
தெண்ணில் தொல்புகழ்வானவரீசனே.

(சு) திருவிருத்தம் க - பாசுரம்.
பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பும்
இன்னின்மறீர்மையினியாமுறாமை உயிரளிப்பான்
என்னின்றையோரியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர்தலைவா
மெய்நின்றதுகேட்டருளாய் அடியேன்செய்யும்விண்ணப்பமே.

(ஞ) திருவாய்மொழி க - பத்து ௨ - திருவா - ௧௦ - பாசுரம்.
எண்பெருக்கந்நலத் - தொண்பொருளீறில
வண்புகழ்நாரணன் - திண்கழல்சேரே.

(ககஅ)

(அ) திருவாய்மொழி க - பத்து ௧0 - திருவா - அ - பாசுரம்.
செல்வநாரணனென்ற சொற்கேட்டலும்
மல்குங்கண்பனி நாடுவன்மாயமே
அல்லுநன்பகலு மிடைவீழ்நிறி
நல்கியென்னை விடான் நம்பிநம்பியே.

(கூ) திருவாய்மொழி ௧0 - பத்து கூ - திருவா - க - பாசுரம்.
சூழ்சும்பணிமுகில் தூரியமுழக்கின
ஆழ்கடலைதிரை கையெடுத்தாடின
எழ்பொழிலும் வளமேந்தியவென்னப்பன்
வாழ்புகழ்நாரணன்மறவைக்கண்டுகந்தே.

(க0) திருப்பல்லாண்டு ச - பாசுரம்.
எடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்வந்தெங்கள் குழாம்புகுந்து
கூடுமனமுடையீர்கள்வரம்பொழிவந் தால்லைக்கூடுமினோ
நாடுநகரமுநகறிய நமோநாராயணயவென்று
பாடுமனமுடைப்பத்தருள்வீர் வந்துபல்லாண்டுகூறுமினே.

(கக) பெரியாழ்வார் திருமொழி ௫-பத்து க-திரு-ந பாசுரம்.
நன்மைசீமைகளொன்றுமறியேன் நாரணவென்னுமித்தனையல்லால்
புன்மையாலுன்னின்புள்ளுவம் பேசிபுகழ்வானன்ருகண்டாய்திருமாலே
உன்னுமாறுன்னையொன்றுமறியே னோவாதேநமோநாரணவென்பன் [யே.
வன்மையாவதுன்கோயிலில்வாழும் வைட்டணவனென்னும் வன்மைகண்டா

(கஉ) பெருமான் திருமொழி க-பத்தி உ-திருமொ ச-பாட்டு.
தோய்த்ததண்டியீர்வெண்ணெய் பாலுடனுண்டலுமுடையச்சிகண்
டார்த்ததோளுடையெம்பிரானென்ற ரங்கனுக்கடியார்களாய்
நாத்தழும்பெழநாரணவென்றழைத்து மெய்தழும்பத்தொழு
தேத்தியின்புறந்தொண்டர் சேவடியேத்திவாழ்த்துமென்றெஞ்சமே.

(கங) பெருமான் திருமொழி க-பத்து க-திருமொழி கக-பாசுரம்.
திடர்விளங்குகரைப் பொன்னிநடுவுபாட்டுத்
திருவரங்கத்தரவணியில் பள்ளிகொள்ளும்
கடல்விளங்கருமேனி யம்மானறன்னைக்
கண்ணாக்கண்டுகக்குங் காதல்தன்னாலு
குடைவிளங்குவிற்றறனைக் கொற்றவொள்வான்
கூடலர்கோன்கொடைக்குல சேகரன்சொற்செய்த
நடைவிளங்குதமிழ்மால பத்துமவல்லார்
நலந்திகழ்நாரணனடிகீழ் நண்ணுவாரே.

(கச) நாலாந்திருவந்தாதி க-பாசுரம்.
நான்முகனைநாராயணன் படைத்தான்நான்முகனும்
தான்முகமாய்ச்சங்கரனைத் தான்படைத்தான் - யான்முகமாய்
அந்தாதிமெலிட்டறிவித்தே னுழ்பொருளைச்
சிந்தாமற்கொன்மி னீர்தேர்ந்து.

(கரு) திருச்சந்தைதிருத்தம் எ-பாசுரம்.
எட்டுமெட்டுமெட்டுமா யோரேழுமேழுமேழுமாய்
எட்டுமூன்றுமொன்றுமாகி நின்றவாதிதேவனை
எட்டிஞாயபேதமோடிதைஞ்சி நின்றவன்பெயர்
எட்டெழுத்துமோதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே.

(ககக)

(கக) பெரியதிருமொழி க-பத்து க-திருமொ க-பாசரம்.

வாடினேன்வாடிவருந்தினேன் மனத்தால்பெருந்துயரிடும்பையிற்பிறந்து
கூடினேன்கூடியினையவர்தம்மோடவர் தருங்கலவியேகருதி
ஒடினேனோடியுய்வதோர்பொருளாலுணர் வெனும்பெரும்பதந்தெரிந்து
நாடினேன்நாடிநான்கண்டு கொண்டேன் நாராயணவென்னும்நாமம்.

(க௭) சிறியதிருமடல் ௫௦-பாசரம்.

நாராயணவோமணிவண்ண நாகணையாய்
வாராயென்னொரிடரை நீக்காயெனவெகுண்டு.

(க௮) முதல் திருவந்தாதி ௫௭-பாசரம்.

அயனின் தவல்வினையை யஞ்சினேனஞ்சி
உயநின்றிருவடியேசர்வான் - அயனின்ற
நன்மலைகொண்டு நமோநாரணவென்னுஞ்
சொன்மலை கற்றேன்தொழுது.

(கக) முதல் திருவந்தாதி ௬௫-பாசரம்.

நாவாயிலுண்டே நமோநாரணவென்
றோவாதுரைக்கு முறையுண்டே - மூவாத
மாக்கதிக்கட் செல்லும்வகையுண்டெயென்ஓருவர்
திக்கதிக்கட் செல்லுந்திறம்.

(௨௦) இரண்டாந்திருவந்தாதி க-பாசரம்.

அன்பேதகளியாவர்வமே நெய்யாக
இன்புருகுசுந்தையிடுதிரியா - நன்புருகி
ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணர்க்கு
ஞானத்தமிழ் புரிந்தநான்.

(௨௧) இரண்டாந்திருவந்தாதி ௨௦-பாசரம்.

பழிபாவங்கையகற்றிப் பல்காலும்நின்னை
வழிவாழ்வார்வாழ்வராமாதே - வழுவின்றி
நாரணன் நன்நாமங்கள் நன்குணர்ந்துநன்கேத்தும்
காரணங்கள் தாமுடையார்தாம்.

(௨௨) இரண்டாந்திருவந்தாதி ௮௧-பாசரம்.

பகற்கண்டேன்நாரணனைக் கண்டேன்கனவில்
மிகக்கண்டேன்:நீண்டவனைமெய்யே - மிகக்கண்டேன்
ஊன்றிகழுநேமியொளிதிகழுஞ் சேவடியான்
வான்றிகழுஞ் சோதிவடிவு.

(௨௩) மூன்றாந்திருவந்தாதி ௮-பாசரம்.

நாமம்பலசொல்லி நாராயணவென்று
நாமங்கையாற்றொழுது நன்னெஞ்சே - வாமருவி
மண்ணுலகமுண்டுமீழ்ந்தவண்டறையுந்தண்டுழாய்க்
கண்ணினையே காண்கநங்கண்.

(௨௪) திருவாய்மொழி க-பத்து க - திருவா க - பாசரம்.

உயர்வறுவயர் நலமுடையவன்யவனவன்
மயர்வறுமதிநல மருளினன்யவனவன்
அயர்வறுமமரர்க ளதிபதி யவனவன்
துயரறுசுடாடி தொழுதெழென்மனனே.

(உரு) பெரியதிருமொழி க - பத்து க - திருமொ க - பாசுரம்
குலந்தருஞ்செல்வந்தந்திடுமடியார் படுதுயராயினவெல்லாம்
நிலந்தாஞ்செய்யும் நீள்விசம்பருளும் அருளொடுபெருநிலமளிக்கும்
வலந்தரும் மற்றுந்தந்திடும் பெற்றதாயினுமாயினசெய்யும்
நலந்தருஞ்சொல்லு நான்கண்டு கொண்டேன்நாராயனுவென்னும் நாமம்

(உசு) பெரியதிருமொழி சு - பத்து சு - திருமொ சு - பாசுரம்
கானவெண்குங்குரங்கும் முசுவம்படையாவடலாக்கர்
மானமழித்துநின்றவென்றியம்மா னெனக்கென்றும்
தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்
நானுஞ்சொன்னேன் நமருமுறைமின்றமோநாராயணமே.

(உஎ) பெரியதிருமொழி அ - பத்து சு - திருமொ சு - பாசுரம்
முதலாவதைபார்த்துக்கொள்ளவும்.

(உஅ) திருச்சந்தவிருத்தம் சுச - பாசுரம்.
நின்றதெந்தை - பிள்ளை - பாடகத்து
அன்றுவெண்கணக்கிடந்த தென்னிலாதமுன்னெல்லாம்
அன்றுநான்பிறந்திலென் பிறந்தபின்மறந்திலென்
நின்றதுமிருந்ததுங்கிடந்தது மென்றெஞ்சுளே.

(உக) திருவிருத்தம் க - பாசுரம்.

ஆறுவதைப்பார்த்துக்கொள்ளவும்.

(ஈ0) திருவாய்மொழி சு - பத்து சு - திரு சு - பாசுரம்.

அகலகில்லேனிறையுமென்றவர்தமேல் மங்கையுறைமார்பா
நிகரில்புகழாயுலகுமுன்றுடையபென்னையான்வானே
நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள் விரும்புந்திருவேங்கடத்தானே
புகலொன்றில்லாவடியேனுன்னடிக்கீழ்மார்துபுதுந்தேனே.

(ஈக) திருப்பாவை க - பாசுரம்.

அம்பரமேதண்ணீரே சோறேயறஞ்செய்யும்
எம்பெருமான்நந்தகோபால வழுந்திராய்
கொம்பொருக்கெல்லாங் கெழுந்தேருவாளிக்கே
எம்பெருமாட்டி யசோதாயறிவுறாய்
அம்பரமுடறுத்தேதாங்கியுலகனந்த
உம்பர்கோமானையுறங்காதெழுந்திராய்
செம்பொற்கழலடிச் செல்வாபலதேவா
உம்பியும்நீயுமுறங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

(ஈஉ) திருவாய்மொழி ச - பத்து க - திரு ௫ - பாசுரம்.

பணிமின்றிருவருளென்னு மஞ்சீதப்பைப்பும்பள்ளி
அணிமென்குழலாரின்பக்கலவியமுதுண்டார்
துணிமுன்புநாலப்பல்லேழையர்தாமிழிப்பச்செல்வர்
மணிமின்னுமேனிடம்மாயவன்பேர்சொல்லிவாழ்மினே.

(ஈஈ) நான்காந்திருவந்தாதி சுஅ - பாசுரம்.

திறம்பேல்மின்கண்டிர் திருவடிதன்காமம்
மறந்தும்புறந்தொழாமாதர் - இறைஞ்சியும்
சாதுவராய்ப்போதுமின்களென்றான்நமனுந்தன்
தூதுவணக்கூவீச்செவிக்கு.

(கஉக)

(௩௪) திருவாய்மொழி ௪ - பத்து ௮ - திரு ௧௦ - பாசரம்.
உடம்பினுற் குறைவில்லாவுயிர் பிரிந்தமலைத்துண்டங்
கிடந்தனபோற்றுணிபலவாவசரர் குழாந்துணித்துகந்த
தடம்புனலசடைமுடியன்றனியொருகூறமர்ந்துறையும்
உடம்புடையான்கவராதவுயிரினற்குறைவிலமே.

(௩௫) பெரியதிருமொழி ௮ - பத்து ௯ - திருமொ ௩ - பாசரம்
விடையேழன்றடர்த்து வெருண்டெவிலங்கலுறப்
படையாலாழி தொட்டபரமன்பாருசோதி
மடையார்நீலம்மல்கும்வயல்குழ்கண்ணபுரமொன்
றுடையானுக்கடியேனெருவர்க்குரியேனே.

(௩௬) முதல்திருவந்தாதி ௬௭ - பாசரம்.
பெயருங்கருங்கடலேநோக்குமாறெண்பூ
உயருங்கதிருவேனேநோக்கும் - உயிரும்
தருமனையேநோக்குமொண்டாமரையாள்கேள்வன்
ஒருவனையேநோக்குமுணர்வு.

(௩௭) திருவாய்மொழி ௧ - பத்து ௨ - திரு ௧ - பாசரம்.
வீடுமின்றமுற்றவும் - வீடுசெய்தும்முயிர்
வீடுடையாளிடை - வீடுசெய்மினே.

(௩௮) திருவாய்மொழி ௨ - பத்து ௯ - திரு ௯ - பாசரம்.
யானையென்னை யறியகிலாதே
யானையென்றனதே யென்றிருந்தேன்
யானைநீயென்னுடைமைபுரியே
வானையேத்துமெம்வாணவரேறே.

(௩௯) திருவாய்மொழி ௫ - பத்து ௮ - திரு ௮ - பாசரம்.
களைவாய்துன்பங்களை யா தொழிவாய்களைகண்மற்றிலென்
வளைவாய்கேமிப்படையாய்குடந்தைக்கிடந்தமாமாயா
தளராவதுலமென தாவிசரிந்துபோம்போது
இளையாதுனதாளொருங்கப்பிடித்துப்போதவிசைநீயே.

(௪௦) திருப்பாவை ௨௯ - பாசரம்.
சிறற்குசிறுகாலேவந்துன்னைச்சேலித்துப்
பொற்றாமரையடியேபோற்றும்பொருள்களைய்
பெற்றம்மேய்த்துண்ணுங்குவத்திற்பிறந்துநீ
குற்றேவலெங்களைக் கொள்ளாமற்போகா
திற்பைப்பறைகொள்வானன்று காண்கோலிந்தா
எற்றைக்குமேழம்பிறவிக்குமுன்றன்னே
நெற்றேமேயாவோ முனக்கேநாமாட்செய்வோம்
மற்றைநங்காமங்கள் மாற்றேலோரெம்பாவாய்.

(௪௧) திருவாய்மொழி ௬ - பத்து ௫ - திரு ௧ - பாசரம்
துவளின்மாமணிமாடமோங்கு தொலைவில்லிமங்கலந்தொழும்
இவளைநீரீனியன்னை மீருமக்காசையிலலைவிடுமினே
தவளவொண்சங்குசுக்காமென்றுந்தாமரைத்தடங்கணென்றுங்
குவளையொண்மலர்கண்கணீர்மல்கநின்றநின்றனறுகுமிறுமே.

(௪௨) திருவாய்மொழி ௩ - பத்து ௩ - திரு ௬ - பாசுரம்.
வேங்கடங்கண்மெய்மேல் வீணைமுற்றவுந்
தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவேசெய்வார்
வேங்கடத்துறைவாற்கு நமவென்ன
லாங்கடமையதுசுமந்தாரங்கட்கே.

(௪௩) திருவாய்மொழி ௪ - பத்து ௮ - திரு ௭ - பாசுரம்.
உண்கெளித்தேற்கும்பரென்குறைமேலைத்
தொண்கெளித்தந்திதொழுஞ்சொல்லுப்பெற்றேன்
வண்கெளிக்கும்பொழில் சூழ்திருப்பேரான்
கண்கெளிப்பக்கண்ணுள்ளின் நகலானே.

(௪௪) பெரியதிருமொழி ௮ - பத்து ௪ - திருமொ ௩ - பாசுரம்.
முதலாவதைப் பார்த்துக்கொள்க.

(௪௫) திருவாய்மொழி ௨ - பத்து ௯ - திரு ௭ - பாசுரம்.
எனக்கேயாட்செய்யெக்காலத்துமென்றென்
மனக்கேவந்திடைவீழ்ந்நி மன்னித்
தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே
எனக்கேகண்ணையான்கொள்சிறப்பே.

(௪௬) திருவாய்மொழி ௯ - பத்து ௬ - திரு ௭ - பாசுரம்.
காட்கரையேத்துமதனுட்கண்ணாவென்னும்
வேட்கைநோய் கூர்நினைந்துகரைந்தும்
ஆட்கொள்வாடுதென் னுயிருண்டமாயனல்
கோட்குறைபட்டதென்றையுர்கோளுண்டே.

(௪௭) பெரியதிருவந்தாதி ௫௩ - பாசுரம்.
ஒன்றுண்டுசெங்கண்மால்யா னுரைப்ப துன்னடியார்
கென்செய்வனென்றேயிருத்திரீ - நின்றபுகழில்
வைகுந்தஞ்சிந்தையிலும் மந்திரினிதோநீயவர்க்கு
வைகுந்தமென்றருளும்வான்.

(௪௮) திருவாய்மொழி ௮ - பத்து ௩ - திரு ௪ - பாசுரம்.
கலக்கமில்லாநற்றவமுனிவர் கரைகண்டோர்
துளக்கமில்லாவானவரெல்லாந்தொழுவார்கள்
மலக்கமெய்தமாகடல்தன்னைக்கடைந்நானே
உலக்கநாம்புகழ்கிற்பதென்செய்வதுரையே.

(௪௯) பெரியதிருமொழி ௧ - பத்து ௮ - திருமொ ௯ - பாசுரம்.
எம்பிரானெந்தையென்னுடைச்சுற்றமெனக்கரசென்னுடைவாழ்நான்
அம்பினுலாக்கர்வெருக்கொள நெருக்கியவருயிர்செகுத்தவெம்மண்ணல்
வம்புலாஞ்சோலைமாமதிட்டஞ்சைமாமணிக்கோயிலெவணங்கி
எம்பிகாளுய்யான்கண்டு கொண்டேன்நாராயணவென்னும்நாமம்.

(௫௦) முதல்திருவந்தாதி ௫௩ - பாசுரம்.
சென்றறந்நடையாமிருந்தாற்சிங்காசனமாம்
நின்றல்மரவுமயாம்நீள்கடலுள் - என் னும்
புணையாம்மணிவிளக்காம்பூம்பட்டாம்புல்கும்
அணையாந்திருமாற்கரவு.

(௫௧) பெருமாள் திருமொழி ௪ - திருமொ ௯ - பாசுரம்.
செடியாயவல்லினைகள்தீர்க்குந்திருமாலே
நெடியானேவேங்கடவானின்கோயில்வாசல்

(க௨௩)

அடியாரும்வானவருமரம்பையருங்கடந்தியங்கும்
படியாய்க்கிடந்துன்பவளவாய்காண்பேனே.

(௫௨) திருவாய்மொழி ௩ - பத்து ௩ - திரு க - பாசுரம்.
ஒழிவில்கால்மெல்லாழுடனாய்மன்னி
வழுவினவழிமையெய்யவேண்டினாம்
தெழிசுரலருவித்திருவேங்கடத்
தெழில்கொள்சோதியெந்தைதந்தைதந்தைக்கே.

(௫௩) திருவிருத்தம் ௯௭ - பாசுரம்.
எழுவதும்மீண்டே படுவதும்பட்டெனயூழிகள்போய்க்
கழிவதுங்கண்டுகண்டென்கலல்லாலிமையோர்கள்குழார்
தொழுவதுஞ்சுவதுஞ்செய்தொல்லை மாலக்கண்ணாரக்கண்டு
கழிவதொர்காதலுற்றார்க்குமுண்டோகண்களதுஞ்சதலே.

(௫௪) முதல்திருவந்தாதி ௧௬ - பாசுரம்.
பழுதேபலபகலும்போயினவென்றஞ்சி
அழுதேனைரவணமேற்கண்டு - தொழுதேன்
கடலோதங்காலலைப்பக்கண்வளருஞ்செங்கண்
அடலோதவண்ணரடி.

(௫௫) திருவாய்மொழி ௩ - பத்து ௩ - திரு க - பாசுரம்.

(௫௨) - வதைப்பார்த்துக்கொள்க.

(௫௬) திருவாய்மொழி ௯ - பத்து ௩ - திரு ௭ - பாசுரம்.
ஆகஞ்சேர் நரசிங்கம்தாகியோர்
ஆகம்வள்ளுகிராற்பிளந்தாணுறை
மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கென்மனம்
ஏகமெண்ணுமிராப்பகலின்றியே.

(௫௭) திருவாய்மொழி ௬ - பத்து ௬ - திரு ௯ - பாசுரம்.
ஆவிநிகைக்கண்வவர் குமைக்குஞ்சிற்றின்பம்
பாவியேனைப்பலகாட்டிப்படுப்பாயோ
தாவியையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்டே
கூலிக்கொள்ளுங்காலமின்னங்குறுகாதோ.

(௫௮) திருநெடுந்தாண்டகம் ௬ - பாசுரம்.
அலம்புரிந்தநெடுந்தடக்கையமார்வேந்தன்
அஞ்சிறைப்புட்டனிப்பாகனவுணர்க்கென்றஞ்
சலம்புரிந்தங்கருளில்லாத்தன்மையாளன்
நானுகந்தவூரெல்லாந்தந்தாள்பாடி
நிலம்பரந்துவருங்கலுழிப்பெண்ணையீர்த்த
நெடுவேய்களபடுமுத்தமுந்தவந்திப்
புலம்பரந்துபொன்விசைக்கும்பொய்கைவேலிப்
பூங்கோவலூர்தொழுதும்போதுநெஞ்சே.

(௫௯) திருக்குறுந்தாண்டகம் ௧௬ - பாசுரம்.
பிண்டியார்மண்டையெந்திப்பிறர்மனை திரிதந்துண்னும
உண்டியான்சாபந்தீர்த்தவொருவனாரருலகமேத்தும்
கண்டியூரங்கம்மெய்யங்கச்சிபேர்மல்லையென்று
மண்டினுருய்யிலல்லால்மறையார்க்குய்யலாமே.

(சூய) திருவாய்மொழி கூ - பத்து ய - திரு ய - பாசுரம்.

(கூய) வதைப்பார்த்துக்கொள்க.

(சூக) பெரியாழ்வார் திருமொழி உ - பத்து உ - திருமொழி - பாசுரம்.

தந்தம்மக்களழுதுசென்றாற்றாய் மாராவார்தரிக்ககில்லா
வந்துநின்மேல்புச்சல்செய்வவாழுவல்லவாசுதேவா
உந்தையாருன்றி மத்தரல்லருன்னே நாடுனென்றுரப்பமாட்டேன்
நந்தகோபனணிசிறுவாநான்சுரந்தமுலையுனையே.

(கூஉ) திருநெடுந்தாண்டகம் கஅ - பாசுரம்.

கார்வண்ணன்றிருமேனிகண் ணும்வாயுங்
கைத்தலமுமடியிணையுங்கமலவண்ணம்
பார்வண்ணமடமங்கைபத்தர்பித்தர்
பனிமலர்மேற்பாவைக்குப்பாவஞ்செய்தேன்
வர்வண்ணவென்பேதையென் சொற்கேளா
ளெம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கேயென்னும்
நீர்வண்ணநீர்மலைக்கே போவேனென்னும்
மிதுவன்றோநிறைவழிந்தாரநிற்குமாறே.

(கூட) முன்றூர் திருவந்தாதி கூ - பாசுரம்.

மனத்துள்ளான் மாகடல்நீருள்ளான்மலரான்
தனத்துள்ளான் நண்டுழாய்மார்பன்-சினத்துச்
செருநாகச்செற்றுக்கந்த தேங்கோதவண்ணன்
வருநாகத்தீர்க்குமருந்து.

(கூச) பெரியதிருமொழி அ - பத்து ய - திருமொழி - பாசுரம்.

வண்டார்பூமாமலர்மங்கைமணநோக்க
முண்டானேயுன்னையுக்கந்துகந்துன் நனக்கே
தொண்டானேற்கென்செய்கின்றாய்சொல்லுநால்வேதங்
கண்டானேகண்ணபுரத்துறையம்மானே.

(கூரு) திருவாய்மொழி கூ - பத்து ய - திரு அ - பாசுரம்.

அல்லலிலின்பமளவிநந்தெங்குமழகமர்குழொளியன்
அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குகளாகியுந்நிற்றும்மான்
எல்லையிலுநானத்தனருநாமமேதெகொண்டெல்லாக்கருமங்களுஞ்செய்
எல்லையிலமாயினக்கண்ணனைத்தான்பற்றியானோரதுக்கமில்லேனே.

(கூக) பெரியாழ்வார் திருமொழி கூ - பத்து ய - திரு மொழி - பாசுரம்.

மின்னெத்ததுண்ணிடையாய் மெய்யடியேன விண்ணப்பம்
பொன்னெத்தமாடுனென்றுபுகுந்தினிதுவிளையாட
நின்னன்பின்வழிநின்னுசிலையிடித்தெம்பிரானேகப்
பின்னையங்கிலக்குமணன்பிரிந்ததுமோரடையாளம்.

(கூங) பெரியதிருமொழி கூ - பத்து அ - திருமொழி உ - பாசுரம்.

வாதாமகன்மற்கடம்விலங்கு
மற்றோர்சாதியென்றொழிந்திலையுக்கு
காதலாதரக்கடலினும்பெருகச்செய்
நகவினுக்கில்லைகைம்மாறென்று
கோதில்வாய்மையினுயொடுமுடனே
யுண்பனென்றவொண்பொருளுனக்கும்
ஆதல்வேண்டுமென்றடியிணையடைந்தே
னணிபொழிந்திருவரங்கத்தம்மானே.

(கூஅ) மூன்றாந்திருவந்தாதி ஈ - பாசுரம்.
சார்வுநமக்கென்றுஞ்சக்கரத்தான்றண்டோய்த் -
தார்வாழ்வரைமார்பன்றான்முயங்குங் - காரார்ந்த
வானவருமின்னிமைக்கும்வண்டாமரைநெடுங்கட்
டேனமரும்புமேற்றிரு.

(கூக) பெரியாழ்வார் திருமொழி ௩ - ௧ - எ - பாசுரம்.

(கூசு) வதைப்பார்த்துக்கொள்க.

(எய) பெரியதிருமொழி ௨ - பத்து ௫ - திருமொ ௬ - பாசுரம்.
கிடந்தானைத்தடங்கடலுட்பணங்கன்மேலிக்
கினர்பொறியமறிதிரியவதனின்பின்னே
படர்ந்தானைப்படுமதத்தகளிற்றின்கொம்பு
பறித்தானைப்பாரிடத்தையெயிறுகீற
விடந்தானைவளைமருப்பிலேனமாகி
யிருநிலனும்பெருவிசம்புமெய்தாவண்ணங்
கடந்தானையெம்மானைக்கண்டுகொண்டேன்
கடிபொழில்சூழ்கடன்மலலைத்தலசயனத்தே.

(எக) பெரியதிருவந்தாதி ௫அ - பாசுரம்.

மாலேபடிச்சோதிமாற்றேறலினியுனது
பாலேபோற்சீரில்பழுத்தொழிந்தேன் - மேலால்
பிறப்பின்மைபெற்றடிக்கீழ்க்குற்றவலென்று
மறப்பின்மையான்வேண்டும்மாடு.

(எஉ) திருவாய்மொழி ௫ - பத்து ௧ - திரு ௭ - பாசுரம்.

அம்மாநாழிப்பிரானவனவ்விடத்தான்யானார்
எம்மாபாலியர்க்கும்விதிவாய்க்கினறுவாய்க்குங்கண்ணார்
கைம்மாதுன்பொழித்தாயென்றுகைதலைபுசலிட்டே
மெய்ம்மாலாயொழிந்தேனென்பிரானுமென்மேலானே.

(எங) திருவாய்மொழி ௫ - பத்து ௧ - திரு ௭ - பாசுரம்.

(கூய) வதைப்பார்த்துக்கொள்க.

(எச) முதல்திருவந்தாதி ௪௪ - பாசுரம்.

தமருகந்ததெவ்வுருவமவ்வுருவந்தானே
தமருகந்ததெப்பேர்மற்றப்பேர் - தமருகந்த
தெவ்வண்ணஞ்சித்தித்திமையாதிருப்பரேல்
அவ்வண்ணமாழியானும்.

(எரு) திருவாய்மொழி ௮ - பத்து ௩ - திரு ௬ - பாசுரம்.

பணியாவமரார்பணிவும்பண்புந்தாமையா
மணியாராழியஞ்சங்கமுமேந்துமவர்காண்மின்
தணியாவெந்நோயுகிற்றவிர்ப்பான்நிருலை
மணியார்மேனியோடென்மனஞ்சூழுவருவாரே.

(எசு) திருவாய்மொழி ௩ - பத்து ௧ - திரு ௧ - பாசுரம்.

முடிச்சோதியாயுனதுமுகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ
அடிச்சோதிநீநின்றதாமரையாயலர்ந்ததுவோ
படிச்சோதியாடையொடும்பல்கலனாய்நின்பைம்பொற்
கடிச்சோதிகலந்ததுவோதிருமாலேகட்டுரையே.

(எஎ) பெரியதிருமொழி க - பத்து அ - திருமொழி ௩ - பாசரம் .
 நின்றமாமருதிற்றுவிநடந்தநின்மலனேமியான்
 என் னும்வானவர்கைதொழுமிணைத்தாமரையடியெம்பிரான்
 கன்றிமாரிபொழிந்திடக்கடிதாநிரைக்கிடர்நீக்குவான்
 சென்றுகூன்றமெடுத்தவன்றிருவேங்கடமடைநெஞ்சமே.

(எஅ) பெரியபாழ்வார் திருமொழி ச-பத்து கூ-திருமொழி ௨-பாசரம் .
 தன்னடியார் திறத்தகத்துத்தாமரையாளாகிலுஞ்சிதகுரைக்குமேல்
 என்னடியாதுசெய்யார் செய்தாரேல்நன்றுசெய்தாரென்பர்போலும்
 மன்னுடையவிடீடனநகாய்திளிலங்கைத்திசைநோக்கிமலர்க்கணவைத்,
 என்னுடையதிருவாங்கக்கன்றியும்நெருருவர்க்காளாவரே.

(எக) திருவாய்மொழி க - பத்து ௨ - திரு ௩ - பாசரம்.

(எ) வதைப்பார்த்துக்கொள்க.

(அய) மூன்றாந்திருவந்தாதி ௩௭ - பாசரம்.

பொலிந்திருண்டகார்வானில்மின்னேபோற்றேன்றி
 மலிந்துதிருவிருந்தமார்பன் - பொலிந்து
 கருடன்மேற்கொண்டகரியான்கழலே
 தெருடன்மேற்கண்டாய்தெளி.

(அக) பெரியபாழ்வார் திருமொழி ச-பத்து ௩ - திருமொ ௩ - பாசரம் .
 பலபலநாழுஞ்சொல்லிப்பழித்தகிசபாலன் நன்னை
 அலவலமைதவிர்த்தவழகனலங்காரன்மலை
 குலமலையேகோலமலையுளிர்மாமலையெகொற்றமலை
 நிலமலையீண்டமலையதிருமாலிருஞ்சோலையதே.

(அ௨) திருவாய்மொழி ௭ - பத்து ௩ - திரு ௩ - பாசரம்.
 கேட்பார்க்கள்கேசுவன்கீர்த்தியல்லால்மற்றுங்கேட்பரோ
 கேட்பார்செவிசடுகீழ்மைவசைவுகளேவையுஞ்
 சேட்பார்பழம்பகைவன்சுசபாலன்றிருவடி
 தாட்பாலடைந்ததன்மையறிவாரையறிந்துமே.

(அ௩) திருவாய்மொழி கூ - பத்து ௩ - திரு ௩ - பாசரம்.
 சிந்தையாலுஞ்சொல்லாலுஞ்செய்கையினாலுந்தேவபிரானையே
 தந்தைதாயென்றடைந்தவன்குருகூர்ச்சடகோபன்
 முந்தையாயிரத்துள்ளிவைதொலைவில்லிமங்கலத்தைச்சொன்ன
 செந்தமிழ்ப்பத்துமவல்லாரடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கே.

(அச) பெரியதிருமொழி ௩ - பத்து அ - திருமொழி க - பாசரம்.
 ஏழையேதலன்கீழ்மகனென்றே
 திரங்கிமற்றவர்க்கின்னருள்சாந்து
 மாழைமான்மடனோக்கியுன்றோழி
 யும்பியெம்பியென்றொழிந்திலையுகந்து
 தோழன்நீயெனக்கிங்கொழியென்ற
 சொற்கள்வந்தடியேன்மனத்திருந்திட
 வாழிவண்ணநின்னடியிணையடைந்தே
 நணிபொழிற்றிருவரங்கத்தம்மானே.

(அரு) திருவாய்மொழி கூ-பத்து ௩ - திரு ௩ - பாசரம்.

(கூ) வதைப்பார்த்துக்கொள்க.

(அகூ) திருப்பாவை ௨கூ - பாசரம்.

(சூ) வதைப்பார்த்துக்கொள்க.

(அ௭) திருவாய்மொழி ௨ - பத்து கூ - திரு ச - பாசுரம்.
(ச௫) வதைப்பார்த்துக்கொள்க.

(அ௮) திருவாய்மொழி கூ - பத்து ௩ - திரு ச - பாசுரம்.
மருந்தேதங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கென்று
பெருந்தேவர்குழாங்கல்பிதற்றும்பிரான்
கருந்தேவனெம்மான் கண்ணன் விண்ணுலகம்
தருந்தேவனைச்சோதேற்கண்டாய்மனமே.

(அகூ) பெரியாழ்வார்திருமொ ச - பத்து கூ - திரு மொ ௨ - பாசுரம்.
(௭௮) வதைப்பார்த்துக்கொள்க.

(கூ௨) திருவாய்மொழி ௩ - பத்து கூ - திருமொழி ௨ - பாசுரம்.
கடல்வண்ணன் கண்ணன் விண்ணவர்கருமாணிக்கமனதாருயிர்
படவரவினணைக்கிடந்த பரஞ்சடர்பண்டுநூற்றுவர்
அடவருப படைமங்கவைவர் கட்காகிவஞ்சமத்தன்முதேர்
கடலியபெருமான் கனைகழல்காண்பதென்று கொல்கண்களே.

(கூ௧) திருவாய்மொழி ௫ - பத்து ௭ - திரு ௨ - பாசுரம்.
ஆறெனக்குநின்பாதமேசரணுகத்தந்தொழிந்தாயுனக்கோர்கைம்
மாறுநாடுஎன்றிலேனெனதாயியுமுனதே
சேறுகொள்கதும்பும்பெருஞ்செந்நெலும்மலிதன்கிரீவரமங்கை
நாறுபூந்தண்டுழாய்முடியாய்த்தெய்வநாயகனே.

(கூ௨) திருவாய்மொழி ௨ - பத்து ௭ - திரு கூ - பாசுரம்.
மதுகுதனையன் றிமற்றிலேனென்றெத்தாலுங்கருமயின் றித்
துதிசூழ்ந்தபாடல்கள் பாடியாடகின் றாழியூழிதொறும்
எதிர்கூழலுக்கெனைத்தோர்பிறப்புமெனக்கேயருந் செய்ய
விதிசூழ்ந்தாவெனக்கேவெம்மான் றிருவிக்கிரமனேயே.

(கூ௩) திருவாய்மொழி ௮ - பத்து ௮ - திரு ௩ - பாசுரம்.
உணர்விலும்பொருவனையவன தருளாலுறற்பொருட்டென்
உணர்வினுள்ளேயிருத்தினேனதுவுமவன தின்னருளே
உணர்வுமுயிருமுடம்பும்மற்றுலப்பிலனவும்பமுதேயாம்
உணர்வைப்பெறுவூர்த்திறவேறியானுந்தானொழிந்தானே.

(கூ௪) திருவாய்மொழி ௫ - பத்து ௮ - திரு ௩ - பாசுரம்.
என்னுன்செய்கேன் யாரேகளைகணெனனெயன்செய்கின்றாய்
உன்னாலல்லால்யாவராலுமொன்றுங்குறைவேண்டேன்
கன்னார்மகில்குழ்குடந்தைக்கிடந்தாயடியேனருவாணன்
சென்னாளெந்நாளந்நானுனதாள்பிடித்தேதசெலக்கானே.

(கூ௫) திருவாய்மொழி கூ - பத்து ௧ - திருமொழி ௭ - பாசுரம்.
மற்றொன்றில்லசருங்கச்சொன்னேம்மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்குஞ்
சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையுங்கண்டீர்களுந்தோ
குற்றமன்றெங்கள்பெற்றத்தாயன்வடமதுரைப்பிறந்தான்
குற்றமில்சீர்கற்றுவைகல்வாழ்த்தல்கண்டீர்குணமே.

(கூ௬) திருவாய்மொழி ௨ - பத்து ௭ - திரு ௮ - பாசுரம்.
வாமனென்மரகதவண்ணன் றுமரைக்கண்ணினன்
காமனைப்பயந்தாயென்றென்றுன்கழல்பாடியேபணிந்து
தூமனத்தனனாய்ப்பிறவித்துழிநீங்குவென்னைத்
தீமனங்கெடுத்தாயுனக்கென்செய்கெனென்சிரீதானே.

(க௮) திருவாய்மொழி உ - பத்து எ - திரு எ - பாசரம்.
திருவிக்கிரமன்செந்தாமரைக்கண்ணென்மான்செங்கனிவாய்
உருவிற்பொலிந்தவெள்ளைப்பளிங்குநிறத்தனென்னென்றுள்ளிப்
பரவிப்பணிந்துபல்லாழிபூழிநின்பாதபங்கயமே
மருவித்தொழுமனமேதந்தாய்வல்லகாணென்னவாமனனே.

(கஅ) திருவாய்மொழி கூ - பத்து ரு - திரு கக - பாசரம்.

(அக) வதைப்பார்த்துக்கொள்க.

(ஈ) திருவிருத்தம் க - பாசரம்.

(ஐ) வதைப்பார்த்துக்கொள்க.

(ஈஉ) பெரியதிருவந்தாதி ருச - பாசரம்.

வானோமறிகடலோமாருதமோதீயகமோ
கானோவொருங்கித்துங்கண்டிலமால் - ஆனீன்ற
கன்றுயரத்தாடுமறிந்துகாயுதிர்ந்தார்தாள்பணிந்தோம்
வன்றுயிரையாவார்மருங்கு.

(ஈக) திருச்சந்தவிருத்தம் ககரு - பாசரம்.

அத்தனுகியன்னையாகியானுமெம்பிரானுமாய்
ஒத்தொவ்வாதபல்பிறப்பொழித்துநம்மையாட்கொள்வான்
முத்தனார்முருந்தனார்புகுந்துநம்முண்மேலினார்
எத்தினாலிடர்க்கடங்கிடத்தியேழைநெஞ்சமே

(ஈச) திருச்சந்தவிருத்தம் ககக - பாசரம்.

வைதுநின்னைவல்லவாபழித்தவார்க்கும்மாறில்போர்
செய்துநின்னுசெற்றதீயில்வெந்தவார்க்கும்வந்துன்னை
எய்தலாகுமென்பராதலாலெம்மாயநாயினென்
செய்தகுற்றநற்றமாகவேகொள்ஞாலவாதனை.

(ஈரு) பெரியாழ்வார் திருவொச - பத்து கூ - பாசரம்.

(எஅ) வதைப்பார்த்துக்கொள்க.

(ஈக) திருவாய்மொழி ரு - பத்து எ - திரு க - பாசரம்
நோற்றநோன்பிலென்னுண்ணறிவிலெனுகி லுபினியுண்ணவிட்டொன்று
ஆற்றகிற்கின்றிலேனரவினணையாநானே
சேற்றுற்றமரைசெந்நெல்லாடுமலர்சிவரமங்கலநகர்
வீற்றிருந்தவெந்தாயுனக்குமிகையல்லேனங்கே.

(ஈஎ) நரசிங்கர் திருமொழி கக - திருமொழி ட - பாசரம்.

செம்மையுடைய திருவாங்குர்தாம்பணித்த
மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தைவிட்டண்சித்தர்கேட்டிருப்பர்
தம்மையுடையாரைத்தாமுடிப்பெண்ணுஞ்சொல்
தம்மிடையேபொய்யானால் சாதிப்பாராரினியே.

(ஈஅ) திருவாய்மொழி வா எ - ரு - ட - பாசரம்.

வார்த்தையறிபவர்மாயவற்காளன்றியாவரோ
போர்த்தபிறப்பொடுநோயொடுமூப்பொடிநப்பவை
போர்த்துப்பெருந்துன்பம்வோறநீக்கித்தன்றாளின்கீழ்ச்
சேர்த்தியவன்செய்யுஞ்சேமத்தையெண்ணித்தெளிவுந்

(ஈக) திருச்சந்தவிருத்தம் - ககரு - பாசரம்.

ஈக) வதைப்பார்த்துக்கொள்க.

ஜார் திருவடி களே சரணம்.

முற்றும்.

